

HARLEQUIN®

17
януари '95

супер РОМАНС®

СПОРАЗУМЕНИЕТО

Сали БРАДФОРД

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

САЛИ БРАДФОРД СПОРАЗУМЕНИЕТО

Превод: Вихра Ганева

chitanka.info

Привлекателен, интелигентен, без предразсъдъци и с цветущо здраве — такъв трябва да бъде мъжът, който младата адвокатка Джулиет Ковано ще избере за баща на детето си. Лишена от илюзии, видяла твърде много разбити сърца и мечти в съдебната зала, тя с хладен разум планира всяка стъпка в живота си, включително и появата на бъдещото си дете.

Чаровният Брейди Талкот се оказва идеалният избор, ала той също поставя условия. И двамата мислят, че са сключили добра сделка, докато един ден...

ПЪРВА ГЛАВА

Брейди Талкот хвърли сгънатото списание върху плота на бара.

— Проблемът отпада! — обяви той и тупна приятеля си по гърба. — До месец ще съм женен.

Фил Джентри бавно остави чашата с мартини, извъртя високия стол и се вторачи в Брейди.

— И коя е щастливката, ако не е тайна?

Брейди разцъфтя в палава усмивка.

— А, още не знам. Но в най-скоро време ще се запознаем.

— Боже мой! Помислих, че говориш сериозно. — Фил се смъкна от стола и отново взе чашата.

— Но аз съм абсолютно сериозен!

— Колкото аз съм марсианец. Хайде да седнем на някоя маса. Имаш нужда от едно питие, тъй като трябва да си поговорим делово.

Брейди го последва към дъното на заведението. Насреща им Сан Франциско се къпеше в златото на следобедното слънце.

— Отново влезе в ролята на мой адвокат — подхвърли Брейди.

— Да, на твой адвокат и твой приятел — поправи го Фил. — Проблемът ти е много сериозен и е крайно време да престанеш да си правиш шеги с него.

— Но това съвсем не е шега! — възрази Брейди и се отпусна в мекото кресло. Разкопча сакото си и разхлаби вратовръзката. — Опитвам се да ти обясня, че съм намислил нещо. Аз наистина имам намерение да се оженя. Най-последно открих начин да праметна баща си и проклетото му завещание.

— Баща ти почина преди близо две години — отбеляза съвсем без нужда Фил. После отпи от мартинито и хвърли замислен поглед към Брейди.

Глъчката в бара на клуба бе почти оглушителна, но за мъчителния разговор, който отдавна бе назрял, точно това им трябваше.

Месеци наред Фил се стараеше да внуши на Брейди, че няма за кога повече да отлага. Ако не изпълнеше волята на баща си, след година въпросът за Талкот Ентърпрайзис можеше да стигне и до съд. Срокът изтичаше, а Фил се чувстваше безсилен да предотврати най-лошото. Все още не бе измислил нищо, а решението не търпеше отлагане...

— Не само че баща ти не е между живите — продължи Фил назидателно, — ами и ножът вече е опрял до кокала. Можеш да обжалваш завещанието и много вероятно е да спечелиш, но дотогава от компанията едва ли ще е останало нещо, та да има смисъл. Тия дела се точат с години...

— Стига с това дело! — Брейди отвори списанието, което донесе от бара заедно с чашата и го приближи към жълтеникавата светлина на ветроупорната морска лампа в средата на масата. — Щом не ти се чете, ще ти го прочета аз. Обяснявам ти, това е единственият изход. И не ме прекъсвай!

Брейди се прокашля. Дори нямаше нужда да гледа текста в списанието. Вече знаеше обявата наизуст. Все пак, за повече убедителност присви очи на слабата светлина и зачете с бавен и умишлено монотонен глас:

„Неомъжена адвокатка, тридесетгодишна, търси мъж — възраст до четиридесет, привлекателен, интелигентен, без предрасъдъци. Цел: бащинство...“

— Бащинство! По дяволите, Брейди...

— Чакай! Не съм свършил. Докъде бях стигнал? Така. „Цел: бащинство... Препоръки, автобиография, снимки, медицинско свидетелство. Пощенска кутия 9046. Бей Сит Магазин.“

Фил пресуши останалото в чашата на един дъх.

— Шегуваш се — колебливо рече той. С Брейди се познаваха от тридесет години, всъщност откакто се помнеха. Но сега наистина се безпокоеше, че притиснат така до стената, приятелят му като нищо би извършил някоя глупост.

Преди Брейди да успее да отвърне, с безшумни стъпки се появи келнерът и почтително зачака. Брейди поръча за себе си уиски „Къти Сарк“ и още едно мартини за Фил. Щом отново останаха сами, изражението му на секундата се промени. Погледът му бе изпълнен с решителност.

— Уверявам те, Фил, не се шегувам. Както каза, ножът вече е опрял до кокала. Нямам никакво време за губене. И двамата го знаем. Това е все пак някакъв шанс и нямам намерение да го изпускам.

Брейди почти викаше и Фил се озърна смутено. Засега май никой не им обръщаше внимание. По принцип Брейди беше спокоен и уравновесен, ала святкащият му поглед говореше за силна превъзбуда. Притеснен да не стане скандал, Фил пусна в ход цялото си самообладание. Явно ще се наложи да обсъждат тази обява като напълно разумен вариант.

— Брейди, успокой се — започна кротко. — Опитай се да мислиш логично. В обявата пише бащинство. Твоят проблем е друг. — Приятелят му го гледаше безизразно и той продължи: — В завещанието на баща ти се казва, че трябва да се ожениш преди да навършиш тридесет и пет — поясни той търпеливо. — Никъде не се споменава, че трябва да станеш баща.

— По дяволите, като че ли не знам! Обсъждали сме го поне сто пъти. — Брейди взе стъклената каничка, която келнерът бе оставил пред него, и изля уискито върху леда в чашата. — Мислих много по този въпрос. Затова слушай! Всичко е съвсем просто. Някакво маце пуска обява, защото иска да има дете. Нали така? — Фил кимна мълчаливо и Брейди отпи една глътка. — Аз пък имам нужда от временна съпруга. Някоя, която да ми стане жена за няколко месеца. Следиш ли ми мисълта? — Фил понечи да отговори, но той го спря с ръка. — Така че и двамата ще направим сделка.

— Това е най-скапаната идея, която някога съм чувал — поклати глава Фил. Вгледа се внимателно в Брейди, по не съзря и помен от усмивка. Явно Брейди наистина не се шегуваше. — Виж — започна отново Фил, — баща ти е посочил това в завещанието, защото е бил убеден, че е за твое добро. Искал е да имаш семейство, смятал го е за нещо сериозно и важно. — Наведе се напред и леко сниши глас: — Бъди сигурен, че съдът няма да обърне голямо внимание на клаузата за брака. Баща ти сигурно е предполагал това, но все пак е решил да ти подсказе вярната посока. — Той хвърли изпълнен с отвращение поглед на списанието и отпи от питието си. — За теб ще е къде-къде по-добре да се бориш в съда, отколкото да се захващаш с неразумни неща.

— И да загубя месеци, може би години? Компанията тъкмо се съвзе и тръгна нагоре! Когато баща ми умря, Талкот Ентърпрайзис затъваше. За две години, забележи, само за две, нещата се обърнаха. — Очите му святкаха решително. — Новата серия играчки върви чудесно. Не мога да заложа всичко това на карта и да си губя времето със съдебни дела.

— Помисли малко, Брейди, не бива да вършиш глупости само защото адски те е яд на баща ти. Не си дете, разбираш, че той не го е направил от зъл умисъл. Просто се е опитал да ти внуши нещо, което е считал за правилно.

— Да, знам — неохотно се съгласи Брейди. По дяволите! Това е самата истина! И старият наистина му липсва. Все още посягаше към телефона за съвет, щом се появи нещо изневиделица. Прибере се вкъщи, при майка си, а столът начело на масата все му се струва празен, независимо кой седи на него. Но завещанието е нещо съвсем друго. — Баща ми няма право да се меси в личния ми живот нито жив, нито мъртъв! — изстреля яростно.

— Така е, но това по никакъв начин не променя факта, че си го е позволил.

— Да му се не види... Не съм казал, че няма да се ожения. Истински. Но това ще стане, когато му дойде времето и когато аз реша, а не защото баща ми си е наумил някаква дата. Не желая жена ми да се пита постоянно дали все пак не съм се оженил за нея само заради компанията. Знаеш какво е отношението ми към брака.

— Да, да, знам... Освен това знам, че това завещание е причината да прекъсваш всяка сериозна връзка.

Брейди впери поглед над рамото на Фил, където залязващото слънце обливаше небостъргачите в пурпурни отблясъци. Двамата се познаваха толкова отдавна, че с лекота четяха мислите си. В момента Фил се разкъсваше между приятеля и адвоката и единственото му желание бе да го предпази от грешка.

Брейди обаче съвсем не беше убеден, че се нуждае от такава закрила, поне в конкретния случай. А и не виждаше нищо страшно в идеята. Може пък жената да се окаже разумна. Ще бъде откровен с нея, ще ѝ обясни всичко... Ако се съгласи, ще спечелят и двамата. Тя ще си получи детето, а той — компанията.

Насърчен от замисленото изражение на Брейди, Фил направи още един отчаян опит да го вразуми.

— Вярно е, че нямаш много време. Съвсем скоро ще се наложи да предприемем нещо. Но все още въпросът не е на живот и смърт. — Той се надвеси над масата и започна да излага аргументите си. — Говорехме да уредим някакъв вид изкупуване. Компанията в момента е в отлично състояние. Ако съумеем да улучим момента, можем да направим чудесна сделка и бъдещето ти ще е осигурено.

— Не! — Брейди стовари юмрука си върху масата. — По дяволите, Фил, знаеш, че няма да се предам! — Заговори по-тихо, но вълнението му съвсем не бе стихнало. — Това не е като да продаваш обувки, салфетки или поцинкована ламарина. Когато произвеждаш стоки за деца, това става част от теб. Това е животът ми, Фил. Всичко, към което съм се стремил. Няма да се откажа от компанията!

Брейди се облегна назад и потъна в мълчание, като разсеяно люлееше кехлибареното питие в чашата си. Съзнаваше, че обявата не е най-доброто решение, но това бе единствената му идея до този момент. Знаеше също, че тя никак няма да се хареса на Фил, въпреки че досега не бе намерил нито един сериозен аргумент против нея. Всъщност очакваше точно това. Брейди погледна приятеля си и усети, че той се предава.

— Добре — въздъхна Фил. — Явно си премислил всичко. Я ми разкажи пак.

Брейди се ухили доволно. Така си и мислеше, рано или късно Фил ще се съгласи поне да го изслуша.

— Много е просто и най-доброто в случая е, че печелят и двете страни. Отговарям на обявата. Съгласявам се да стана баща, само ако мацето се съгласи на временен брак. Иначе не бих и помислил за такова нещо. Незаконни деца не желая.

Фил вдигна рамене.

— Прав си, макар че напоследък все по-малко хора се решават на брак заради деца.

— С мен това няма да се случи — отсече категорично Брейди. — Както и да е. Уговаряме си краен срок за разтрогване на брака и после всеки прави каквото си иска.

— Елегантно.

— Нали? — Брейди го изгледа тържествуващо и махна на келнера за по още едно.

Фил взе списанието, което Брейди отново бе захвърлил на масата, и прочете обявата, като клатеше глава.

— Абе, приятел, що за чудо е това? Ами че всичко може да се окаже лоша шега.

— Възможно е... — Брейди с раздражение призна пред себе си, че това не му бе хрумнало. — Надявам се да е някоя кротка смотана женица. Не й върви с мъжете, иска бебе, защото е самотна... Сигурно ще е чудесна майка.

— Ами ако ти цъфне един ден и поиска издръжка? Няма измъкване. Тъй да знаеш! Хич не ме търси тогава...

— Изобщо и не мисля да се измъквам. Ще открия попечителски фонд на детето. Може да съм готов на всякакви рискове, но не ме е страх от отговорност.

— Знам, знам, но като твой адвокат съм длъжен да те предупредя за евентуалните последствия. — Фил го погледна право в очите. — А като твой приятел ти заявявам, че тази история ще ти излезе през носа. Помни ми думата, в един и момент горко ще съжаляваш. Никога няма да видиш собственото си дете, а цял живот ще правиш играчки за чуждите.

Брейди пое дълбоко въздух.

— Така е. Но ще го преживея.

Погледът на Фил се плъзна към прозореца. Мракът се сгъстява и отчаяно се бореше с милионите мъждукащи светлинни на огромния град.

— Същото каза и Ейлийн, когато си тръгваше. Изобщо не й пукало дали някога ще види отново момчетата и мен.

Глухият му глас накара Брейди да замълчи. Знаеше какво изпитва Фил и колко жестоко го бе наранила жена му. Но освен това знаеше, че собственото му положение е съвсем различно. Той отново подхвана:

— Ейлийн не е била на себе си, не се е чувствала добре, иначе нямаше да те напусне. Говорили сме толкова пъти за това. Сега става дума за нещо съвсем различно. Обмислил съм всичко, разбираш ли?

— И Ейлийн твърдеше същото — прекъсна го Фил. — Мислила и решила, че не желае повече нищо общо с нас. Раз и готово! — Той

щракна с пръсти. — Раздяла на мига... Само дето не се получи... Знаеш колко пъти опита да види Майкъл и Тими.

— Да, но знам и какво е състоянието й — добави Брейди. — Аз нямам нейните проблеми. Няма да има чувства, привързаност. И изобщо няма да виждам бебето.

Фил за сетен път поклати глава.

— Добре, нека погледнем нещата от друг ъгъл. Мислиш си, че ще е толкова лесно да се разведеш?

— Това няма да е брак, а споразумение.

Фил въздъхна и допи мартинито.

— Очевидно вече си взел решение, така ли?

— Дай друга идея и веднага се отказвам.

— Засега нямам, но продължавам да мисля. — Фил даде знак на келнера да донесе сметката. — Да се надяваме, че оная вече е намерила таткото. Пък може и... — Очите му отново пробягаха по обявата. — Откъде си толкова сигурен, че отговаряш на изискванията? Без предразсъдъци, да. Но интелигентен, че и привлекателен...

— Млъквай. — Брейди се засмя. Взе списанието и се изправи, докато Фил плащаше. — Щях да забравя, благодаря за почерпката.

На излизане от клуба Брейди спря при гардероба и купи илик за писмо. Бързо написа номера на пощенската кутия, извади една визитна картичка и я пхна вътре. Посегна да залепи плика, но се спря. В обявата пишеше автобиография. Може и изобщо да не получи отговор. Пръстите му забарабаниха по полирания дървен плот. Никога досега не бе писал автобиография, няма да го направи и сега.

Замисли се, после се усмихна и запечата плика. Какво пък, това, че изпраща само визитка, може да има и положителен ефект. Нали е адвокатка. Ако има въображение, ще се заинтригува и ще се обади. И без това всичко си е чиста проба хазарт. Без да му мисли повече, той пушна писмото в кутията отвън и се отправи към паркинга.

Като видя, че в плика има само една самотна визитна картичка, Джулиет Кавано понечи да го изхвърли в кошчето. Всички останали кандидати изпращаха автобиография със снимка, както пишеше в обявата.

Без да знае защо обаче, тя машинално мушна визитката под месинговото преспапие и моментално забрави за нея. Сети се чак след седмица и любопитството надделя. Що за човек ще прати само визитната си картичка? Без много да му мисли, добави името на Джей Брейди Талкот към списъка за срещи.

Когато няколко дни по-късно за пореден път изчете поредицата имена, тя се спря на неговото и се запита дали все пак не прави грешка.

Още щом видя Брейди, Джулиет разбра, че интуицията не я е излъгала. Прикривайки интереса си, тя бавно се изправи и го изгледа от глава до пети иззад огромното махагоново бюро.

— Вие трябва да сте Джей Брейди Талкот — отбеляза сдържано с професионален адвокатски тон. — Няма ли да седнете?

Мъжът не помръдна, само замислено разтърка брада с ръка. Няколко секунди мълчаливо я поглъщаше с очи. Стоеше като истукан на прага, строен, в безупречен костюм.

През целия си живот Брейди се бе запознавал всичко на всичко с две адвокатки. Едната — заклетата феминистка, пристрастена към дрехи в мъжки стил. Другата ниска и топчеста, с дебели лупи на очилата. Жената пред него сякаш бе слязла от корицата на някое модно списание. Но вниманието му бе привлечено не от дрехите ѝ. Пастелните тонове на роклята ѝ отстъпиха на заден план. Погледът му бе прикован от извивката на стегнатия бюст и очертанятия на ханша. Останалото бе скрито зад бюрото. Първата му мисъл бе как ли изглеждат краката ѝ. Беше точно от онези жени, които навеждаха на такива въпроси. Тя чакаше отговора му и той се насили да каже нещо.

— А вие сте Джулиет Кавано, така ли?

— Да. Госпожица Джулиет Кавано.

— Ама че работа — чу се да мърмори той.

Джулиет едва потисна усмивката си. Реакцията му не я учуди. Посетителите ѝ често реагираха по този начин. Но защо ѝ стана приятно, че и този мъж се стъписа така? Знаеше, че външността ѝ се различава от общоприетата представа за жена с нейната професия и още повече — с нейното положение. Но това ни най-малко не я притесняваше.

— Заповядайте — подкани го тя и протегна ръка. Брейди пристъпи по дебелия мокет. Все още не можеше да откъсне поглед от

нея. Лицето ѝ бе нежно, с високи скули и малък правилен нос. Кожата и бе светла, почти прозрачна, каквато обикновено имаха червенкосите жени, но гъстата коса, която се спускаше по раменете бе по-скоро кестенява. Чак когато се приближи, видя очите ѝ. По-скоро се гмурна в тях — малко по-тъмнозелени от смарагд, но със същия блясък.

Той стисна ръката ѝ. Докосването им бе кратко и делово.

— Трябва да призная, че не сте такава, каквато си ви представях — рече той.

И той не бе това, което Джулиет очакваше, ала не видя никаква причина да споделя мислите си с него. Вече се бе срещнала с десетина мъже, а писмата, които получи бяха сигурно десет пъти повече. Както можеше да се предполага — съответният брой чудаци, стари ергени, един-двама по-сериозни кандидати, ала никой не я заинтригува истински. Но в Джей Брейди Талкот имаше нещо, което го отличаваше от останалите. Усети, че стои кротко пред опипващия поглед на леко вдлъбнатите тъмнокафяви очи с цвят на тъмен шоколад. Мъжът пред нея я караше да се чувства повече жена, отколкото адвокат.

От джоба на костюма си на тънки райета той извади грижливо сгъната изрезка, разтвори я, прочете я отново, сякаш да се увери, че не е сбъркал и я остави върху бюрото.

— Вие ли пуснахте тази обява в Бей Сити Магазин?

Джулиет видя едва забележимата бръчка на високото широко чело и коремът ѝ се сви. До този момент планът за детето изглеждаше толкова изпипан, чак съвършен. Сега сякаш увереността ѝ се изпари. Самообладанието застрашаваше да я напусне.

— Да, аз — отвърна с възможно най-спокойния тон и седна. Отново посочи с ръка стола пред бюрото.

Мъжът не помръдна.

— Защо?

— Защо ли? — повтори смутено тя. Изпитваше странното желание да се защити. — Мисля, че е ясно.

— Там пише бащинство.

— Да. — Беше доволна от текста на обявата — кратък и по същество. Поне така си мислеше.

Брейди опря длани върху бюрото и я прониза с поглед.

— Имате ли представа какво означава бащинството?

Джулиет го изгледа втренчено, докато схване въпроса му.

— Мисля, че да — поне след като навърших дванадесет години... — отвърна му тя и се засмя. Присъствието на духа ѝ се възвръщаше. — Ако това ви притеснява, какво правите тук?

Точно този въпрос си задаваше и самият Брейди. След като цяла седмица не получи отговор, малко или много се бе отказал от идеята. Когато госпожица Кавано все пак се обади да му определи среща, първоначалният му ентузиазъм се бе изпарил и вече се колебаеше. Сега, като я видя, цялата история му се стори съвсем безсмислена. Не можеше да си обясни какво цели с тази обява, освен ако не работеше за някой друг. Може би е посредник, който отсява кандидатите. Това вече имаше някакъв смисъл.

Брейди небрежно седна срещу нея и се наведе напред.

— Хайде без номера. За кого работите?

— Не ви разбирам.

— Коя е клиентката ви, жената дето иска бебе? — Наблюдаваше я внимателно. Предполагаше, че ще се опита да го заблуди, но се надяваше, че едва ли ще се осмели да го излъже в лицето.

Джулиет се поколеба, после реши, че е най-добре да говори направо.

— В този случай, господин Талкот — отвърна с равен глас, — представлявам единствено себе си.

В първия миг Брейди се вторачи в нея. След това се разсмя с дълбок, гърлен, оглушителен смях, който отекна в стаята.

Джулиет очакваше всичко друго, само не и това. Не знаеше какво да мисли за този човек. Караше я да се чувства неловко...

— Смешно ли ви се струва?

— А на вас?

— Ни най-малко — отсече ледено.

Брейди Талкот поклати глава. Какво ли би могла да цели? Ако беше грозна и скучна, каквато си я представяше, можеше да намери обяснение за обявата. Но тая зеленоока лъвица... Или е непоправимо наивна, или тук има някакъв номер, който все още му се изплъзва. Опита отново:

— Искате да кажете, че желаете дете и сте пуснали обява, защото ви е нужен баща? Не сте ли чували за процедурата осиновяване, например?

— Вижте, проучих този въпрос много сериозно. Ще са нужни години докато открия такова дете, каквото искам, а дотогава ще съм твърде стара да получа разрешение за осиновяване — търпеливо обясни Джулиет. — Освен това, искам детето да е мое. Уверявам ви, господин Талкот, обмислила съм всичко внимателно.

— А изкуствено зачеване? — изведнъж изтърси той. Джулиет с ужас усети как ушите ѝ пламват, нещо твърде нетипично за нея.

— Не желая да има и сянка от съмнение относно самоличността на бащата.

— Ами изберете си донор. Не сте ли чували за онази клиника, в която ви гарантират, че бащата ще бъде най-малко носител на Нобелова награда?

— А вие чували ли сте за доктора със стоте деца? Не, тази идея ме отвращава.

Брейди отново се наведе напред и очите му я пронизаха.

— В такъв случай, госпожице Кавано, случайно да ви е известно понятието любов, съчетано с институцията брак?

Джулиет смело издържа погледа му.

— Като адвокат по бракоразводни дела, господин Талкот, съм отблизо запозната и с двете. — Имаше ясното усещане, че този човек се опитва да я стресне, а тя няма да допусне това. Раздразнението ѝ нарастваше. — Отлично съм запозната и с трагедията, която настъпва след сватбения марш, защото така става в повечето случаи. Още преди двадесет години реших, че бракът не е за мен, и всичко, с което съм се сблъскала досега, потвърждава правотата на избора ми.

Брейди я слушаше. Лицето му бе безизразно, но мозъкът му трескаво работеше. Ще се наложи дълго да подготвя почвата преди да извади на бял свят завещанието на баща си.

Колкото и да е странно, в известен смисъл нейното положение прилича на неговото. Желаете нещо, което не би могла да получи по обикновения начин, така че търси нетрадиционно решение. Може би затова го и заинтригува толкова много. Засега трябва да разбере колкото се може повече защо не желаете брак. В края на краищата това за него е най-важната част от предстоящата сделка.

— Била ли сте някога омъжена, госпожице Кавано? — попита той.

— Не, господин Талкот.

— Тогава какъв ви е проблемът? Мислех, че всяка жена мечтае поне веднъж в живота си да бъде булка. — Веднага почувства, че е налучкал болното място. Изражението ѝ не се промени, но очите ѝ засвяткаха.

— Аз не съм всяка жена. Различна съм. Занимавам се с бракоразводни дела и нещастните бракове са мое ежедневие.

Брейди беше сигурен, че този довод е прекалено елементарен. Трябва да има и нещо друго.

— Стори ми се, казахте, че сте взели решението си преди двадесет години. Тогава със сигурност не сте се занимавали с бракоразводни дела.

— Вярно е, господин Талкот, но за вас това е без значение. — Джулиет изправи гръб и сплете пръсти. — В момента обсъждаме делово споразумение, а не моята философия за брака. Изискванията ми са съвсем точни, ясни и конкретни. Искам да родя дете преди да навърша тридесет години. Държа лично да избира бащата. Не желая продължителен ангажимент. Толкова е просто!

Дотук добре, помисли Брейди, и аз не желая ангажименти. Пръстите му забарабаниха по бюрото.

— Искрено вярвам, че говорите сериозно — отбеляза той.

— Напълно сериозно, господин Талкот.

Джулиет потръпна. Кълбото в корема ѝ се сви още по-силно. Инстинктът ѝ подсказваше, че този мъж е точно това, което търсеше, но едновременно с това я плашеше. Защо? С другите кандидати не се чувстваше така. Някои пристигаха наперени, други не смееха да я погледнат в очите, премигваха и пристъпваха от крак на крак, но всички до един очакваха кротко нейното решение, а тя разговаряше спокойно и хладнокръвно. С този мъж обаче беше различно. Принуждава я да седи нащрек и безуспешно да се опитва да предугади думите му, да изпревари реакциите или да парира нападките му.

— В такъв случай, госпожице Кавано — заяви накрая той, — щом наистина твърдите, че всичко това е сериозно, мислите ли, че на този етап вече е възможно да преминем на „ти“?

Въпросът му я свари напълно неподготвена. Чак сега Джулиет осъзна цялата абсурдност на ситуацията. Колкото и мимолетни и делови да са отношенията им, двамата имат намерение да създадат

дете. Тя отметна глава назад и се разсмя. Смехът ѝ бе приятен и звънлив и напрежението, застанало помежду им, се разсея.

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. След това тя отново протегна ръка и каза тихо:

— Аз съм Джулиет.

— Така е по-добре. — Той пое ръката ѝ в двете си длани. Наричай ме Брейди.

Джулиет се взря в него, сякаш го видя за първи път. Усети, че се опитва да проникне в него, опипвайки чертите му една по една — плътните устни, разтегнати в необяснимо закачлива усмивка, тъмните очи, хлътнали под гъстите вежди, черната коса, ъгловатото, сякаш изсечено лице, почти класически красиво, но все пак не съвсем. На пръв поглед в него нямаше нищо особено и едновременно с това той притежаваше някакво необичайно излъчване, неуловимо, но невероятно завладяващо.

Не беше сигурна дали това е добре, или зле. Държеше бащата на детето ѝ да бъде непознат, тъй като искаше да избегне всякакви усложнения и ангажменти. Ако избере някой от бившите си приятели, раздялата после може да се окаже твърде трудна. Би могъл да поиска права над детето, да се стигне до съд и да загуби битката, като се има предвид какви са тенденциите напоследък. В никакъв случай не трябва да рискува. Детето ще бъде нейно. Само нейно!

Джулиет усети, че Брейди още държи ръката ѝ и се сепна. Нямаше представа що за човек е и трябва да се държи на разстояние. Споразумението, напомни си за сетен път, е изцяло делово, независимо как се обръщат един към друг. Трябва да продължи разговора.

— След като ме разпита за моите намерения — започна тя, — разкажи ми за своите. Какво те накара да отговориш на обявата?

Брейди се замисли. Какво ли ще стане, ако вземе веднага да ѝ изтърси истината? Още сега. Може пък да се засмее и да се съгласи... Или безмълвно ще му покаже вратата? Не, твърде рано е. Реши да изчака и изтъкна другата причина:

— Лудо любопитство.

— И това е всичко? Просто любопитство?

— А какво друго би могло да бъде? Доколкото разбирам, не съм единственият желаещ. Какво отговориха другите?

— Повечето се интересуваха от сумата...

Брейди онемя.

— Искаш да кажеш, че ще плащаш? Ще има възнаграждение за... услугата? — Изобщо не му бе хрумвало за това.

Джулиет стисна зъби.

— Това е прекалено грубо казано. Не забравяйте, господин Талкот, че става въпрос единствено и само за сделка. — Той не отвърна и тя побърза да смени темата. — След като не разполагам с автобиографията ви, ще бъдете ли така добър да ми разкажете за себе си?

Брейди повдигна рамене. Все още не можеше да проумее тази жена. Улавяше подсъзнателния зов на тялото ѝ, повика ѝ за близост. Въздухът помежду им бе като нажежен. Привличането бе неоспоримо. Сигурен бе, че и тя го е усетила. Ала думите, които излизаха от устата ѝ, предпазливият ѝ съдържан глас, цялото ѝ държание бе така внимателно премерено, че да го държи колкото се може по-надалеч. Само някъде дълбоко в бляскавите зелени очи съзря жената, която се криеше зад маската, но това стана толкова мимолетно, че не успя да улови образа ѝ.

И какво го е заразпитвала? Всеки на негово място би скочил и би си тръгнал веднага. Но Брейди знаеше, че няма да го направи и нещо му говореше, че причината вече не е само Талкот Ентърпрайзис. Няма обаче да позволи да го подлагат на разпит. Ако толкова ѝ е нужна биографията му, да се оправя сама.

Устните му се извиха в едва доловима усмивка.

— Имаш името ми, адреса и телефона. — Гледаше я право в очите. — Това е точно толкова, колкото и аз знам за теб.

— Но, господин Талкот...

— Брейди — поправи я той, като стана и оправи сакото си. — Ако ти трябва повече информация — подхвърли безцеремонно, — сигурен съм, че имаш начин да си я набавиш.

На три крачки стигна до вратата и рязко се извърна към Джулиет. Погледът ѝ излъчваше неподозирана уязвимост. Почувства разочарованието ѝ, но не се поколеба. Ако тя не прояви интерес и не го потърси сама, няма и да приеме предложението му за брак. В крайна сметка собственият му план е не по-малко дързък от нейния.

Джулиет се изправи и изведнъж го обзе непреодолимо желание да се върне, да предложи да забравят този разговор и да я покани на

вечеря като нормален човек. Но вече бе късно, бяха отишли прекалено далеч.

Погледът на Брейди отново се плъзна по примамливите извивки на тялото ѝ и той си помисли колко ли време ще е нужно да извади на бял свят дълбоко скритата нежност.

— Не познавам жената с тези великолепни зелени очи — рече съвсем тихо. — И нямам представа дали ще ми хареса.

— Това има ли някакво значение?

— Огромно. — Брейди прекрачи прага, но отново се обърна. — Като научиш всичко, което държиш да знаеш за мен, и ако си готова да разговаряме като нормални хора, обади се.

— Довиждане, господин Талкот. — Гласът на Джулиет бе леден.

— Довиждане, госпожице Кавано — официално отвърна той и неохотно тръгна към вратата, но с твърдата увереност, че ще се видят отново.

Без да помръдне, Джулиет го изпроводи с поглед. Когато вратата след него се затвори, тя приближи до прозореца над Ембаркадеро Сентър и изчака да види как стройната внушителна фигура на Брейди ще изникне от въртящата се врата. Дори и от такава височина не би могла да го сбърка с друг. Стойката му, походката го отличаваха от малките човешки фигурки, които сновяха припряно по улицата.

Тя опря чело в хладното стъкло, чак сега проумяла колко много подводни камъни се крият в нейния изпипан от всички страни план. И все пак, каквито и последствия да имаше това, тя искаше да опознае този мъж и ще го направи.

ВТОРА ГЛАВА

Следващата стъпка от плана на Джулиет бе да се срещне с Линда Бърк. Някой ще трябва да поеме кантората и делата, докато тя изпълнява ролята на майка. В случая бившата ѝ съквартирантка бе единственият и най-сполучлив избор. Щом видя старата приятелка, Джулиет се хвърли на врата ѝ.

— О, ти все повече и повече заприличваш на преуспяващ адвокат — ахна Линда и отстъпи назад да огледа новия костюм на Джулиет. После подръпна избелялата си памучна блуза. — Ще почна да завиждам, ей! Караш ме да се чувствам като типична домакиня. — Тя скръсти ръце и в погледа ѝ се появи весело пламъче.

— Но няма да е за дълго, повярвай ми. Затова съм тук. — Двете тръгнаха по дългия коридор на просторната едноетажна къща, в която Линда и Стив се нанесоха преди пет години, непосредствено след сватбата. Този път, повече от всякога, Джулиет почувства самотата на собствения си дом. Наоколо цареше спокойствие и уют. Усещането за детско присъствие внасяше особена топлина. Джулиет вдигна куклата изпод масата в коридора и докато оправяше разрошената ѝ коса, се замисли дали бебето ще промени и нейния живот.

— Къде са децата? — попита, изведнъж осъзнала необичайната тишина.

— Джени е на детска градина. За малко се разминахте — отговори Линда и приглади назад късата си кестенява коса. — А бебето най-последно заспа в количката навън, така че разполагаме с няколко блажени мига, които не бива да се изпускат. Ела в кухнята. Тъкмо правех чай.

Джулиет наблюдаваше как Линда подрежда чашите върху таблата. Изобщо няма да кажеш, че с родила две деца. Може би е малко позакръглена в талията, но пак си е същата — дребничка, елегантна и лъчезарна. И все така кипи от енергия. Джулиет още не можеше да повярва, че Линда вече има семейство, деца... Само преди няколко години и тя беше свободна и независима като нея, млада

адвокатка, която с всички сили се опитваше да изплува на повърхността.

Беше време приятелката ѝ отново да се върне на работа, бяха си говорили за това и мненията им както обикновено съвпадаха. Ако всичко стане, както го беше замислила, Линда би могла да идва в кантората по няколко часа на ден, а Джулиет ще има с кого да раздели товара, докато е бременна и после, когато бебето се роди.

Линда сервира чая на просторната веранда срещу хълмовете над града, а Джулиет не се стърпя и надникна в количката. Бебето спеше дълбоко под ефирния дантелен балдахин. Изглеждаше съвсем мъничко и незащитно.

— Шшт, не го буди! И без това ей сега ще се ококори и няма да ни остави на мира. А аз искам да знам какво става с теб. По телефона беше толкова загадъчна...

Джулиет пие чашата и се облегна на люлеещия се стол.

— Мисля, че намерих бащата, който ми трябва — оповести тя. — Дойде вчера и от самото начало ми се видя подходящ...

— Ама ти наистина си решила да направиш това! — прекъсна я Линда.

— Естествено. Нали ти казах? — Разбира се Линда знаеше за намеренията ѝ, защото само тя можеше да я изслуша, без да дава съвети, и въпросът ѝ сега я изненада.

Линда остави чашата на масата.

— Разказвай тогава. Всичко по ред.

— Ами, засега няма много за разказване. Името му е Джей Брейди Талкот и е президент на нещо, което се нарича Талкот Ентърпрайзис.

— Е и?

— Това е.

— Нали щеше да им искаш автобиографии, медицинско и какво ли още не.

— Този изпрати само визитна картичка. Не знам как изобщо ми хрумна да му се обадя. — Джулиет отпи от чая. — Но като си мисля, изглежда подходящ.

— Не можеш да се забъркаш в подобно нещо с човек, за когото не знаеш нищо — възрази енергично Линда.

— Не се притеснявай. Вече се обадох на Хари.

Линда закима с глава и се усмихна.

— Еднолично детективско бюро „Хари Мечъм“. Той ще го разнищи...

— И аз така мисля. А какво става с теб? Готова ли си да се върнеш на работа?

— Готова ли? Изгарям от нетърпение! Миналата седмица открих една фирма, която предлага гувернантки. Минава за много престижна. Само не питай за цената. Не знам как ще печелим толкова...

— Трябва да успеем. В последно време нещата вървят отлично. Работа да искаш!

Очите на Линда светнаха.

— Прекалено е хубаво, за да е истина. — Тя наля по още една чаша и изражението ѝ се промени. — Но колкото и много да са парите и на двете ще ни дойде нанасяно. — Тя погледна Джулиет. — Особено пък на теб. Съпругът поема голяма част от товара. Ето Стив наистина пътува много, но когато си е тук, не можеш да си представиш колко е приятно да му прехвърля всичко за някой и друг час. Трябва да си наясно, че се нагърбваш с нещо изключително сериозно и отговорно, пък и рисковано.

Джулиет не отвърна веднага. Линда не ѝ казваше нищо ново. Ще има много, много трудни моменти. Но пък и няма да е нито първата, нито последната. Така я предупреждаваха и като завърши университета. „Иди в някоя утвърдена адвокатска кантора. Няма да се справиш сам-сама.“ Тогава успя. Трябва да успее и сега.

— Знаеш какво мисля за семейния живот — рече бавно. — Със Стив живеете добре, поне засега, но вие сте изключение. — Тя се изправи и закрачи напред-назад. — Не виждам никакви сериозни основания да се лиша от майчинството, само защото не желая да се омъжвам.

— Е, би могла да си осиновиш дете. Обикновено чака се прави.

— Но аз не искам! — Джулиет се обърна. Гласът ѝ бе неумолим. — Говорихме вече. Детето ще го родя аз.

— Разбирам те. Сигурно това ще бъде най-сериозната и важна стъпка в живота ти. Едно дете, това въобще не е шега... Но аз съм последният човек, който ще тръгне да те разубеждава. И все пак съществуват и други начини...

— И за това сме си говорили, Линда. Но нали разбираш, че само по този начин мога да съм сигурна за бащата. А и ще избегна всякакви ангажименти и евентуални разправии.

— С други думи, искаш ти да диктуваш положението.

— Навярно си права. Не бях помисляла за тази страна на нещата.

— Джулиет, ти искаш всичко да е под твой контрол. Винаги си била такава. Но аз и това го разбирам. — Линда сви рамене. — Просто смятам, че трябва да разгледаме отново всички варианти.

— Както винаги? — усмихна се Джулиет.

— Както винаги. И така стигаме до онзи, как му беше името, Сам?... Джордж?

— Имаш предвид Дейвид?

— Да. Дейвид. Та какво се случи между вас двамата с Дейвид? По едно време беше толкова щастлива... Защо не избереш него? Поне го познаваш...

Джулиет впери поглед в хълмовете. Да, наистина се чувстваше щастлива с Дейвид, но само в началото. Като че ли липсваше нещо, нещо не достигаше. Не бяха един за друг и не искаха да рискуват с постоянна връзка. Просто ей тъй се влачеха заедно. Ставах си все по-скупични и предсказуеми, докато един ден Джулиет си каза: „Стига толкова!“

— Ти сама си отговори на въпроса! Колко време излизах с него? Две години, може би. А ти не помниш дори името му...

Линда се засмя.

— Значи го отхвърляме като твърде невзрачен.

— Нещо толкова — промърмори Джулиет.

Няколко минути поседяха мълчаливо. Беше й приятно да се види с Линда. Вдъхваше й някакво спокойствие, увереност. Радваше се, че ще работят заедно. Когато й хрумна идеята за детето, не можеше да си представи да допусне друг до своята работа, до това, което е постигнала с толкова много труд. Но с Линда винаги са се разбирали, още от студентските години в Станфорд. Няма да имат проблеми. А й адвокатската й практика наистина се бе разраснала достатъчно, за да храни и двете.

От количката се разнесе хленч.

— Спокойствието свърши — съобщи Линда. — Пол е буден и... О, сега пък и телефонът. — Тя забърза към хола и извика през рамо: —

Моля те, вземи го на ръце, докато не се е разревал.

Джулиет разтвори ослепително белите дантели и срещу нея светнаха две големи сини очи. Кръглото личице грейна в щастлива беззъба усмивка. Джулиет развълнувано се наведе към мъничкото телце.

— Изпуснал ли си си играчката. — Подаде му сребрилата дрънкалка, която му донесе първия път и малките пръстчета се вкопчиха в нея. Пол размаха ръчички и любопитно се втренчи в шарената играчка.

Видя ѝ се пораснал за двете седмици, откакто не го бе виждала, и все пак изглеждаше толкова мъничък и безпомощен. Джулиет изтръпна как ли ще се оправя и с кантората, и с едно такова беззащитно същество.

Свали сакото си и се огледа за някоя кърпа, която да метне на рамото си. От опит знаеше какво може да се случи. Едва се обърна и щастливото гукане се превърна в сърцераздирателен плач. Малкият сякаш се самонавиваше и от количката започнаха да се разнасят все по-оглушителни писъци.

— Тихо, тихо, Пол — заговори му нежно и го взе на ръце. — Знам, че никак не обичаш да стоиш сам. — Приседна на стола, залюля го в скута си и му зашепна тихичко. Полека-лека той се укроти и сините очи се втренчиха в нея. Беше пухкав и топъл, ухаеше на сапун. Джулиет го притисна ласкаво до себе си и в душата ѝ се надигна неутолим копнеж. Пол измърка и притвори очи.

Да, наистина иска да има дете, толкова силно го желае, че си заслужава да мине през всякакви трудности. Внезапно Джулиет се сети за Брейди. Дано Хари Мечъм не открие нищо обезпокояващо. Колкото повече мислеше за този мъж, толкова по-подходящ ѝ се струваше.

Вратата на верандата се отвори и Джулиет вдигна глава.

— Виждам, двамата добре се погаждате — усмихна се Линда. — Ти ще си добра майка, Джулиет, вярвам в тебе. Но просто искам да си наясно с какво се захващаш, преди да е станало твърде късно.

— Мисля, че си давам сметка, поне доколкото е възможно човек да е наясно предварително.

— Между другото — как възнамеряваш да съобщиш на майка си?

— Както ѝ казвам всичко — направо — заяви Джулиет, без да се колебае. — Познаваш добре Кас. Тя уважава свободата на другите. Не, не смятам, че ще имам проблеми. Всъщност, сигурно страшно ще се зарадва, че ще става баба.

— Едва ли ще е по-щастлива от мен — засмя се Линда. — Наистина, голям късмет е да дойда в твоята кантора. Моята така и не успя да потръгне.

— Нямахте достатъчно време да се посветиш на нея, мила. — Пол се размърда и Джулиет го изправи в скута си.

— Така е. Знаеш колко време губех с клиентите, които ми препращаха от Асоциацията на адвокатите.

— О, Линда, добре, че ми напомни! — Тя освободи ръката си от Пол и си погледна часовника. Тази сутрин щеше да идва една жена, препоръчана от тях. — Съвсем бях забравила. Трябва да тръгвам.

— Значи продължаваш да правиш и това? Кога намираш време? — Линда се наведе да вземе бебето и то веднага протегна ръчички към нея.

Джулиет стана и си облече сакото.

— Причините са няколко. Понякога все пак излиза нещо от това, а и... — Млъкна. Ако каже, че така изпълнява своя дълг към обществото, ще прозвучи съвсем превзето и все пак до известна степен беше вярно. — Е, понякога можеш наистина да свършиш работа, без да губиш много време и усилия. Помниш ли случая Баркър, който действително ми помогна да се издигна?

Линда кимна.

— Разбира се. Месеци наред вестниците се занимаваха само с него.

— Всичко започна от препоръката на Асоциацията.

— Сигурно е така. Но да не забравяме, че имаш голямо сърце, нищо че не си го признаваш... Но щом и двете ще работим за пари, още повече, че сама ще издържаш и детето, да знаеш, няма да имаме много време за благотворителност.

— Не се тревожи — увери я Джулиет, — сърцето ми не е чак толкова голямо.

С Пол на ръце Линда я изпрати до вратата.

— Наистина нямам търпение да почна работа, Джулиет. Благодаря ти, че ми даваш тази възможност.

— Всъщност ти ми правиш услуга. Кажы кога идваш?

— На първо време ще гледам да е за по един-два дни седмично, докато навляза в нещата и започна да се ориентирам. Още днес следобед ще се обадя на гувернантките да видим какво може да се уреди.

— Чудесно — възкликна Джулиет и погали Пол по бузата за довиждане. Тръгна си с приятното усещане, че малко по малко нещата идват на мястото си.

На път за кантората Джулиет прехвърли наум делата, подходящи за Линда. Като начало й трябваше нещо не много сложно и задължително хонорарът трябваше да е депозиран предварително в банка. Линда има нужда от пари. Всъщност Джулиет рядко приемаше дела без предплата и отказваше тези, които могат да се проточат твърде дълго. Не трябва да забравя да предупреди и собствениците на сградата, че има нужда от допълнително помещение. Линда трябва да има отделен офис.

Образът на Брейди упорито се натрапваше в мислите й. Тя се усмихна замечтано и прехапа устни. Наистина ще бъде интересно да се опознаят. Но само толкова! Никакви чувства. Трябваше да изчака информацията от Хари и тогава да вземе окончателно решение. В края на краищата това си е договор и нищо друго.

Когато Джулиет влезе в кантората си, завари приемната празна. Секретарката пишеше, надвесена над купчина папки.

— Явно в единадесет не се е появил никой — подхвърли Джулиет вместо поздрав и облегна куфарчето си на бюрото й.

Алис я погледна над очилата.

— О, не, госпожице Кавано. Дамата се появи преди повече от час. Изглеждаше много нервна и я поканих в офиса ви. Естествено проверих дали всички шкафове са заключени.

— Попълни ли формулярите? Ще ми се да им хвърля един поглед, преди да вляза.

— Дамата ги взе със себе си, но се съмнявам да е поправяла нещо. Дори не пожела да си каже името.

— Обещаващо начало, няма що — измърмори Джулиет.

Жената вътре седеше неподвижно на самия ръб на светлосиния стол. Хубавата й руса коса се спускаше от двете страни на лицето. Ръцете й лежах в скута със сплетени пръсти. Почти през цялото време

не бе мръднала. Седеше и чакаше, отпусната и примирена, без дори да има представа за изминалото време. За нея това беше без значение. Ще чака колкото трябва. Разговорът е важен.

Тя приглади с длани бежовата вълнена пола да оправи гънките. По-рано носеше винаги хубави дрехи. Обичаше да се облича добре. Този костюм все още имаше приличен вид. Лекето на блузата почти не личеше. Търка го много старателно преди да дойде.

Долови приглушени гласове в приемната и погледна през рамо. Адвокатката сигурно е дошла. Треперещите пръсти с мъка отвориха чантата и извадиха златна пудриера. Огледа се. Имаше добър вид. Спретната. Направи опит да се усмихне. Почти миловидна. Трябва да бъде такава, за да постигне целта си. Иначе няма да успее.

Пусна пудриерата в чантата и започна да рови из смачканите салфетки за дъвка. Сложи я в устата си, затвори очи и пое дълбоко въздух. Никак няма да е лесно. Още от самото начало си го знаеше. Но ще се справи. Трябва.

Вратата се отвори и адвокатката влезе. Косата ѝ бе тъмнокестенява. Беше много по-млада и далеч по-привлекателна, отколкото си я представяше. Не изглеждаше особено опитна.

Жената стисна двадесетдоларовата банкнота в юмука си. Човекът от Асоциацията на адвокатите каза, че толкова струва половинчасова консултация.

Джулиет светкавично прецени жената — нервно скованите ръце, наведената глава, изопнатите устни. Познати симптоми.

Протегна ръка и жената се надигна.

— Добро утро — поздрави Джулиет и я погледна право във воднистосините очи. — Заповядайте на дивана. Искате ли кафе?

Жената поклати глава, безмълвно я последва и приседна вдървено в другия край на дивана. Остави чантата на масичката пред себе си, после я премести на пода и накрая я сложи в скута си.

Джулиет реши, че този път никак няма да е уместно да си води бележки. Ще мине и без тях. По-важно е да предразположи жената, да я накара да се отпусне и да заговори.

— Какво ще кажете да започнем с името ви? — предложи Джулиет.

— Не — веднага отговори жената. Прекалено бързо. — Първо трябва да съм сигурна.

— В какво?

— Че ще ми помогнете.

— Добре. Да тръгнем оттам. Какъв е проблемът ви?

— Искам си децата! — отсече тя и за първи път вдигна поглед към Джулиет.

— Колко деца имате?

— Две. — Гласът прозвуча глухо. Тя извърна глава?

— Къде са сега?

— При съпруга ми. — Гласът продължи да е безизразен.

— Разведена ли сте?

Жената поклати глава.

— Заведено ли е дело? Съпругът ви получил ли е родителските права?

Русокосата отново едва доловимо поклати глава. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели от стискане на чантата.

Джулиет знаеше, че няма да стигнат далеч, ако жената толкова се притеснява. Разговорът вероятно е безполезен, но очевидно тя си няма никого и се нуждае от помощ.

— От колко време сте разделени?

— Не сме разделени — защити се тя.

Е, най-после някакво чувство. Джулиет се наведе към нея, сякаш да скъси разстоянието, но усети миризмата на алкохол, притъпен с ментова дъвка. Нещата започваха да стават ясни.

— За да ви помогна, трябва да ми обясните подробно всичко.

Жената дълго мълча и опипваше с очи лицето ѝ, като че се стараеше да проникне в мислите ѝ.

— Не ме е страх да ви кажа, но искам да съм сигурна, че ще ми помогнете — рече тихо.

— Ще се опитам, но не мога да направя нищо, без да ми разкажете какво се е случило.

Жената мъчително пое въздух.

— Напуснах ги миналата година през лятото. Цяла седмица не се беше прибирал. Рядко си идваше къщи.

— Ходили ли сте там оттогава?

— В началото ходех, но от доста време не съм. Много ми е мъчно за децата, но като ида за малко нищо не се получава. Дори става по-лошо. Той не ми дава да ги извеждам. — Жената се втренчи в

ръцете си. — Седя и се питам, аз ли съм тяхната майка. — Когато вдигна глава, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Искам да си ги взема при мен. Искам да са си мои.

Джулиет стисна устни. Картината добиваше очертания и както обикновено, не беше особено привлекателна.

— Съпругът ви казва ли защо не позволява да ги вземете поне за няколко дни?

Жената мълча дълго, после отвърна съвсем тихо:

— Казва, че няма да мога да се грижа за тях.

Време бе да свалят картите. Джулиет я изгледа продължително.

— Защото пиете?

Жената трепна като при удар. Джулиет си помисли, че ще изпадне в ярост или ще започне да отрича. Не последва нито едното, нито другото. Русокосата бе втренчила поглед в една точка.

— Преди въобще не пиех. Но вкъщи беше толкова празно без него. Децата — все болни, аз винаги бях уморена... Никъде не излизах. Опитвах се да му обясня. Той дори отказваше да ме изслуша. Чувствах се толкова самотна. — Сините очи молеха съчувствие. — Пращаше ме по психиатри, давах ми някакви хапчета, но нищо не помогна. Мъжът ми се интересуваеше единствено от професията си. Казваше, че трябва да съм благодарна, дето изкарва толкова много пари. После пожела да родя още едно дете, за да не съм стояла без работа. Тогава не издържах. — Тя скри лицето си в шепи.

— Затова ли го напуснахте? Без причина. Просто не сте имали повече сили?

— Не, не съвсем. — Тя внимателно сложи ръце в полата, но не вдигна глава. — Един ден много се ядосах на големия син, раздрусах го и го опрях в стената.

— Ударихте ли го?

— Не, но щях да го направя — бавно отвърна тя. — Уплаших се. — Изправи глава. Лицето ѝ се бе изопнало от спомена за болката. — Хвана ме страх, че ако мъжът ми научи, ще ме прати в болница. Няколко пъти се беше заканвал. Така че, събрах си багажа и изчезнах.

Джулиет измъкна салфетка от кутията на масичката и си помисли, че после трябва да сложи нова. Тази се беше изпразнила.

— Желаете ли да подадете молба за развод? — попита тихо. Прозрачните сини очи се изпълниха с безмерна тъга.

— Искам си само децата. Искам да си ги взема и да започна отначало.

— А съпругът ви?

— Не знам.

— Той подал ли е молба?

— Не вярвам.

— Изпраща ли ви пари?

— Понякога — призна тя и побърза да добави: — но аз работя, келнерка съм.

Джулиет бързо обмисли как да постъпи. Тази жена се нуждае единствено от любов и разбиране. От съпруг. И това, че той вече цяла година не ѝ е отрязал пътя за връщане, е добър знак. Трябва ѝ не адвокат, а лекар, който да ѝ помогне да се пребори с алкохола, ако разбира се тя намери достатъчно сили за това.

Би могла да ѝ издейства частични родителски права, но няма да може да го направи с чиста съвест. Поне засега.

— Първото ми предложение — започна Джулиет, — е да се опитате отново да поговорите със съпруга си. Така ще бъде най-добре за вас и за децата.

— Отдавна не съм говорила с него. Едва ли ще помогне.

— Длъжна сте да опитате — настоя Джулиет и стана, за да покаже, че срещата е приключила.

Жената бавно се изправи на крака.

— Нося пари. Господинът каза, че за половин час трябва да платя двадесет долара.

Джулиет взе смачканата банкнота.

— Ако имате нужда от допълнителна консултация, заповядайте. Тогава ще ви кажа колко ми дължите.

Жената кимна и тръгна към вратата. Още не докоснала дръжката, беше сигурна, че няма да дойде втори път. Тази адвокатка може и да я разбира, като че ли иска да помогне, но и тя не знае как. Никой не знае как... Всичко е толкова объркано.

Трябва да отиде да обядва някъде и да изпие чаша вино да ѝ се избистри главата, тогава ще реши какво да прави.

Останала сама, Джулиет извади нова кутия салфетки и я сложи на масичката пред дивана. Искрено се надяваше тази жена да се разбере със съпруга си.

След всеки подобен разговор все по-категорично се убеждаваше, че не трябва да има нищо общо със семейния живот. Вярно този случай беше малко по-различен. Обикновено напуска мъжът, така някога си отиде и баща ѝ. И въпреки всичко ситуацията е същата. Двама души бавно се отдалечават и отчуждават. Трупат се яд и разочарование и рано или късно единият си отива. Страдат всички, но най-силно страдат децата.

Джулиет седна зад бюрото. Няма да позволи същото да се случи и с нея. Ще подреди живота си по различен начин. И планът ѝ ще успее. Но първо трябва да научи повече за Брейди, значи най-напред трябва да се види с Хари Мечъм.

ТРЕТА ГЛАВА

Стълбището към офиса на Хари се отличаваше със специфична миризма. Не би могло да се каже, че е точно мръсно, но бе твърде близко до това определение. Лютивият мирис на къдрин от фризьорския салон на партера, дълги години бе подправян със застоялия дим на пури и вонята на стария помияр, неизменно свит на кълбо в някой ъгъл.

Намираще се в невзрачна стара сграда, близо до квартал Тендърлойн, където Джулиет за нищо на света не би стъпила след залез-слънце.

Спомни си първия път, когато дойде тук като начеваща адвокатка. Тогава бе още идеалистка. Очакваше да се запознае с безупречен частен детектив от типа на Пол Дрейк. Видя обаче Хари с ония негови печални очи и вечната пура между зъбите, скрит зад камара от боклуци, която претенциозно наричаше писалище. Безспирното му сумтене и мърморене я накара тогава да си тръгне отвратена, без да предполага, че този тип изобщо би могъл да свърши някаква работа. Но той ѝ се обади, при това с новината, че мъжът на нейната клиентка води двойствен живот с две съпруги, две чудесни къщи и два комплекта деца. Историята гръмна по вестниците и клиентелата ѝ нарасна. Оттогава Джулиет все се чувстваше задължена на Хари.

Преди да влезе, почука два пъти на вратата, но доста предпазливо, тъй като знаеше, че матовото стъкло се клати застрашително.

— Добро утро — изсумтя както обикновено Хари, без да вдига глава, невъзмутимо премести подгизналата пура в другия край на устата, издърпа от купчината бумажки зад себе си пачка листове с прегънати ъгли, подаде ѝ ги и съобщи: — Твоят е готов.

— Това все за Брейди Талкот ли е? — възкликна Джулиет и придърпа един от дървените столове, с каквито изобилстваше малкото помещение. Разлисти небрежно напечатаните страници, като от време

на време се взираше в драскулките на Хари в полето отстрани. И този път си бе свършил работата без грешка, изчерпателно, до най-малките подробности. Една изрезка от вестник грабна погледа ѝ и Джулиет я вдигна към светлината.

— Хубавец, а? — изгруктя Хари. — Мацето, дето е тръгнало да се развежда с него, бая ще се мине. А, може пък и добре да спечели, щом ти работиш за нея.

Той ѝ намигна и Джулиет се усмихна.

В лъскави плувки, изправен на носа на някаква яхта, Брейди се усмихваше на голямата купа в ръцете си. Отдолу имаше текст: Джей Брейди Талкот Трети спечели Регатата на Залива.

— Симпатичен е, да... — каза тя по-скоро на себе си. А и това беше едно от изискванията в обявата. — Явно господин Талкот си пада по яхти — добави замислено.

— Освен всичко друго... — Хари драсна клечка кибрит по подметката си и запали огризката от пурата.

— Например?

— Ами, пада си и по летенето. Доскоро си имал частен самолет. Преди няколко години се пробвал и на автомобилните писти. Ама май се е отказал.

— И така — кара яхта, пилотира самолет, състезава се с коли. Има ли още?

Хари разрови с не дотам чисти пръсти листовете в ръцете ѝ и издърпа един. Наклони стола си назад, залюля се и чак тогава заговори подлудяващо мудно:

— Да видим сега... Джей Брейди Талкот Трети. Години — тридесет и четири. Ще навърши тридесет и пет на петнадесети март.

Чудесно, отбеляза наум Джулиет.

— Роден в Бостън, средно образование получил пак там, следвал инженерство в Ем Ай Ти — това е Масачузетския Технологичен Институт...

— Знам, знам. Давай нататък.

— Баща — Джон Брейди Джуниър, починал преди две години, майка — Амилия, на шестдесет и четири години. Една сестра — Шийла, живее в Кънектикът. Омъжена, няколко деца... — Хари четеше с монотонен провлачен глас и за миг Джулиет се отнесе. Значи майката на Брейди го е родила, когато е била на тридесет години.

Идеална възраст. Усмихна се на себе си. — ... Не се е женил. — Хари рязко вдигна глава. — Да, сега се сещам, това исках да те питам. Като няма жена, как ще се развежда?

— Хари, разбрали сме се, аз не те питам как си набавяш информацията, а ти не питаш за какво я използвам. Нали тъй?

— Правилно — изсумтя Хари и продължи: — Няма нищо пикантно. Май не е много по живота. Ходел с някаква преди една-две години, но тя се омъжила за друг. Като че ли прекарва дните само в работа.

— А, да — обади се Джулиет, като се сети за визитката в чантата си, — председател е на Съвета на директорите на Талкот Ентърпрайзис. Какво представлява тази компания?

Хари спря да люлее стола, стана и се наведе през бюрото към Джулиет, като издуха право в лицето ѝ лютиво кълбо дим.

— Стигнахме до интересното.

— Хайде де! Търпението ми се изчерпва. — Тя се изкашля и извърна глава от сивия облак. Естествено на Хари изобщо не му направи впечатление.

— Този приятел — Хари почука с пръст по снимката — е гъбав с пари. Не говоря за хиляди. Тук играе голямата пара. Милиони!

Джулиет се втренчи невярващо в снимката, после в Хари. Значи затова, като стана дума за заплащане, Брейди реагира съвсем неадекватно, не като другите. Тогава си помисли, че вероятно е обезпечен финансово, но за нищо на света не би предположила, че е богат.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Аха.

— А откъде би могъл Брейди да... — Тя се усети и веднага млъкна, но Хари я стрелна с поглед. — Как господин Талкот е натрупал такова състояние, след като е само на тридесет и четири?

— Наследил е семейния бизнес и го е превърнал в преуспяваща компания.

— И цялата е негова?

— Не можах да го разчопля докрай. Покрай собствеността има нещо мътно, ама не разбрах какво точно.

— И тази компания с какво се занимава?

Джулиет вече бе права и неспокойно крачеше напред-назад. Може би притежава кораби, диамантени мини, нефтени находища...

— С производство на детски мебели.

Тя се закова на място и го изгледа смаяно.

— Детски мебели?!

— Точно така. — Хари пусна листовете върху боклуците по бюрото и впи зъби в пурата. — Повечето ги проектира сам. В началото не били кой знае какво, но миналата година го осенила гениална идея. Сигурно си чувала. Имаше дори реклами по телевизията. Сещаш ли се, „Роботът Хюго“, дето обикаля из къщата и добавя разни части към мебелите? — Хари сгъна ръце под прав ъгъл, стисна юмруци й замарширува из стаята, като бибиткаше и разместваше столовете.

На Джулиет й заприлича повече на пингвин с лекедосана вратовръзка, отколкото на робот и ако не беше тъп втрещена, щеше да избухне в смях. Но не и сега. В момента трескаво ровеше из паметта си.

— Сетих се! — извика тя. — Миналата година по Коледа. „Мебелите, които растат с вашето дете“.

— Позна. — Пингвинът спря и бръкна в джоба си. — Пробно пуска на пазара и усъвършенствани модели. За по-големите деца мебелите и играчките са с моторчета и радиоуправление, а преди няколко месеца измайсторил някакви уреди за катерене. — Хари хвърли поглед на бележките си. — Не знам какво възнамерява да прави с тях, но според балансовия му отчет...

— Стига. Това с достатъчно. — Джулиет го спря с вдигната длан. Разполагаше с предостатъчно информация, за да разбере, че Брейди Талкот е много повече, отколкото очакваше. — Сега кажи как е със здравето.

— Медицинското на Талкот... — Хари почеса плешивото си теме. — За какво ти е пък то, така и не проумях. — Изгледа я подозрително, но тя не помръдна, само се усмихна. Той вдигна рамене. — Добре, ти си шефът. Ти командваш. Както и да е, младежът е в страхотна форма.

— Всичко ли провери?

Хари се намръщи.

— Нали за това ми плащаш? Преди няколко месеца се е подложил на цялостен преглед за застраховка. Какво ли не са му

правили — рентген, кръвна картина...

— И нищо ли не са открили?

— Не, вече ти казах. Клетвена декларация от доктора не мога да ти осигуря!

Джулиет не отговори. Мислеше за Брейди. Без съмнение отговаря на всички изисквания. Интелигентен и то точно в областите, които ѝ бяха нужни. Техническите му наклонности ще хармонират с нейното дар слово. И определено е привлекателен.

Отново си го представи на прага на офиса — тъмнокестенява коса, кафяви очи, силно, стройно тяло в елегантен костюм. Няма грешка! Спортна натура, нещо, което тя са мача никога не е била. Идеална комбинация!

— Други въпроси? — стресна я дрезгавият глас на Хари. Тя вдигна очи и видя, че я гледа очаквателно.

— Както обикновено, справил си се чудесно!

— Благодаря — отговори той с тренирана скромност. Джулиет стана и протегна ръка за папката. Хари се покашля.

— А-а-а хонорарът?

— О, извинявай. — Извади бързо чековата книжка и му написа чек.

— От твое име? — отбеляза Хари, като му хвърли един поглед.
— Досега ми плащаше все от името на кантората.

— Да.

— Освен това е много повече от друг път!

— Да.

Детективът я изгледа дяволито, после изсумтя и ѝ подаде папката:

— Не задавам въпроси. Само си върша работата.

— Точно така. — Джулиет се усмихна. — Не ме изпращай. Ще хлопна вратата.

Хукна надолу по стълбите и забави крачка само за да погали задрямалия помяр. Най-после излезе навън и пое чистия въздух с пълни гърди. Вече се усещаше вкуса на следобедната мъгла.

Замисли се за следващата стъпка. Вече знае всичко, което я интересува за Джей Брейди Талкот. Време е да пристъпва към действие. Огледа се и видя наблизо уличен телефон. Извади визитната

картичка на Брейди ѝ набра номера. Усети как пулсът ѝ се ускорява. Обади се самият той.

— Добър ден, тук е Джулиет Кавано — започна енергично тя, ала последва дълга пауза и самоувереността ѝ отлетя. Господи, помисли ужасена, той ме е забравил.

— Ооо! — Деловият тон бе изчезнал. — Очаквах да се обадиш. Да разбирам ли, че решението е в моя полза?

Светкавично ѝ мина през ума, че той в никакъв случай не бива да усети вълнението ѝ.

— Тъкмо обратното, Брейди, все още не съм взела никакво решение. Но работя в тази посока.

— Научих, че си провела подробно разследване, с което си ударила в земята момчетата от ФБР. — Изобщо не си правеше труд да прикрие колко се забавлява. — Е, чист ли съм?

— Разследване е силно казано. Просто някой и друг въпрос тук-таме — подхвърли колкото се може по-небрежно. — Нямах нищо против, надявам се.

— О, напротив. Обадиха ми се хора, с които не се бях чувал от години. А на майка ми ѝ звънили от банката, за да се поинтересуват дали не възнамерявам да работя за ЦРУ.

Джулиет се засмя. Собствената ѝ майка също би се смяла от сърце, но разбира се Кас не е като другите.

— Ти какво ѝ обясни?

— Че обмислят дали да ми отпуснат кредит. Ти на мое място какво би казала?

Джулиет предпочете да не отговори на този въпрос. За щастие нямаше такъв проблем.

— Виж, Брейди, ако все още се интересуваш от предложението ми, бих желала възможно най-скоро да се отбиеш при мен, за да доуточним подробностите.

Отново последва дълга пауза. Сигурно проверява кога е свободен, помисли Джулиет и даде знак е ръка на човека, който чакаше за телефона, че няма да се бави. Дано намери време да се срещнат през следващите дни. Договорът е готов. Трябва само той да го подпише и после... И после, когато Брейди подпише договора...

Тя се размърда неспокойно. Тази част от плана все още бе обвита в мъгла. Чак сега призна пред себе си, че бе мислила много за периода

от намирането на подходящия баща до раждането на детето.

— От работата ли се обаждаш? — Директният въпрос я стресна.

— А... не. Имах работа навън и...

— Добре — прекъсна я той. — Тъй и тъй си излязла, защо не дойдеш направо тук? Ще се освободя след около половин час.

— Няма да мога сега. Договорът не е в мен. Пък и не е задължително да го подпишем веднага — добави припряно тя. — Имах предвид някой ден през седмицата...

Последва нова пауза, през която Джулиет дочу нещо като смях, но не беше съвсем сигурна.

— Не знам дали сме напълно готови за договор. У теб ли е адресът на моя офис?

— Да, защо?...

— Тогава те чакам — отсече той и затвори.

Джулиет погледна безмълвната слушалка. За какъв се мисли? Откъде е толкова сигурен, че ще отиде? Но вътре в себе си много добре знаеше, че ще го направи.

По улиците вече личаха първите признаци на вечерното задръстване и на таксито му трябваше два пъти повече време да се добере до Джаксън Скуеър. Това бе добре дошло за Джулиет, за да си подреди мислите и да си отговори на въпроса защо изобщо отива при този Брейди Талкот. Пътят лъкатушеше покрай чинари и старинни, наскоро реконструирани сгради — спомен от миналото на сред града. Шофьорът спря пред къща в колониален стил с червени тухли и прозорци с капаци. На месингова плочка на стената пишеше: „Плейспейс, Талкот Ентърпрайзис“.

Джулиет отвори вратата. Озова се в притихнало просторно помещение, осеяно със сепарета, обзаведени като детски стаи и облени в мека светлина. Бебешката люлка с яркочервено мече, избродирано върху юрганчето веднага привлече вниманието ѝ. Тя се приближи и плахо погали лъскавата материя. Скоро ще ѝ трябва такава стая.

Табелката на тоалетната масичка поясняваше, че към всеки елемент може да се прибави друг и мебелите да растат заедно с детето. Джулиет внимателно огледа другите мебели. Масичката за повиване се

е превърнала в шкаф за играчки, после в статив за рисуване и накрая от нея е направена поставка за стереоуредбата и компютъра.

Идеята бе наистина гениална. Сам ли я е измислил Брейди?

Тя чак сега видя момичето на бюрото в единия край на залата. Още щом чу името ѝ, секретарката кимна и посочи коридора към кабинета на Брейди, като я увери, че той ей сега ще дойде.

Джулиет изкачи стълбите, колебливо натисна дръжката на третата врата вляво и замръзна на прага. Ако това изобщо можеше да се нарече кабинет, то той бе най-странният кабинет, който бе виждала в живота си. Всъщност нямаше нищо общо с работно място. Беше си истинска детска площадка, окъпана в ярки цветове, както си му е редът. С един поглед очите ѝ обхванаха цялото разнообразие — ширналият се зелен мокет — тревистозелен, той всъщност преминаваше в цветна градина, нарисувана направо върху стената, на фона на млечносиньо небе. В единия ъгъл се кипреше аленочервена катерушка във формата на сфера — истински лабиринт от прозрачни пластмасови тръби и шарени плоскости. И над всичко това, от тавана се спускаха всевъзможни самолетчета, хеликоптери, ракети и най-причудливи хвърчила.

Притаила дъх, Джулиет пристъпи в стаята и остави куфарчето си на земята. Няколко мига стоя неподвижна. Въпреки изчерпателната информация на Хари, очевидно не знаеше още много неща за Брейди Талкот.

В дъното забеляза бюро с няколко телефона и малка маса за съвещания със столове и диван — безспорно доказателство, че тук някой все пак работи, макар че помещението приличаше по-скоро на фантастичен сън.

Джулиет все така бавно пристъпи навътре. Заобиколи огромната чертожна дъска, отрупана с проекти и скици, и едва не се спъна в миниатюрната спортна кола, която надничаше зад крака на една маса. Наведе се да я докосне, но подскочи, защото фаровете ѝ внезапно светнаха.

Хвърли поглед през рамо да се увери, че няма никой и коленичи на пода, за да я разгледа отблизо. Бе виждала подобна кола в един магазин, когато беше на десет години. Толкова си мечтаеше да я има... Но докато дойде рожденият ѝ ден, баща ѝ вече ги бе напуснал, а Кас за такива работи пари не даваше.

Джулиет взе малкото дистанционно управление, което се търкаляше наблизко и с трепетно вълнение натисна единия бутон. На секундата всички врати на колата се отвориха и клаксонът изсвири. Очарована, Джулиет натисна другия. Вратите щракнаха, двигателят избръмча и колата тръгна, зави надясно и отново се заби в крака на масата.

— Уф! — изпъшка Джулиет, пусна дистанционното управление и запълзя след нея на четири крака.

Изправен тихо до вратата, Брейди следеше всяко нейно движение. Знаеше, че не го е чула. Имаше нещо особено привлекателно в тази поза, помисли си той, докато я наблюдаваше как се измъква на заден ход изпод масата. Действително е сексапилна. Много сексапилна. Изобщо не бързаше да прекъсва заниманието ѝ.

Без да помръдва, той я гледаше как в захлас натиска бутон след бутон и разхожда колата из стаята. Излъчваше някаква непосредственост, която не бе забелязал досега. Изглеждаше миловидна, крехка и беззащитна. От студената адвокатка, която разговаряше с него миналата седмица, нямаше и помен. Очите му бавно се плъзнаха по меките форми под жълтата рокля, спуснаха се към краката ѝ и се спряха на елегантните обувки с висок ток. Точно така — хубави крака. Сигурен беше.

— Виждам, колата ти харесва — подхвърли непринудено, влизайки в стаята.

Джулиет се завъртя с лице към него.

— Какво правиш тук?

Брейди се ухили.

— Работя. Това е моят офис и обикновено не чукам, когато влизам.

— Стресна ме — призна Джулиет и остави дистанционното управление на масата. — Освен това мислех, че правиш мебели за деца.

— Така е. Но след смъртта на баща ми въведох модулната система. Вероятно вече си я видяла, а сега реших да я разнообразя с играчки. — Той разхлаби вратовръзката си. — Ела да ти покажа.

— Благодаря, но дойдох по работа.

— Но за мен и това е работа. — Приближи се и сложи ръце на раменете ѝ. — И на възрастните им се играе понякога, нали?

Джулиет вдигна глава и срещна погледа му. Очите му бяха също тъй топли, както ръцете. Гледаше я искрено, без подигравка и тя се отпусна под натиска на дланите му.

— Всичко тук ми е доста чуждо — призна тя. — Когато бях малка, няхах играчки. Майка ми беше против.

— Как така против? — Брейди пусна раменете ѝ. — Как е възможно някой да е против играчките?

— Кас не одобрява готовите играчки. Смята, че децата трябва да развиват въображението си и сами да измислят как да се забавляват. — Джулиет усети, че той не разбира думите ѝ, но така ставаше винаги, когато се опитваше да обясни теориите на майка си.

— Кас е майка ти, така ли? — Джулиет кимна. — И ти я наричаш Кас?

— Ами, да... — Явно и това му изглеждаше странно, но какво да се прави, тя се обръщаше така към майка си, откакто се помнеше.

Брейди се засмя и гласът му се разля меко и галещо като отлежало вино.

— Моята майка пък ще падне в несвяст само при мисълта, че бих могъл да я нарека Амилия. — Брейди взе ръката ѝ и Джулиет потръпна от докосването му. — Хайде, ела, има да наваксваш много неща.

— Но ние трябва да обсъдим важни въпроси!

Ръката му обаче я поведе към вратата и Джулиет се подчини, осъзнавайки, че вътре в себе си приема предложението му с удоволствие.

Повече от два часа Брейди я развеждаше из един вълшебен свят, за който само бе чувала и чела по книгите. Сглобиха писта за състезателната кола, слагаха мостове, тунели и хълмове и какви ли не препятствия. Брейди донесе още две коли, камион и дори джип и направиха истинско състезание. Той бе толкова очарован от Джулиет, колкото тя от играчките. Строгата самоувереност на адвокатката се оказа тънка обвивка от станиол и под нея се разкри една пламенна и чувствителна душа.

— Наистина ли всичко това си го измислил сам? — възкликна тя по едно време.

— Общо взето, да.

Джулиет разпери полата си и седна по турски на пода.

— Сигурно много добре познаваш малките деца.

— Доста време си играх с племенниците си. Беше ми любопитно, че все не се намира играчка, която да задържи вниманието им повече от час. Постоянно им измислях разни игри. И малко по малко започнаха да ми идват идеите.

— Даваш ли им да изпробват новите играчки?

— О, не, те вече са прекалено големи за това. Но един приятел живее наблизко и неговите синове са моят пръв качествен контрол. — Брейди я гледаше как строи миниатюрния подвижен мост. — Нали разбра как се отваря? Можеш да го задействаш с дистанционното. — Той седна на колене до нея и се протегна от едната ѝ страна.

Ръцете му я бяха обгърнали, пръстите му водеха нейните и Джулиет усещаше, че ѝ става все по-трудно да се съсредоточи. Докато ѝ обясняваше как да монтира моторчето. Топлият му дъх галеше бузата ѝ. Джулиет натисна копчето и двете крила на моста рязко щракнаха. Тя подскочи и прихна с всички сили, като се облегна назад върху Брейди.

— Виждаш ли само какъв мост съм измислил? Обърнеш ли се, и те е захапал за носа. — Той се засмя и ръцете му се стегнаха около нея.

Прегръдката бе повече от мимолетна, само за част от секундата, ала сърцето на Джулиет запрепуска по-бързо от състезателните колички по пистата.

Боже мой, чувстваше се толкова уютно в обятията му!

Брейди я пусна, но едната му ръка остана да лежи върху рамото ѝ. Джулиет смутено срещна погледа му, притеснена от собствените си чувства, но той само се усмихна и тихо рече:

— Много е приятно с теб, Джулиет. Стисна пак рамото ѝ и се изправи. Джулиет наблюдаваше всяко негово движение.

Беше свалил сакото и вратовръзката, ризата му беше разкопчана на врата. В него имаше нещо толкова непринудено и близко. Сякаш го познаваш кой знае откога. Не можеш да не го харесаш!

— Обзалагам се, че и ти умираш от глад — обади се той, прекоси стаята и вдигна телефона.

— От глад ли? — Джулиет погледна часовника си. Следобедът бе отлетял. Беше изгубила представа за времето. — Не знаех, че е станало толкова късно... — започна тя, но Брейди ѝ махна да мълчи и каза нещо в слушалката.

Само няколко минути по-късно вече отваряше кутията с пица, а Джулиет пъхаше сламките през отворите на картонените чаши с кока-

кола. Той седна съвсем близо до нея, коляното му докосваше крака ѝ. Тя не се дръпна и това го зарадва.

— Все пак трябва да поговорим делово — припомни му тя, преглъщайки залька си. — В момента не разполагам с копие от договора, но мисля, че бихме могли да обсъдим условията и да преценим дали имаш изисквания, които не са намерили място в него.

Брейди я слушаше очарован. Отново се бе превърнала в самата сериозност. Личеше как се напруга, за да влезе в тази роля. Най-невъзмутимо той пусна въдицата:

— Наясно си, че този твой план с твърде абсурден, нали?

— Изобщо не е абсурден. Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос.

Той я наблюдаваше как пие от сламката и бузите ѝ хлътват. Гледаше в чашата си и миглите ѝ почти докосваха скулите, гъстата кестенява коса бе прибрана назад с шнола.

Не само планът ѝ, но и в самата нея имаше нещо абсурдно.

— Ами ако се появи някой симпатяга и поиска ръката ти? Няма ли да е по-добър вариант? — Беше опипване на почвата. Брейди внимателно я гледаше, за да долови реакцията и.

— Какво?! — Тя вдигна глава, очите ѝ бяха по-тъмно зелени, изпълнени с решителност.

Никак няма да е лесно.

— Вече ти обясних какво мисля за брака. Хората се изправят един срещу друг и се изпълват с омраза. Виждам го всеки ден, всеки път, когато в кантората влезе нов клиент.

— Много си категорична — отбеляза Брейди. Може би е твърде рано да повдига този въпрос. Джулиет смачка салфетката на топка и я пусна в празната картонена кутия.

— Когато двама души се женят, те си обещават да бъдат заедно цял живот. И само няколко месеца по-късно си взимат багажа, без да им мигне окото. Не желая да участвам в такова лицемерие!

Без да откъсва очи от нея, Брейди се замисли колко верни са тези думи за брака на Фил и Ейлийн. С колко ли човешки болки се е сблъсквала Джулиет, за да стане толкова непреклонна? И все пак каквото и да е отношението ѝ към брака, неговият план трябва да успее. Всичко ще бъде съвсем формално. Ще трябва да я склони някак си.

— Явно доста си мислила по този въпрос — подхвърли той.

— Така е — съгласи се Джулиет. Разговорът изобщо не ѝ харесваше. Напълно необяснимо Брейди постоянно отваряше дума за брак. Тя стрелна с очи часовника над камината. — Става късно, наистина трябва да вървя. Знаеш ли, ще ти изпратя по пощата копие от договора. Така ще имаш време да се запознаеш с него и да ме уведомиш, ако не си съгласен с нещо.

— Добре. — Брейди вече нямаше търпение да я види отново.

— Бих ли могла да извикам такси по телефона?

— Няма да е необходимо. — Той натисна едно от копчета на бюрото. — Моят шофьор ще те закара. С удоволствие бих свършил това сам, но трябва да прегледам един проект за утре сутринта.

Джулиет тръгна към вратата, но Брейди я изпревари и застана пред нея. Придърпа я бързо към себе си и наведе глава да я целуне. Ръцете ѝ колебливо обгърнаха врата му и тогава устните му нежно докоснаха нейните. Погали косата ѝ. Внезапно му се прииска да махне шнолата и да я разпусне по раменете ѝ, ала вместо това я притисна плътно, неспособен да се раздели с нея.

В този миг обаче Джулиет се отскубна и смутено се наведе за куфарчето си, което все така си стоеше кротко до вратата.

— Благодаря ти за хубавия следобед, Джулиет — прошепна Брейди.

Тя се обърна, но избегна погледа му.

— Лека нощ — смотолеви набързо, тъй като не знаеше какво да отговори.

Нищо не стана както го беше планирала. И от къде на къде ще се разтреперва така, когато я целува? Нито за миг не си бе представяла, че може да се случи подобно нещо. Беше объркана и изобщо не знаеше какво да мисли.

Брейди я изпроводи с поглед през осветената изложбена зала, докато тя се скри в мрака.

— Бива си те, Джулиет Кавано! — прошепна в тишината.

После с доволна усмивка бавно се върна при бюрото. Предчувстваше, че нещата ще се наредят. Само след няколко месеца ще бъде истински собственик на Талкот Ентърпрайзис. Но тръпката от предстоящата победа се стопи в образа на жената, която си бе тръгнала току-що.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През цялата седмица Брейди беше много зает и остана в града. Чак в събота се прибра в крайбрежната си къща на Халф Мун Бей и веднага тръгна през плажа към Фил, като се любуваше на чайките и с жаден поглед поглъщаше притихналия океан. Двамата имаха намерение да излязат за риба с яхтата на Фил, но Тими се разболя от вариола и баща му вече десет дни го гледаше у дома.

Докато се изкачваше по дюната, на която бе кацнала къщата, Брейди още веднъж опипа джоба на якето. Там беше договорът, който му изпрати Джулиет. Страшно много му се искаше да я види пак, но преди това трябваше да подготви своя вариант на споразумението. Разчиташе, че Фил иде може да отдели време да му помогне.

В другия джоб бяха черната състезателна количка за Тими и моторчето, за което мечтаеше Майкъл. Брейди винаги носеше нещо на децата. И на тях никак не им беше лесно, откакто майка им ги напусна.

Той забави крачка. Все още не можеше да си обясни какво се случи между Фил и Ейлийн. Всички ги смятаха за идеална двойка — щастливи, влюбени, с две чудесни момченца...

Но по едно време Ейлийн започна все по-често да посяга към чашката, всичко тръгна наопаки и накрая просто ги изостави. Вероятно подобни истории са наплашили Джулиет от семейния живот.

— Брейди! Брейди! — Викът отгоре го предупреди, че трябва да поеме седемгодишния хлапак, който се промуши изпод парапета на верандата и сияещ от радост тупна в ръцете му.

— Тими има шарка и е много грозен! — обяви тържествено Майкъл, докато Брейди го изтупваше от пясъка. — Носиш ли ми моторчето?

— Естествено! — Той бръкна в джоба си и му го подаде. Добре че не го беше забравил. — Искам да го изпробваш и да ми кажеш дали работи по-добре от предишния. Непременно трябва да знам.

— Няма проблеми! — Малчуганът хвана ръката му. — Ела да видиш Тими. Ама татко не дава да му се смеем! — добави важно

Майкъл. — Само че аз не мога да се сдържа, адски е смешен, такъв един целият в пъпки...

Фил, препасан с шарена престилка, стоеше приведен над някаква тенджерата в кухнята.

— Брейди! Идваш тъкмо за обед! — Той весело махна с лъжицата, зарадван от възможността да поприказва с някого. В такива моменти сякаш започваше да разбира Ейлийн.

Щом зърна тенджерата, Майкъл изплезе език, завъртя се и хукна да пробва мотора.

— Тая седмицата май ти е дошло нанагорно — подхвърли със съчувствие Брейди.

— Меко казано... — Фил сръчно започна да сипва от тенджерата в купичките. — Откак Тими се разболя, госпожа Кампанели не припарва тука. — Едва сега си даваше сметка колко много разчита на грижовната италианка, която бе истинско спасение за него и за децата, откакто Ейлийн я нямаше.

— Сега разбирам защо цяла седмица не си се мяркал в кантората — рече Брейди, като се питаше дали Джулиет има представа колко много ще зависи от бавачките.

— Дошъл си да ме видиш колко съм смешен ли? — обади се приглушен глас. Изпод овехтялото синьо одеяло се показва малка ръчичка и го задърпа за ръкава.

Брейди клекна и внимателно отметна завивката.

— Ни най-малко, Тими. Просто се отбих насам.

— Ами тогава защо ме гледаш?

Брейди потисна усмивката си и извади играчката.

— Защото искам да разбера дали ще ти хареса новата кола. — Майкъл беше прав. Брат му наистина изглежда много смешен.

Изпълнен с подозрение. Тими пое количката и я разгледа.

— Искаш да я изпробвам, нали?

— Ще съм ти много благодарен.

— Добре. — Тими беше самата сериозност. — Само дано да е по-яка от предишната, оная отдавна се разпадна. — Тръгна към стълбите, метнал одеялото върху главата си, влачейки го след себе си.

— Вземи си обяда — провикна се Фил подире му и му връчи купичката, после се обърна към Брейди. — Да те почерпя и теб, а?

— Благодаря, вече обядвах. Имам нужда от помощта ти, стига да не си прекалено зает...

— Няма проблеми. — След цялата тази седмица с децата, беше истинско облекчение да си спомни, че има и професия. — Ела в кабинета. Страшно съжалявам за риболова. Вчера един съсед донесе страхотни парчета.

— Има време. Все нещо ще остане и за нас.

Брейди внимателно заобиколи една застрашително наклонена кула — безспорно доказателство за инженерните заложби на Тими. Винаги влизаше в кабинета на Фил с усмивка. Когато Ейлийн живееше тук, тази стая бе царството на Фил — книги, дървена ламперия, мебели от естествена кожа... За една година от всичко това нямаше и помен. Върху старото писалище с подвижен капак и сега имаше документи, но те бяха затиснати с някакъв камък, боядисан в зелено, стъклата на библиотеките не се виждаха от рисунки, а навсякъде по пода се търкаляха играчки.

— Извинявай, страшно е разхвърляно. Тази седмица Тими направо се пренесе тук.

Брейди мълчаливо се наведе над старинния кестенов скрин до прозореца и разгледа снимките — момчетата, Ейлийн, с развята от вятъра руса коса, въодушевена, стиснала в ръка най-голямата риба, която е виждала в живота си.

— Чували ли сте се напоследък? — попита Брейди, загледан в лицето ѝ.

— Напоследък не. Преди два-три месеца, когато ми се обади последния път, беше много зле. — Фил премълча, че оттогава няколко пъти се опитва да я открие. Казаха му, че била келнерка в един ресторант в Тендърлойн, но напуснала, без да остави адрес. Струваше му се съвсем безсмислено да я търси повече. Толкова време мина... Но сега, когато ядът му се бе поуталожил, все по-често си задаваше въпроса какво става с Ейлийн.

— Защо държиш тая снимка? Не ти ли става още по-тежко?

— Май наистина трябва да я махна. Но на момчетата ще им бъде мъчно. Продължават да се надяват, че ще се върне.

— А ти надяваш ли се?

Фил се отпусна тежко в един кожен стол.

— Труден въпрос — промълви с въздишка. Не знаеше. Искаше само снимката на Ейлийн да си седи там, върху кестеновия скрин, където е била винаги и нямаше желание да мисли защо.

— Предполагам, че щом си обичал някого, любовта не може да си отиде просто ей така — замислено каза Брейди.

Фил кимна тъжно.

— Не си отива, вярно е. Можеш да мразиш постъпките на този човек, и самия него можеш да мразиш, но има моменти, когато... — Фил погледна снимката замислено. Последните седмици, преди Ейлийн да си отиде, животът им беше такъв кошмар! Не можеше да си представи как след всичко това нещата биха могли да се променят. Дори не знаеше дали иска тя да се върне. Не, в състоянието, в което е в момента, категорично не. И все пак усещаше, че не може да я отхвърли завинаги от сърцето си.

Брейди впери поглед през прозореца към безлюдния плаж и заговори сякаш на себе си:

— Когато обичаш, даваш на другия частица от себе си и после никога не си я получаваш обратно.

Замисли се за двете жени, които бе обичал. И двете се бяха размили в избледнял горчиво-сладникав спомен, но въпреки това частица от него бе останала при всяка, а вероятно и той носи по нещо от тях.

Наведе се и събра шепа моливи, захвърлени на стола. Разбираше защо на Фил му е трудно да говори за Ейлийн, независимо колко време е минало. Беше си отишла, но и сега продължаваше да бъде част от живота му.

Фил извърна глава от снимката на жена си и смени темата:

— Кажу ми сега с какво мога да ти помогна.

— Трябва ми договор — заяви Брейди и се облегна назад.

— Нови проблеми с патентите?

— Не. Помниш ли обявата в Бей Сити Магазин?

Не беше необходимо да казва повече, Фил едва не скочи.

— На оная дето искаше бебе? — Брейди не беше споменавал нищо оттогава и Фил си мислеше, че се е отказал.

— По дяволите, Брейди! Не се забърквай в тая глупост!

— Ти може и да я познаваш — продължи Брейди, като го наблюдаваше внимателно. — Казва се Джулиет Кавано.

Името бавно стигна до съзнанието на Фил. Брейди слушаше как старият дъбов стенен часовник отмерва тишината.

— Джулиет Кавано? — повтори Фил. — По бракоразводните дела?

— Точно тя.

Фил поклати глава.

— Невъзможно. Има някаква грешка. — Не я познаваше добре, но имаше представа как изглежда и това стигаше. Жена с такава външност не би прибягнала до обяви за мъж. — Сигурно работи за някоя...

— Не. И аз първо това попитах. Беше съвсем откровена и съвсем категорична. Иска дете, не желае брак. Решила, че това е единственият начин.

Фил се почеса по темето.

— Ама че работа. — Трябваше да признае, че този факт променя картината, макар и не много. — Няма да има особена полза от нея, щом не ще да се омъжва — отбеляза той.

— Зависи колко си умен ти и колко съм убедителен аз. — Брейди извади договора на Джулиет и му го подаде. — Всичките й условия са изброени тук. Чети.

Докато Фил прелистваше договора, се появи Тими, все така скрит в одеялото, и без нито дума се сви в скута му. Баща му машинално го погали по гърба. Момченцето загърна още по-плътно главата си, пъкна палец в уста и премрежи очи. Фил продължаваше да чете, като следеше текста с пръст.

— Ако не го бях видял с очите си, за нищо на света не бих го повярвал — измърмори той.

— Това, което искам от теб — обади се Брейди, — е да добавиш една-единствена клауза — да бъдем женени в продължение на шест месеца. След този срок всяка от страните може да разтрогне брака.

Фил се облегна и заклати глава.

— Така-а-а. И тогава ти ще си вече на тридесет и пет и ще имаш пълен контрол над Талкот Ентърпрайзис. Хитро, хитро, приятел, с изключение на някоя и друга клопка.

— Като например? — подкани го Брейди. Беше се подготвил за спор.

— Като например, че в съда този договор няма да струва пукната пара.

Брейди се усмихна. Това беше най-малката му грижа.

— Няма да се наложи. До съд няма да се стига. Джулиет никога няма да го оспори. Тя ненавижда брака. Всичко ще бъде само фиктивно.

— Тогава да погледнем проблема от друга страна. — Фил оправи одеялото на детето, заспало в скута му. — Как ще се разделиш със собственото си дете? Би ли могъл да обърнеш гръб на Тими, ако беше твой?

— Изобщо няма да виждам детето! — възрази Брейди, по-рязко отколкото възнамеряваше.

Фил основателно изтъкна този аргумент — познаваше го прекалено добре. Брейди погледна Тими — черна коса, кръгло личице, изненадващо квадратна челюст, толкова прилича на баща си... Как ли ще изглежда собственото му дете? Никой ден ще разбере. Но няма да е този път. Този път, напомни си той, няма да е истинско, защото изобщо няма да види бебето. Ще се погрижи това да не се случи за нищо на света.

Фил седеше мълчаливо, сякаш му даваше последна възможност да премисли. Знаеше, че Брейди не е чак толкова самоуверен, колкото се старае да изглежда. Освен това знаеше, че бебето няма да е единственият проблем.

— Сега, след като сме наясно коя е и каква е жената — започна той, като гледаше приятеля си прано и очите, — съществува още една опасност. Я си представи, че се влюбиш в нея! Нали не желаете никакво обвързване. Тогава?

Брейди изобщо не бе мислил за подобна възможност.

— Тук няма място за чувства. Признавам, бива си я, но да не е единствената? Хубави жени — колкото щеш! По дяволите, ако всичко зависеше от едната хубост, досега отдавна да съм се оженил и да съм забравил тази история.

Фил го гледаше скептично, но не каза нищо.

— Виж — продължи Брейди, — аз ѝ трябва заради детето, тя ми трябва заради завещанието. Това си е сделка и нищо повече. Тук въобще не става дума за любов.

Фил се изправи заедно с Брейди и поклати глава.

— Искрено се надявам да си прав, приятелю, защото цената може да се окаже непоносимо висока. — Нямахте какво друго да кажете, за да го разубеди.

Няколко минути по-късно гледаше как Брейди се отдалечава по плажа. Това, от което той има нужда, е истинска съпруга и нормално семейство.

Още като прочете първата страница на договора, Фил го хвърли на бюрото. По дяволите! Семейният живот е достатъчно труден и без да го започваш с такъв камък на шията. Може би това бе проблемът им с Ейлийн. Камъкът се е оказал твърде тежък за нея. Бяха прекалено млади, децата се появиха прекалено рано.

Той се взря в снимката на скрина. Всички, дори и Брейди мислеха, че Ейлийн се смее от радост, защото с уловила такава огромна риба. Но съвсем не бе така. Тя цъфтеше от щастие, защото беше бременна с Майкъл. Имаха годишнина от сватбата и пазеше новината за изненада. Най-големият подарък в живота му!

Тогава всичко бе толкова хубаво... Защо не можа да продължи? Фил искаше само едно — Ейлийн и децата. Да вървят по дяволите и къщата, и яхтата, и клуба, че дори и кантората. Би дал всичко, за да си върне онзи живот.

— Мамо? — Клепачите на Тими трепнаха и палецът му се измъкна от устата.

— Мама не е тук.

Измъчвах го тези думи. А откак Тими се разболя толкова пъти трябваше да ги повтаря.

— Кога ще си дойде? — мърмореше сънено Тими.

— Не знам. — Фил отново се взря в снимката. Няма съмнение, ужасна каша забъркаха двамата с Ейлийн. Ако Брейди си мисли, че от неговия идиотски план ще излезе нещо по-добро, нека опита.

В понеделник сутринта Фил изпрати по куриер договора на Брейди. На закачената с кламер бележка пишеше: „Инато магаре си, ей! Успех! Стискам палци. Фил“.

Брейди се изсмя гръмко и се пресегна към телефона. Време е за среща с Джулиет. След няколко позвънявания секретарката ѝ най-после се обади и го уведоми, че госпожица Кавано е в съда и ще се

върне най-рано след час. Той я засипа с въпроси и въпреки протестите ѝ, остави шифровано съобщение, след което веднага затвори.

Когато Джулиет се прибра, на бюрото на Алис седеше Линда със сандвич в ръка.

— Спри! — викна тя още от вратата. — Днес е първият ти работен ден и съм те поканила на обяд, помниш ли?

— Да, но си заета — отговори Линда и отпи глътка кола.

— Какво имаш предвид? — Джулиет остави куфарчето на земята и разхлаби колана на шлифера.

— Виж какво ти е оставила Алис. — Линда посочи листчето, което бе оставено най-отгоре на бюрото и Джулиет го прочете:

„Юниън Скуеър. Север. Пладне. Пейка. Голям бор. Химикалка. Брейди.“

Точно това очакваше. Обзе я неудържима радост и в следващия миг потръпна от ужас. Той ще го направи. Ще подпише договора за нейното дете. Нещо е накарало Брейди Талкот да се реши на това. Едва ли е само любопитство. Скоро ще стане майка!

Джулиет усети, че все още се взира в бележката, а Линда я гледа усмихната.

— Полазиха те тръпки, а? — подхвърли дяволито.

— Не, разбира се. Просто се изненадвам, че наистина се е решил на тази стъпка.

— Имам странното усещане, че ти май започна да го харесваш. От това, което ми каза, и от проучванията на Хари, той съвсем не е за изхвърляне. Само един въпрос — как му е хрумнало да се срещнете в парка в такова време?

Джулиет погледна мъглата, която се кълбеше зад прозореца.

— Нямам представа. — Отново взе бележката и я прочете внимателно.

— Също така, имам усещането, че те сварва неподготвена. Ръцете ти треперят.

— И твоите щяха да треперят, ако някой изведнъж ти каже, че ще ставаш майка.

Линда лапна един картоф.

— Та като стана дума за майките, какво каза Кас по въпроса?

— Кас ли?

— Да. Кас... Майка ти... Как прие новината... за бебето? — Линда поклати глава. — Господи, ти загуби и ума и дума!

— Нищо подобно. Просто си мислех как да ида — пеш или с такси. Освен това, още не съм казала на Кас. Не съм имала удобен случай.

— Аха. Май ще е по-добре да се разходиш. Студеният въздух може да те върне на земята.

— Все едно не съм те чула — отвърна Джулиет, но все пак събу кафявите обувки и извади овехтели маратонки. Загърна шлифера над зелената вълнена рокля и машинално посегна към куфарчето. Веднага се сети, че то няма да ѝ трябва. Договорът е у Брейди, а от друго няма да има нужда. Всъщност дори и чантата няма да ѝ трябва.

— Да свърша нещо, докато те няма? — предложи Линда.

— До четири часа ще е спокойно.

Линда допи колата и пусна картонената чаша в кошчето.

— О, за малко да забравя. Търси те някаква жена. Казах ѝ, че ще се върнеш всеки момент, но тя не пожела да чака. Дори не си остави и името.

— Горещ-долу наш ръст, слаба, руса, с къса коса?

Линда кимна.

— Беше веднъж тук. Не се притеснявай. Сигурно ще дойде пак. Между другото, можеш да прегледаш папките върху бюрото ми. След седмица вече ще имаш собствен кабинет.

— И отново ставам адвокат! — засмя се Линда.

— Съжалявам за обяда — викна през рамо Джулиет и пое към асансьора.

Гмурна се в студения въздух и закрачи бързо. Само след минута се зарадва, че реши да върви пеш. Чувстваше се ободрена и свежа, въпреки гъстата мъгла, която полепваше по нея.

Близо до парка, вятърът духна откъм гърба ѝ и косата ѝ се разпиля по лицето. Джулиет прихна, обърна се и тръгна заднешком докато дългите кичури се върнат на мястото си, за да ги напъха в яката на шлифера. Когато отново се обърна, ѝ хрумна, че такова нещо не ѝ се бе случвало от дете.

Стъпките ѝ сами се ускориха. Идеята да се срещнат навън в такова време бе повече от абсурдна, по постепенно започваше да ѝ харесва. Няма нужда да ходят никъде. Само един подпис. Е, може и да

си поговорят малко или да отидат да обядват, един вид да се опознаят, преди да определят по-нататъшните си срещи. Но преди всичко деловата част.

Още щом зави зад ъгъла, Джулиет го видя. Седеше на пейката, точно срещу чудесния бор, както беше обещал. Решителните ѝ крачки се забавиха. Брейди хвърляше пуканки на пърхащите край него гълъби. Вратовръзката му висеше накриво, якето му се ветрееше, косата му бе паднала на челото. Наведе се напред, за да примами един охранен сив гълъб с пуканки от дланта си.

Бъди делова, напомни си тя. Всичко това е само бизнес.

— Здравсти — подвижна с усмивка Брейди и с един поглед я погълна цяла — извивката на глезена над маратонките, косата, прибрана в яката, руменината по бузите. Всеки път му се струваше все по-красива. — Сядай, че гълъбите ще ти вземат мястото.

Като внимаваше да не издаде вълнението си, Джулиет бавно приближи.

— Май наистина не можеш да се отървеш от обожателки — подхвърли шеговито и отпъди с ръка гълъбите.

— Просто вроден магнетизъм и... пуканки. Искаш ли? — Той ѝ поднесе шарената кутия.

— Не, благодаря.

Въпреки твърдото си намерение да се съсредоточи единствено и само върху договора, не можеше да пропусне чаровната усмивка, разпалваща весели пламъчета в очите му.

Изведнъж потръпна. Какво прави? След няколко минути договорът ще е подписан и... И тогава какво? Досега изобщо не се бе замисляла как точно ще стане всичко. Просто беше решила, че нещата ще се развият както см му е редът и след девет месеца, плюс-минус седмица-две, ще роди. Но кога, къде и точно как ще се осъществят... контактите им... Тази част от плана не ѝ бе съвсем ясна. Може би умишлено не искаше да мисли за нея.

Брейди се наведе към един гълъб и кракът му се притисна до нейния.

Къде ще го направят? Ще я заведе ли на вечеря преди това? Това не влиза в договора, разбира се. А може би очаква тя да го заведе на ресторант...

Гълъбът се отдалечи подскачайки и Брейди отново се отпусна назад. Рамената им се докоснаха.

Трябва да се стегне. Всичко ще се нареди. Първо договорът!

— Носиш ли го? — подхвърли възможно най-невъзмутимо.

— Кое? — Брейди изсипа съдържанието на кутията направо в устата си и я хвърли в кошчето с безпогрешна парабола.

Джулиет пое дълбоко въздух.

— Договора. — Коремът ѝ се сви. Започваше да се чувства неловко. — Споразумението за нашето... нашия... ъ-ъ-ъ... — По някаква необяснима причина думите ѝ се изплъзваха.

— А, това ли! — Той се изправи и измъкна листовете от вътрешния джоб на якето.

Облечена, Джулиет го пое от ръцете му.

— Предполагам си го подписал.

Тъкмо тези думи чакаше Брейди.

— Още не. Искам да включим още една клауза.

Джулиет смръщи вежди.

— Мислех, че ще се обадиш, ако искаш да променим нещо. Можем да го добавим като приложение, стига да не съществено.

— Вероятно ще е необходимо първо да го обсъдим. Ти сключваш този договор, защото желаш да имаш дете, нали? — Джулиет кимна. — Значи, за да постигнеш тази цел, би трябвало да си готова и на някои компромиси.

— Какво искаш да кажеш? Ако парите не са достатъчно...

— За парите изобщо забрави! Аз тях не ги броя за компромис.

У Джулиет вече наистина се появи тревога. Примами я в парка, защото щял да подпише, а сега започва да шикалкави. Тя се напрегна да си спомни точно какво беше записала секретарката. Честно казано, единствената връзка с договора беше химикалката.

— Какво по-конкретно искаш да направя? — попита тя.

Брейди я погледна право в очите.

— Искам да се омъжиш за мен.

Първите няколко мига тя остана като вкаменена. После скочи на крака и застана срещу него разтреперана от ярост.

— Нито за секунда не е ставало дума за женитба и не виждам от къде на къде ще обсъждаме такова нещо сега! В договора всичко е

ясно написано. Аз те наемам да станеш баща на детето ми. Ако не ти харесва, прав ти път!

Без да откъсва очи от нея, Брейди бавно се наведе напред и сложи длани върху коленете си.

— Това са твоите условия. Сега ще чуеш моите — отсече тихо. — Ако ще ставам баща на детето ти, първо ще се ожения за теб. И ако седнеш и ме изслушаш, ще разбереш защо.

— Можеш да си приказваш колкото искаш, но това нищо няма да промени. — Джулиет седна на крайчеца на пейката, възможно най-далеч от него.

— Когато баща ми умря, той завеща Талкот Ентърпрайзис на мен, но при едно условие. Беше си домошар и искаше и аз да съм такъв. С възрастта ставаше все по-деспотичен.

— Не виждам връзката.

— Защото още нищо не си чула. — Той изтърси падналите парченца от пуканки от панталона си. — В завещанието баща ми е включил клауза, според която, за да наследя фирмата, трябва да съм се оженил преди да навърша тридесет и пет години. В противен случай компанията ще бъде продадена и парите ще бъдат използвани с благотворителна цел.

— Но такова завещание лесно може да се оспори.

— И вероятно успешно. Обаче аз ще се влача по съдилища с години.

— Независимо от всичко идеята е безумна. Ако си мислиш, че ще се ожения за теб само защото...

— Всъщност, има още една причина — прекъсна я Брейди. — Опитай се да видиш нещата в истинската им светлина. Детето ти ще порасне. Няма ли да е по-лесно, ако можеш да му кажеш, че си била омъжена, когато се е родило? — Този довод бе обмислен предварително, но в гласа му прозвуча увереност, която учуди дори самия него.

Джулиет се поколеба. Досега не ѝ бе идвало наум.

— Времената са други. Бракът вече няма никакво значение — защити се тя. Винаги бе вярвала в това. Трябваше да вярва. Иначе планът не би могъл да се осъществи.

— Не ме интересува колко се е променил светът — отсече твърдо Брейди. — На детето ще му е по-добре, ако има баща — законен баща,

като всички други.

— Сега остава да кажеш, че трябва да носи и твоето име.

Брейди трепна. Това му хареса. Но след като тъй и тъй няма да вижда детето, не би могъл да има такива претенции.

— Все ми е едно как ще го кръстиш. — Бръкна в джоба си и извади грижливо сгънати листове. — Адвокатът ми е подготвил моя вариант на договора.

Джулиет стисна юмруци. Зелените очи засвяткаха гневно.

— Няма да се омъжа нито за теб, нито за който и да било! — заяви леденостудено. Миг след това почти тичаше по тротоара.

— Бракът ще трае само шест месеца — викна след нея Брейди.

Джулиет продължаваше да върви, изправила глава, непоколебима.

Брейди разбра, че не го чу. Е, сега вече е бясна, заключи той, облегна се и извади от джоба си кръстословица. Сигурен бе, че ще се върне. Трябва й само малко време.

Щом сви зад ъгъла и се изгуби от погледа му, Джулиет бе готова да експлодира.

— По дяволите! — изруга на глас. — Всичко стана прекалено лесно. Трябваше да се сетя, че преследва някаква цел.

Заслепена от ярост, тя продължаваше да върви накъдето й видят очите.

По едно време забави крачка. Така нищо няма да постигне. Трябва да обмисли нещата, да премахне препятствията и да избере най-добрия изход. Точно както се подготвя за всяко дело.

Огледа се да седне някъде, но пейки нямаше. Подпря се неудобно на един пожарен кран, изрови от джоба на шлифера остатък от молив и започна да драска върху гърба на някаква касова бележка:

Цел — дете, възможно най-бързо и лесно.

Проблем — баща.

Средство — обява.

Проблем — кандидати — стотина, възможни — десет, подходящ — един.

Иска брак.

Решение?

— Не! — Яростно скъса хартийката. Вариантите са само два — или да приеме неговото условие, или да започне отначало. Не й се щеше нито едното, нито другото.

Направи опит да се намести по-удобно. Поне да имаше пейка... Накрая се изправи. Тръгна бавно, безцелно, с ръце пъхнати дълбоко в джобовете. Всичко изглеждаше тъй просто до момента, в който Брейди съобщи идиотското си условие за брак.

Тя ритна буца трева, провряла се между плочите на тротоара. Сгуши брадичка в яката на шлифера. Въздухът бе влажен и тежък, по небето заплашително се кълбяха черни облаци, вещаещи дъжд.

Джулиет потръпна. Изведнъж се почувства страшно уморена. Как да започне всичко отначало? Брейди е толкова подходящ... Спомни си го на пейката как хвърля пуканки на гълъбите и как се озариха очите му, като я видя. Не би могла да го разубеди. Сватбата е неговата цел, точно както детето — нейната.

Е, щом няма друг избор, освен да се съгласи, поне ще направи всичко възможно да промени изискването му в своя полза.

Изведнъж Джулиет се закова на място и веднага тръгна обратно. С широки и решителни крачки се върна по същия път. Беше сигурна, че той ще си седи там, така както го остави.

— Здравсти — обади се отдалеч, забавяйки ход.

— Връщаш се? — констатира той. Не й е отнело кой знае колко време. Нещо му подсказваше, че е взела решение.

— Точно така. Връщам се. — Тя седна до него, но отново възможно най-далеч.

— Готова ли си да прочетеш договора? — попита Брейди, като прибра кръстословицата и измъкна листовете.

— Не съвсем. Обмислих предложението ти и съм дошла да преговарям.

— Не виждам какво има да преговаряме. Или се жениш, или не.

— Не е така. Ако очакваш от мен да направя компромис, значи и ти трябва да си подготвен за компромиси. Настоявам, щом пожелае, да бъда освободена от всякакви брачни задължения.

Той вдигна рамене.

— Добре.

Джулиет го погледна. Не, не, пак стана прекалено лесно.

— Ако намекваш, че искаш това да бъде отбелязано в отделна клауза, тя вече е написана. Отнася се с еднаква сила и за двете страни.

— Защо не ми каза веднага?

— Опитах. — Брейди се ухили до уши. — Но ти избяга. — Той внимателно положи договора в скута ѝ. — Май ще е най-добре първо да го прочетеш, а?

Джулиет бавно взе листовите в ръце и очите ѝ зашариха по редовете. Чудеше се дали негодува, защото той спечели. Отново. Подозираше обаче, че това не е единствената причина. Щом настоява за брак, клаузата за разтрогване е единственият разумен и смислен подход. Но щеше да ѝ се понрави повече, ако идеята беше нейна. Как не се сети преди малко?

Тя внимателно проучи договора, няколко пъти прочете най-важното и беше длъжна да признае, че е опростен, по същество и безкомпромисно справедлив. Черно на бяло бе написано — след шест месеца който и да било от двамата може да разтрогне брака. Но всичко изглежда толкова абсурдно. Трябва да го обмисли известно време. Вместо това, Джулиет се обърна към Брейди и попита:

— Имаш ли химикалка?

— Естествено. — Той бързо пхна ръка в джоба. Спечели. Тя прие. Най-после ще получи това, към което се стреми от толкова време. И все пак за миг усети някаква неувереност. Дали все още желае това? Думите на Фил къртяха в ушите му: „Цената може да се окаже непоносимо висока.“ Подаде ѝ химикалката.

След секунди и двете копия бяха подписани. Джулиет прибра своя екземпляр, смутено вдигна глава, изправи се и протегна ръка.

— Ами, предполагам това е.

Брейди също стана и стисна дланта ѝ.

— Да, това е.

Какъв нелеп начин да приемеш предложение за женитба!

— Значи така. — Джулиет потупа джоба, в който сложи договора. — Следващата седмица имам доста дела, но след това ще имам повече свободно време. Обади ми се, щом уточниш датата за сватбата. — Тя понечи да си тръгне.

— Джулиет! — Брейди сложи ръка на рамото ѝ и я завъртя към себе си. Внезапно почувства, че не може да я остави да си отиде просто така. — Забравихме нещо.

Изобщо не я остави да се опомни, притегли я към себе си и устните им се сляха. Две фигури, сам-сами в мъглата, притиснати плътно една до друга, но разделени на километри разстояние от абсурдното споразумение, което склучиха току-що.

Устните ѝ бяха топли и сладки. Брейди усети мимолетния намек за това какво би могло да бъде, ако не беше това, което се случи.

Ръцете му я обгърнаха силно и след това бавно се отпуснаха до тялото му. Джулиет не искаше да я пуска. Страхуваше се от бъдещето, от сериозността на тази стъпка. Тези няколко мига двамата безмълвно споделиха притесненията си. След малко всеки ще остане сам с мислите си.

— Ще ти се обадя, Джулиет.

Тя за пръв път долови неувереност в гласа му. После той се завъртя и изчезна в мъглата.

Минаха няколко дни, а Джулиет все продължаваше да си повтаря, че компромисът, който направи, всъщност е съвсем разумен. Ще роди детето, е, няма да е досуц както си го представяше, но все пак женитбата ще бъде едно съвсем кратко неудобство, само незначителна подробност. А може и Брейди наистина да е прав. Като му дойде времето ще мисли какво точно ще обясни на детето. Така поне ще има още една възможност.

Линда се обади и Джулиет ѝ каза за договора, но прецени, че допълнението за сватбата не е за телефон, затова реши да ѝ го съобщи, като се видят.

Но когато се озова пред ателието на майка си в Сосалино, самоувереността ѝ изведнъж изчезна. Не можеше да си обясни защо. Кас бе най-свободомислещият човек, който се е раждал на този свят, и от самото начало Джулиет възнамеряваше да обсъди с нея решението за бебето, но така и не намери подходящ момент да отвори дума. Сега вече няма избор. Щом ще се омъжва, майка ѝ не може да не знае.

Тя бавно отвори вратата. Глождеше я лошото предчувствие, че този път няма да е лесно да се справи с Кас.

— Джулиет? — Червенкосата глава на майка ѝ надникна иззад статива. — Ела да те целуна, моето момиче, ама внимавай да не бутнеш терпентина. Защо не звънна, че ще дойдеш?

— Че да зарежеш работата и да лъснеш сребърния сервиз за чай?
— подхвърли с усмивка Джулиет. Вдъхна с удоволствие познатия мирис на боя, леко се наведе над статива и прегърна майка си.

— Сребърен сервиз. Боже мой! — прихна Кас. — Никога не съм имала нищо сребърно. Освен това, ако в най-скоро време не предам тия илюстрации на издателството, ония направо ще пратят полиция. — Тя избърса четката е един парцал и я изправи в бурканче от майонеза. — В замяна на това, имам нова-новеничка сокоизстисквачка! Какво ще кажеш за един свръхвитаминозен сок от моркови? — Без да чака отговор, Кас се втурна в кухнята и роклята ѝ, омърляна с боя, се изду като парашут зад гърба ѝ.

Джулиет въздъхна и я последва, навеждайки глава, за да не закачи ароматните билки, които съхнеха на снопове над вратата. Като се разприказват, лесно ще отвори въпрос за бебето, реши тя и се настани на високия стол пред кухненския плот. Майка ѝ ще се засмее и ще я поздрави. В края на краищата, отгледала я е почти съвсем сама. А покрай внучето ще мине и новината за сватбата. Не може да не приеме този компромис. Нали ще ѝ обясни, че всичко е само временно?

— И си била толкова път в делничен ден! — С морков в ръка Кас настойчиво се взря в дъщеря си. — Сигурно е нещо лошо — повиши глас, за да надвика сокоизстисквачката. — В хороскопа ми за днес пише...

— Нищо лошо не ми се е случило — прекъсна я Джулиет и пое чашата със сока. Колкото и да репетираше речта си, така и не успя да измисли как ще започне.

— Какво има тогава? — нетърпеливо попита Кас и надигна чашата, без да откъсва очи от Джулиет.

Сега е моментът, рече си Джулиет и пое дълбоко въздух.

— Ти искаш ли да станеш баба?

На секундата разбра, че подходът ѝ е абсолютно погрешен.

Майка ѝ се ококори и зяпна.

— Господи! — прошепна дрезгаво. — Бременна си. Знаех си, че идеш с лоша новина.

— О, не, не. Не още. — Кас шумно въздъхна. — Но скоро ще бъда — смело продължи Джулиет. — Съвсем скоро, надявам се.

Майка ѝ премигна няколко пъти и със замах пресуши сока от моркови сякаш е уиски.

— Джулиет, знаеш колко се гордея, че съм толерантна, либерална, някои дори казват прекалено либерална, но това вече е твърде много. Ако обичаш, започни отначало и ми обясни всичко подред, точно и ясно. Не ме щади! В отлично здраве съм и ще го преживея. Искам обаче да знам всичко.

Джулиет без малко да се разсмее, но се сдържа. Може би все пак ще е по-лесно със сватбата, отколкото с бебето.

— Добре. — Тя остави чашата върху плота и погледна майка си в очите. — Ще се женя. — Млъкна, за да ѝ даде време да смели чутото. В края на краищата нали от години тръбеше, че за нищо на света няма да се жени. Кас започна да се усмихва и тя продължи: — И после трябва да забременея по най-бързия начин. Малко избързах, че започнах оттам.

Майка ѝ разцъфна в щастлива усмивка.

— О, разбирам — забърбори с облекчение. — Значи първо ще се омъжиш и тогава ще забременееш. Чудесно. Сватба и после бебе. Така трябва. — Типичният апломб на Кас се възвръщаше. — Ами това е прекрасно, Джулиет! Великолепно! Не мога да проумея само какво става с хороскопа ми.

Джулиет се смееше доста пресилено, но майка ѝ бе твърде развълнувана, за да забележи. Очевидно дълбоко в себе си Кас изобщо не е толкова свободомислещца, колкото искаше да се представи, никак даже, щом става дума за дъщеря ѝ. Ще бъде ужасна грешка да ѝ каже за споразумението с Брейди. Всъщност, най-добре е да знае колкото може по-малко. Така ще е по-лесно да приеме след това развода.

— Все пак няма ли да ме попиташ за кого ще се женя?

— Щом го обичаш, миличка, няма никакво значение.

Джулиет едва не си разля сока. Кас отново я изненада. Нямахше представа какво още трябва да каже, но майка ѝ като че ли и не очакваше нищо повече.

— Сега — продължи оживено Кас, — имаме да решаваме много неща. Значи църква, ресторант, цветя, покани, фотограф и... — Тя доближи Джулиет и я прегърна. — И рокля!

Джулиет подскочи. Тук вече трябва да я спре.

— Кас, не знам как точно да ти го кажа, но аз... ъ-ъ-ъ... Ние не щем голяма сватба. И двамата сме много заети. Не искаме да е кой знае какво.

— Заети били! Джулиет, аз имам само една дъщеря!

Джулиет изобщо не допускаше, че може да има такъв проблем с майка си. Това въобще не ѝ бе минавало през ума и не знаеше какво да прави отгук натагък.

— С Брейди, той така се казва, с Брейди искаме да се оженим по най-бързия начин. Аз имам няколко много важни дела, той пък... И той е зает, не можем да отсъстваме от работа. Мислехме да е съвсем скромна сватба, в гражданското и толкова.

— Джулиет! Сигурна ли си, че не криеш нещо от мен? Цялата тая история ми се струва доста странна. Наистина ли не си бременна?

— Естествено, че не съм. — Чувстваше се все по-неудобно. Винаги е била искрена с майка си и тези лъжи ужасно я притесняваха. — Просто не искам да правим циркове.

Кас кимна с разбиране.

— Естествено, не трябва да забравям, че моята дъщеря се беше заклела никога, каквото и да става да не се жени.

— Точно така.

— Наистина се радвам, че си променила решението си — тихо рече Кас. — Винаги съм се тревожела, че това, което направи баща ти, ще ти бъде урок за цял живот. И може би точно така е станало. Била си достатъчно разумна, изчакала си, за да си съвсем сигурна.

Джулиет преглътна и гузно наведе глава.

— Вероятно си права — съгласи се тя и после добави бързо: — Но моята майка струваше повече от всички родители на света. Бях напълно щастлива.

— Единственото смислено нещо в живота ми беше ти, моето момиче.

Джулиет извърна поглед от овлажнелите очи на майка си.

— Дори повече от миналогодишната награда на издателствата? — опита да смени темата, но Кас остана сериозна.

— Много, много повече. Да дадеш живот е огромна отговорност, Джулиет, а да опиташ сам да отгледаш дете, сам да му осигуриш любовта, от която има нужда... — Гласът и секна и тя отново прегърна Джулиет. — Толкова съм щастлива, че ще имаш мъж, на когото да се опереш. На мен ми беше ужасно трудно сама. Така искам да си щастлива, детето ми...

Джулиет се вкамени. През всичките тези години никога не си е давала сметка какво изпитва Кас, изобщо не си е представяла, че майка ѝ може да се измъчва от съмнения или да се чувства неуверена или самотна. Когато си мислеше за детето, изцяло разчиташе на подкрепата на майка си. Сега обаче се оказва, че Кас в никакъв случай не би приела нейния план. И все пак това няма значение. Всичко ще се нареди.

— Е, госпожице... — Тонът на Кас се промени и напрежението се разсея. — В името на моето внуче трябва коренно да промениш храненето си. — Тя строго се намръщи и побутна с пръст недокоснатата чаша на Джулиет. — Хайде, пий!

— Мамо! — простена Джулиет и надигна чашата. Ненавиждаше сок от моркови.

— Откак се помня името ми е Кас — сгълча я нежно майка ѝ. — Сега дай да решим кога ще се запозная с годеника ти... Брейди ли каза? Та кога ще поканим Брейди на вечеря? Четвъртък удобно ли ще бъде? Той яде ли суши?

Джулиет въздъхна. Още една подробност, за която не се беше сетила. От друга страна, дори и бракът им да трае само шест месеца, Брейди рано или късно ще трябва да се запознае с Кас. Четвъртък е ден като всички други. Защо да не е в четвъртък?

ПЕТА ГЛАВА

Джулиет се раздели с майка си потресена. Мислеше си, че я познава. Сега я видя съвсем различна — тревожна, подозрителна, неуверена. И все пак, успокояваше се с мисълта, че Кас ще бъде много щастлива, когато се роди внучето. Единствено това има значение. Нищо друго не е важно.

С изключение на едно — вечерята в четвъртък.

Трябва веднага да говори с Брейди. А той дали ще се съгласи? Нямаше представа. В споразумението не ставаше дума нито за родители, нито за вечери и запознанства.

Нисанът следваше потока от коли и Джулиет плавно се вля в централното платно на моста Голдън Гейт. Ако Брейди не беше измислил този брак, изобщо нямаше да имат такива проблеми. Щеше да измисли някаква нелепа любовна авантюра. А ето сега трябва да го моли и той да прави жертви.

Джулиет импулсивно реши да се отбие в офиса му. Джаксън Скуеър не е чак толкова далеч. Даде мигач и се върна отново в дясната колона. Веднага почувства, че мисълта за среща с Брейди значително подобри настроението ѝ.

Стигна пред Талкот Ентърпрайзис, когато следобедът вече преваляше и дори си помисли, че най-вероятно няма да го завари. Пред празното бюро на секретарката в приемната наистина се притесни, че се е разкарвала напразно. Все пак не е зле да надзърне в кабинета, реши тя, и колебливо пое по стълбите.

Брейди я посрещна на вратата широко усмихнат. Сърцето ѝ подскочи. Добре че дойде. Той праметна ръка през рамото ѝ и се наведе да я целуне.

— Не можеш да си представиш колко ми е приятно да те видя! — възкликна той. — Едва ли би могла да улучиш по-подходящ момент.

Искаше ѝ се да вярва, че му е домъчняло, но имаше нещо съмнително. Изглежда го с подозрение — навити ръкави, кривната вратовръзка. Държеше шише с някакъв розов лосион.

— Ще те помоля за една услуга... — започна той.

— Ха, точно това щях да кажа и аз!

— Е, аз съм първи. — Брейди нетърпеливо си погледна часовника. — Разбираш ли нещо от детска шарка?

Джулиет намръщено се втренчи в шишето и отвърна недоверчиво:

— Туй-онуй.

— Чудесно! Значи можеш да постоиш при Майкъл, докато съм на съвещание. — Той вече смъкваше ръкавите на ризата.

— Чакай! — Идеята нещо не ѝ се харесваше. — Кой е този Майкъл?

Брейди чевръсто нагласи вратовръзката.

— Мой приятел, на седем години, на гости ми е, защото баща му има работа. Ето, дръж това. — Той тикна лосиона в ръцете ѝ. — Майкъл пипна шарката от брат си, но вече не е заразен. Пъпките завяхват, ама няма да е лошо да го намажеш.

— Брейди! — Джулиет размаха шишето. — Не съм дошла да гледам деца...

— Шшт! — Брейди се огледа. — Разбери, имам нужда от теб. Ела да те запозная.

Тя го последва неохотно. На стената в ъгъла, до катерушката с форма на кълбо, бе закрепено детско креватче с дървена стълба. Като се приближиха, Джулиет различи малка фигурка, заровена под одеяла и чаршафи.

— Майкъл, покажи се да ти представя Джулиет — бодро събщи Брейди. — Тя ще ти прави компания, докато ме няма.

Хлапетото се размърда и я погледна с нескрита враждебност. После яростно изрита завивката.

— Не я искам. Искам теб!

— Никак няма да се бавя — обеща Брейди, като навличаше сакото. — А и баща ти скоро ще дойде. — Той се наведе над леглото. — Джулиет е наш човек. Приятели сме.

Майкъл мълчеше.

— Връщам се по най-бързия начин! — викна от коридора Брейди и Джулиет остана насаме с Майкъл.

Той на секундата се обърна към стената. В първия момент Джулиет си помисли дали да не му каже, че и тя хич не е очарована от

идеята. Нищо чудно, че Брейди така ѝ се зарадва. Би приел всеки с отворени обятия. Малчуганът отново се разшава и изсумтя.

— Отдавна ли си болен? — попита Джулиет, за да каже все пак нещо.

— От сто години.

Джулиет го разгледа по-внимателно. Лежеше по гръб, вперил поглед в тавана и търкаше с длани корема си през пижамата. Лицето, вратът, краката му, всичко, което се виждаше от него беше в пъпки. Ако се съди по розовите петна от лосион в късата руса коса, вероятно и главата му не бе пощадена. По всичко личеше, че е безутешен и истински нещастен.

На Джулиет ѝ дожаля.

— Сърби ли те много?

— Адски. — За първи път, откакто останаха сами, той я погледна. Невероятно сините му очи все още излъчваха недоверие. — Брейди ме намаза с цинк — намекна той.

— Искаш ли и аз да те намажа? — колебливо предложи Джулиет. Не ѝ се искаше да го пипа, но изглеждаше толкова тъжен.

— Мисля, че да — едва-едва промърмори той.

Твърдо решена поне да опита, Джулиет преметна върху облегалката на стола лененото сако и нави ръкавите на зелената копринена блуза. Ако знаеше какво ще ѝ сервира Брейди, щеше да се облече доста по-семпло.

Отвори шишето.

— Откъде да започна?

— От краката. Те най-много сърбят.

Джулиет потопи пръст в течността и старателно започна да я разтърква по лявата му пета, като внимаваше да не показва колко ѝ е неприятен допирът с червените петна.

— Да, точно там — насърчи я Майкъл. Видя, че му олеква и се поуспокои.

— Господин Талкот каза, че името ти е Майкъл. А фамилията? — Тя сипа още лосион върху пръста си. Брейди ще ѝ бъде длъжник. Няма опасност да откаже поканата за четвъртък.

— Казвам се Майкъл Алън Джентри. И не му викам господин Талкот, а Брейди. Аз работя за него — добави с нескрита гордост хлапето.

— А, ти си от децата, които изпробват играчките! Брейди ми е говорил за теб.

— Да, аз и Тими. Той ми е брат, но е прекалено малък, за да върши работа. От него хванах шарката. — Момчето се загърчи отново. — Не може ли малко по-бързо? Още си на същото място.

— Това едва ли ще ти помогне кой знае колко — въздъхна Джулиет. С това темпо ще го маже с часове. Трябва да има някакъв друг начин. — Може би ще намеря нещо по-подходящо... — Огледа се и на една от етажерките видя четки и бои. — Измислих!

— Само побързай!

Тя грабна от бюрото порцелановата кутийка за кламери, изпразни я върху някакъв лист, избърса я с една салфетка и наля в нея лосиона. После измъкна най-голямата четка и се зае с другата пета на Майкъл.

— Ей, какво правиш? — извика той и се надигна на лакти.

— Боядисвам те. — Джулиет дори не забеляза вадичките по чаршафа. — Вдигай крачолите! — изкомандва решително.

Майкъл я наблюдаваше вече с възхищение.

— Страхотно! Дори и Брейди не се сети.

Значи той е идеалът, констатира Джулиет. Стана ѝ приятно, че се оказа по-изобретателна. По някакъв необясним начин този факт ѝ върна малко от самочувствието, което бе съвсем разклатено след разговора с майка ѝ. Ето така — ще се грижи за детето си, както успя да се справи и с Майкъл.

Напредваше по малкото телце със завидна скорост и скоро цялото бе розово. Последните щрихи бяха по корема. Накрая Майкъл потопи пръсти в кутията и разтърка главата си.

— Така, сега по-добре ли си? — попита тя и отстъпи назад да го огледа.

В очите му вече нямаше и следа от недоверие.

— Много по-добре. — Прозвуча като благодарност и похвала.

Без да се страхува да го докосне, Джулиет го потупа по рамото. Харесваше ѝ.

— Мога да ти почета, стига да намеря някаква книга. Искаш ли? Той я проследи с поглед из стаята.

— И мама едно време ми четеше?

— Сега не ти ли чете?

— Не.

— И защo? — попита разсеяно.

— Отиде си.

Никакви чувства. Просто един факт. Джулиет се заинтригува.

— А ще се върне ли?

— Татко каза, че някой ден може и да си дойде.

Джулиет искрено го съжали. Съвсем ясно помнеше самотата, която настъпи, когато баща ѝ ги напусна, и най-лошо беше, като се разболееше.

— Ето книга! Чувал ли си за „Лъва, вещицата и гардероба“?

— Не. Има ли убийства?

— Няма. Но пък има вещица, която превръща всичко живо в статуи. Като малка много я обичах, беше ми любимата книга.

Майкъл не каза нищо и Джулиет започна. Към края на втората глава чу зад гърба си непознат глас:

— Майкъл?

— Татко!

Майкъл скочи в леглото и протегна ръце. Мъжът заобиколи Джулиет и се наведе да го прегърне. Тя почувства обичта между баща и син. Ето, дори и без майка, Майкъл си е щастлив.

Мъжът се обърна с лице към нея и двамата се погледнаха изненадани.

— Фил Джентри! — възкликна Джулиет. Позна го веднага. Чак сега се сети къде бе виждала яносините очи на Майкъл.

— Джулиет, какво правиш тук?

— Тя е приятелка на Брейди — поясни важно Майкъл. — Боядиса ме с цинк и сега ми чете една книга. Много е интересна.

— Джулиет, наистина ти благодаря...

Фил не я беше виждал от месеци, а и по принцип не бяха близки, засичаха се от време на време из коридорите на съда или по заседания. Беше по-красива, отколкото си я спомняше и първоначалната му мисъл се потвърди. Приятелят му си играе с огъня.

— Брейди трябваше да отиде на някакво съвещание и аз останах с Майкъл. Добре се забавлявахме. — Каза го и с учудване осъзна, че наистина бе така. — Сигурна съм, че Брейди няма да има нищо против да вземете книгата, която започнахме.

— И четката — обади се Майкъл.

— Дадено. И четката. — Фил се обърна към нея и попита: — Как ти хрумна това?

Тя сви рамене.

— Неволята учи.

Така си е, добави наум Фил. Неволята ти е подсказала и други не по-малко интересни идеи.

Те си тръгнаха, а Джулиет изля цинковия лосион, изми кутийката и прибра обратно кламерите. Тръгна безцелно из кабинета в очакване на Брейди. Неусетно се хвана, че мисли за Майкъл и за това какъв човек трябва да е този, който би предложил да се грижи за едно болно дете в офиса си. Да, Брейди се представя във все по-хубава светлина.

Тя се изкачи по стълбата и се наведе да оправи разхвърляното легло. Тогава чу гласа му.

— Джулиет! Ох, добре, че още си тук. — Брейди влетя в стаята. — Къде е Майкъл?

— Баща му дойде да го вземе.

Брейди захвърли сакото и вратовръзката на един стол и наблюдаваше под око как пригладва с длани чаршафа.

— Фил сигурно е бил много притеснен. Това му е втората шарка за месеца. Вие с него познавате ли се?

— Съвсем бегло. — Джулиет тупна с юмруци възглавницата и косата ѝ се разпиля по лицето. — Чувала съм, че е добър адвокат.

— Добър е, да. Но сега и двете момчета са болни и му е много трудно е всичко наведнъж. А бавачката не ще и да чуе за тях.

— Жена му няма ли я? — подпита Джулиет.

— Не — отвърна лаконично Брейди. Не му се щеше да навлиза в подробности. В момента не можеше да откъсне очи от Джулиет. Тя се изправи и блузата очерта бюста ѝ. Брейди преглътна. — Вие с Майкъл как прекарахте?

Джулиет спусна крака си на долното стъпало на стълбата. Глезенът ѝ бе елегантен и подканваше за ласка.

— Съвсем добре. Поговорихме си, след това му почетох. — Брейди застана зад гърба ѝ и я хвана за лактите.

— Наистина съм ти задължен, Джулиет. — Завъртя я е лице към себе си и я погледна. Очите му просеха извинение. — Принудих те да...

— Не съм ядосана, ако това си мислиш.

О, не! Това, за което мислеше, бе стегнатият бюст на една педя от гърдите му. Той леко прекара длани по раменете ѝ. Под ефирната блуза усети топлината на тялото ѝ.

— Все пак, благодаря ти, че прави компания на Майкъл.

— Не ми беше неприятно, напротив, особено след като си поприказвахме...

Джулиет почувства сладостната тръпка, която се разливаше от ръцете му. Пръстите му я стиснаха. Очите му бяха като от кадифе. Устните ѝ се разтвориха и намериха неговите. Искаше ѝ се този миг да трае вечно. Да се притиска плътно до него.

Ала тя бавно отвори очи и си наложи да слезе на земята. Не беше това начинът, не тук, не сега и не при тези обстоятелства.

— Брейди, какво правим? — прошепна и се отдръпна. Той промуши ръка под косата ѝ и погали врата ѝ.

— Оpozнаваме се. Скоро ще се женим, забрави ли?

Джулиет потръпна.

— Знаеш ли, Брейди, това се оказва доста сериозен проблем. По моя начин всичко щеше да е толкова по-просто...

— Тоест?

Тя пое дълбоко въздух.

— Тоест, майка ми ни кани на вечеря.

Съдейки по вида ѝ, Брейди предположи, че ще чуе нещо наистина драматично. Той повдига рамене.

— А защо не? Може ли да готви?

— Естествено, че може, но тя е малко... ексцентрична понякога. Пита ме дали ядеш суши.

— Сурова риба! — изпъшка Брейди. — Какво да се прави, аз наистина трябва да ти се отблагодаря за днес. За кога е поканата?

— За четвъртък. Мога да я помоля да приготви нещо друго.

— Не, няма нужда. Така поне ще знам какво ме чака. Предполагам, това означава, че майка ти е в течение на събитията.

Джулиет сви устни.

— Много е развълнувана и... е пълна с идеи и планове.

— Чакай, чакай. Какво искаш да кажеш? Няма да се облечеш като истинска булка, нали?

— Разбира се, че не! — ужасено извика Джулиет. — Как ти хрумна?

— Просто искам да съм сигурен.

Спогледаха се мълчаливо и всеки мислено си зададе въпроса как стана тъй, че се захвана с тази история.

През следващите дни Кас три пъти се обади на Джулиет по телефона, което бе точно три пъти повече отколкото обикновено. Джулиет усещаше, че затъва все по-дълбоко.

В четвъртък стоя до късно в кантората и когато заключи след себе си, минаваше седем часа. А трябваше вече да е пред входа.

Тъкмо излезе от асансьора и забърза към централното фоайе, когато чу плах глас:

— Госпожице Кавано, моля ви, почакайте.

Обърна се и видя русокосата. Позна я веднага — онази, дето не пожела да си каже името. Хвърли поглед на часовника. Няма никакво време. Брейди сигурно е отвън, а и Кас ги очаква. Вече беше закъсняла.

— Съжалявам. За днес е твърде късно. Имам среща.

— Но аз трябва да говоря с вас!

За миг Джулиет се поколеба. Тази жена наистина се нуждае от помощ. Но в момента просто няма време.

— Ако се обадите утре сутринта...

Ускори крачка и жената остана сама във фоайето. Джулиет се опита да не мисли за отчаянието в бледосините очи.

Жената я проследи с поглед. В гърдите ѝ се надигна яд и ожесточение. Адвокатката беше казала, че може да я търси по всяко време, а вечно се оказваше заета. Сигурно няма да намери време и да се обади по телефона. А само с едно обаждане може да ѝ върне момчетата.

Изведнъж ѝ хрумна, че би могла и сама да звънне. Точно пред сградата имаше телефони. Ще се обади на мъжа си и ще му каже, че си иска децата. Именно за това щеше да моли адвокатката. Нея той ще я изслуша. Само че от адвокатката няма никаква полза. Ще трябва да го направи сама.

Жената решително се отправи към въртящата се врата и отиде при телефоните. Вкъщи никой не вдигна и тя позвъни в кантората на съпруга си. Секретарката каза, че вече си е тръгнал.

Какво да прави? Точно както преди. Никога не може да разчита на него, когато ѝ е нужен. А дори ѝ мина през ум да го помоли да се върне за известно време у дома. Но това няма значение. Последният път, когато спомена, че е готова да се прибере, той настоя първо да отидат в болницата. А тя не иска никаква болница. Иска си само децата.

Жената обърна гръб на телефоните и бързо се отдалечи от Ембаркадеро Сентър. Пред магазина за напитки забави крачка, после уверено продължи напред. Ето, не ѝ трябват никакви доктори. Вече цяла седмица не е пила нищо. Само две-три чаши вино, но те не влизат в сметката. Ако наистина имаше проблем с пиенето, не би могла да се въздържа. Не е като онези скитници, дето се клатушкат по улиците и на всяка крачка надигат бутилката. Няма нищо общо с тях.

Жената спря и се огледа във витрината на едно ателие за портрети. Автоматично оправи косата си и вдигна глава. Вътре имаше статив с рисунка — две деца на годините на нейните. Тяхната майка сега сигурно им приготвя вечерята. Така би трябвало да бъде.

Жената мрачно продължи по улицата. Той използва децата, за да ѝ причини болка. Държи ги далеч от нея, а нали именно тя трябва да се грижи за тях. Не, няма да остави нещата така. Ще му звъни непрекъснато, все някога ще го улучи. Тогава ще го принуди да я изслуша. А ако той откаже, ще отиде при адвокатката и ще чака, докато ѝ обърне внимание. Ще получи децата си, независимо по какъв начин.

Брейди още го нямаше и Джулиет постоя няколко минути на ъгъла. Русокосата не ѝ излизаше от ума, колкото и да се стараяше да мисли за друго.

— Да не си видяла призрак? — подхвърли Брейди, когато тя седна до него в колата.

— Просто една клиентка с изключително сериозен проблем. Толкова е самотна и отчаяна, а аз не мога да ѝ помогна.

Брейди откри пролука в плътния поток от коли и се вля в него.

— Сигурно е трудно да се абстрахираш от страданието, с което се сблъскваш.

— Понякога да. — Искаше ѝ се да му разкаже повече за жената, защото се тревожеше за нея. В същото време обаче не ѝ се искаше да

мисли за това. Обърна се към Брейди и се усмихна за извинение. — Стига толкова за днес. Работният ден свърши. Извинявай, че закъснях.

— И аз се забавих по пътя. Имаше задръстване. Майка ти явно не работи в Сан Франциско. Иначе нямаше да живее толкова далеч.

— Кас? В Сан Франциско? Не, разбира се. Тя е художничка.

— И какво рисува? — Сребристото беемве измърка тихо, когато се строиха зад безкрайната колона на светофара.

— Илюстрации за детски книжки.

Брейди изглеждаше заинтригуван.

— И е достатъчно добра, за да се издържа от това?

Джулиет се учуди на въпроса му. За нея талантът на майка ѝ бе нещо съвсем естествено.

— Чувал ли си за „Ели и бръмбарчето“?

— Естествено. — Брейди натисна газта и успя да се мине на жълто. — Наскоро я четох на Тими, по-малкия брат на Майкъл. Искаш да кажеш, че рисунките са нейни?

— Да, и на други поредици.

Те изкачиха хълма и Джулиет погледна надолу към върволицата коли, пъплеща по Голдън Гейт. Някъде по средата на залива колите потъваха в мъглата, която се стелеше над града. Кас бе улучила часа. Движението тъкмо бе почнало да намалява.

— Майка ти отдавна ли живее в Сосалино?

— Откак се помня. Къщата е от онези старите, дето бяха безбожно евтини преди нашествието на туристите. По едно време ѝ беше хрумвало да идем да живеем на лодка. — Джулиет се засмя. — Тя е доста... Доста особена.

— И аз така си помислих, като каза, че ще ни гощава със суши. — С помощта на Джулиет, Брейди бързо откри улицата. — Обещавам ти, че менюто на моята майка ще е далеч по-традиционно.

— Твоята майка? Играта почна да загрубява.

— Какво толкова се учудваш?

— Искаш да кажеш, ще ни гощава с печено говеждо и картофено пюре?

— О, майка ми много я бива по печеното говеждо, сервира го заедно с печени ребърца. Страхотно е!

Джулиет не можеше да си спомни майка ѝ някога да е внасяла в къщата говеждо, а когато изпаднаше във вегетарианско настроение, не

желаеше и да погледне месо. Повече от ясно е, че Брейди изобщо не е готов за срещата с Кас.

— Къде живее майка ти? — попита тя.

— В Бостън. Когато баща ми умря, тя се премести при сестра си. — Той намали скоростта, бяха пристигнали. — За да ви запозная, трябва ние да идем дотам. Вече не пътува много.

Джулиет хич не го слушаше. Категорично реши, че за нищо на света няма да ходи в Бостън да се запознава с майка му. Бракът на хартия е едно, посещенията при роднините — съвсем друго. Истински съжаляваше, че не каза на Кас всичко от самото начало.

— Значи тук живее майка ти — рече Брейди и изключи двигателя.

Джулиет го погледна. Той с нескрито любопитство изучаваше къщата. Проследи погледа му по обраслия с диви цветя двор и по избелялата от времето фасада, почти скрита в короните на дърветата.

— Май не трябваше да идваме — заяви неочаквано тя.

Брейди вече бе стъпил на асфалта и извърна глава към нея.

— Защо?

— Кас изобщо не е като хората от твоята среда.

— Аз пък съм сигурен, че ще ми хареса.

— Но Брейди, тя мисли, че ще се женим наистина! — изтърси Джулиет.

— Ами то си е така. — Той седна обратно в колата и взе ръцете ѝ в своите. — Да не би да си размислила?

— За детето не, но цялата тази история...

— Виж какво, Джулиет, разбери, много по-лесно е да имаш дете, ако си омъжена, отколкото ако не си. Освен това, нали каза, че майка ти била много ентузиасирана.

— Да — съгласи се неохотно.

— Тогавя нека не ѝ отнемаме радостта.

Все пак и Брейди не се чувстваше напълно уверен. Стисна ръцете на Джулиет за кураж и бързо заобиколи, за да ѝ помогне да слезе от колата. Притеснението ѝ е съвсем нормално. И той не се бе сетил, че ще се наложи да намесват майките. Е, Бостън е прекалено далеч за шестмесечен семеен живот, но Сосалино е просто от другата страна на моста.

Пред яркозелената врата, Брейди обхвана с ръка раменете ѝ. Усещаше, че е като на тръни. Връщане назад обаче нямаше, така че нека се позабавляват. Той посегна към месинговото чукче във форма на паун.

— Ето ви и вас! — изчурулика червенокосата жена във виолетово кимоно, като отвори вратата със замах.

— Кас, това е...

— Знам, знам. Казва се Брейди. — Тя разпери ръце и го прегърна с всички сили.

Брейди се олюля, но успя да се наведе и я целуна по двете бузи. Направи опит да влезе в тон:

— Вие сте очарователна! Дори по-очарователна, отколкото очаквах.

Вярно, че Джулиет се бе опитала да го подготви, но изобщо не си бе представял, че майка ѝ ще му се хвърли на врата, още преди да са се запознали. Приликата между майка и дъщеря е невероятна, прецени набързо той, ала сходството помежду им спираше дотук.

— Обзалагам се, че ще вечеряме японски специалитети — рече Брейди и намигна на Кас, като се питаше дали мушкатото, затъкнато в огненочервената ѝ коса, ще се клатушка застрашително цяла вечер или все пак ще цамбурне в най-близкия аквариум.

Кас го потупа по рамото.

— Позна, момчето ми, и от самото начало искам да създам съответната атмосфера. Ако обичате оставете обувките си ей тука.

— Съжалявам — прошепна Джулиет, докато се събуваха на мраморния под в преддверието.

— Няма нищо. Очаквам една вечер от категорията „онези незабравими преживявания, които обогатяват ума и духа“.

— Хайде, идвай сега. — Кас го хвана за ръка и го въведе в хола.

— О, чудесно е! — Брейди се усмихна и разроши с крак пухкавия бял мокет. Майката на Джулиет очевидно е самата ексцентричност, но въпреки бурното посрещане, трябваше да признае, че тя му харесва.

— Сигурна съм, че двамата с теб ще се спогодим — обяви Кас, — а аз на секундата преценявам хората.

Тя мина на слалом между шарените възглавнички, пръснати навсякъде по пода и застана в безупречен лотос до лъскавата черна

японска масичка. Брейди и Джулиет я последваха.

Джулиет отдавна бе свикнала с това, че майка ѝ не държи столове в хола и не виждаше смисъл да я превъзпитава, но не можеше да не се запита какво си мисли Брейди. Погледна го крадешком. Той бе изцяло погълнат от Кас и сполучливо даваше вид, че се забавлява.

— Сега — започна майка ѝ, — искам чуя всичко за сватбата. Първо, кога ще е голямото събитие?

Джулиет извърна глава към Брейди. Изобщо не бяха говорили за това.

— По-другата събота — най-спокойно отвърна той.

— По-другата! Искаш да кажеш почти след седмица?

Цветето се заклати неспокойно.

— Аз те предупредих, че искаме да го направим съвсем скоро — побърза да се намеси Джулиет.

— Предупреди ме, но не очаквах, че „скоро“ означава веднага. Аз май научавам в последния момент. — Тя изгледа дъщеря си изпитателно.

— Не. Е, може би да. — Джулиет умишлено избягна погледа на Брейди. — Виж, и двамата сме толкова заети...

— Надявам се, не чак толкова, че да забравите за медения месец. Ще имате меден месец, нали?

Меден месец? Джулиет изобщо не се бе сетила за тази подробност.

Меден месец! По дяволите! — сепна се Брейди. Ами да. Обикновено сватбите завършват с меден месец. Двамата заговориха едновременно.

— Не! — едва не извика Джулиет.

— Да! — заяви категорично Брейди.

Кас ги изгледа последователно.

— Последно? Да или не?

Джулиет предпочете да замълчи, за да не стане още по-голяма бъркотия. Няма и съмнение, че майка ѝ вече е изпълнена с подозрения.

— Да — заяви Брейди. — Естествено, че ще изкараме меден месец.

Джулиет го погледна изненадана.

— Така ли?

— Вие май не сте се разбрали по този въпрос — не пропусна да отбележи Кас. Джулиет вдигна рамене и майка ѝ се обърна към Брейди. — И къде ще идете?

— В Кармъл. — Надяваше се да има свободна стая. — Пазех го за изненада — поясни той на Джулиет.

— О, дано не съм развалила всичко — възкликна Кас, после добави замечтано: — Кармъл! Колко романтично! — Зелените очи, същите като на дъщеря ѝ, светнаха от вълнение. — Океанът, хълмовете, малките магазинчета... Това трябва да се полее. — Тя скочи и изчезна в кухнята.

— Брейди! — изсъска Джулиет. — Не ме предупреждаваш кога ще е сватбата, приказваш за меден месец. Не съм се съгласявала за никакъв месен месец, ясно ли ти е? В договора няма нито дума за Кармъл.

— Не съм аз виновен. Идеята беше на майка ти.

— Но Кармъл ти го измисли!

— Тихо. Нищо не мога да направя. Майка ти съвсем основателно изтъкна, че след сватбата обикновено следва меден месец.

— Това не означава, че аз ще приема.

Брейди се ухили насреща ѝ.

— Нали искаш дете? Кармъл може да постави едно добро начало...

Джулиет почувства как се изчервява. За щастие точно в този момент майка ѝ се появи с таблата, върху която се мъдреха три порцеланови купички и чиния суши.

— Топло саке — обяви Кас, като ги подреждаше на масичката. — За дълго и щастливо бъдеще! — Погледна Брейди, после спря очи върху дъщеря си. — Милинка! — възкликна радостно след първата глътка. — Явно сватбата ще ти се отрази добре. Я виж какъв хубав цвят имаш... Откога не си изглеждала така.

Джулиет замръзна от страх да не се задави.

— За нас! — добави своя тост Брейди, който вече наистина се забавляваше. Наведе се към нея, целуна я по бузата и Джулиет усети как кръвта ѝ закипя.

Престани! — заповяда си наум Джулиет. — На секундата престани!

— Вие двамата сте родени един за друг — обяви Кас. — То си личи, само да ви погледне човек. Но за да няма никакви съмнения, ще се допитаме до звездите.

— Кас! — викна Джулиет. Изобщо нямаше желание да слуша хороскопи. И без това всичко е една ужасна измишльотина.

— Сериозно! — възкликна ентузиазирани Брейди и вдигна очи от чинийката соев сос, в която старателно топеше парченце суши. — В зодиите пише ли за такива неща? Аз съм Риба, пети март.

— В зодиите всичко пише. Нищо, че Джулиет не им вярва. Само че ще ми трябват няколко дни да открия моята астроложка. Все изчезва нанякъде. — Кас се изправи грациозно. — Сега ще ви помоля още веднъж да ме извините. Отивам да донеса суки-яки.

— Ще ти помогна. — Джулиет скочи, готова на всичко, само и само да не остане насаме е Брейди.

— За нищо на света, Джулиет. Сядай долу. Трябва да забавляваш годеника си. Аз няма да се бавя.

Джулиет се отпусна отчаяна върху жълтата копринена възглавничка и с крайчеца на окото си погледна към тъй наречения си годеник. Но той явно си мислеше за друго.

— Хубаво е да те види човек такава послушна — подхвърли след малко с хитра усмивка. — Майка ти е фантастична.

— Не бих използвала точно тази дума — отсече хладно Джулиет.

— Значи я подценяваш. Едно нещо обаче не мога да си обясня.

— Само едно?

Брейди не й обърна внимание.

— Обясни ми как такава артистична душа като Кас Кавано е отгледала и възпитала такава дъщеря?

Джулиет изви очи към тавана. Сама често си задаваше този въпрос.

Вечерта напредваше. Брейди и Кас се бяха впуснали в оживена дискусия за детския свят като поле за творческа изява, а Джулиет слушаше мълчаливо. Щеше й се да не се бяха харесали толкова много. Това само ще усложни нещата, като дойде време за развода.

В колата на връщане Брейди развълнувано коментираше илюстрациите, върху които работеше в момента Кас. Страховете на Джулиет ставаха още по-осезателни.

Няма да има никакво посещение в Бостън, а контактите със собствената ѝ майка ще бъдат сведени до минимум. Бракът ще остане една нищо и никаква формалност и толкоз!

Наближаваха апартамента ѝ и Брейди също се умълча. Усещаше, че е обезпокоена, а това, че той самият прекара чудесно, с нищо не би могло да помогне. Дори не посегна да я докосне, като се сбогуваха. Ще изчака тя да му се обади, което ще бъде доста скоро, тъй като до сватбата остава малко повече от седмица.

Брейди се подсмихна и потегли по смълчаната улица.

Очертава се да стане много забавно. Двама души, които нямат никакво желание да се женят, покорно минават през всички процедури. Всъщност, в известен смисъл е направо ужасно.

Жалко, много жалко, че съдбата не го срещна с Джулиет при други обстоятелства. Наистина му харесваше. Но тази сватба ще развали всичко.

Брейди зави зад ъгъла и натисна газта. Фил беше прав. Никак няма да е лесно.

Чак на следващия ден Джулиет осъзна, че покрай притесненията си така и не попита Брейди кога точно ще е сватбата, нито пък разбра нещо за този измислен меден месец, който ѝ натресоха.

— Какво по-точно те интересува? — попита той, когато му се обади по телефона.

— О, някои незначителни подробности. Часът и мястото на бракосъчетанието, например. Мисля, че имам право да знам.

— Три и половина след обяд, следващата събота. Гири Стрийт, приемната на съдия Болдуин — изрецитира той.

Джулиет записа всичко в тефтера със задачите и изведнъж се разсмя.

— Какво има? — обади се Брейди.

— Нищо — рече, като гледеше страницата пред себе си, — само дето е малко странно да записваш в бележника си датата на собствената си сватба, точно както си отбелязваш часа за зъболекар.

— Ами нали ти сама каза, че всичко това е само една сделка?

— Да... — Джулиет замълча. Но сега нещата изглеждаха по-различно. Пое въздух и продължи делово: — Така, искам да знам също и плановете за медения месец. Може да се наложи да си променям графика.

— Просто си освободи седмицата след сватбата — разпореди се Брейди.

— Цяла седмица? — Джулиет занемя и се втренчи в прилежно запълнената страница на календара. — Ти се шегуваш. Всеки ден имам записани по няколко срещи, а и се подготвям за две дела. Не е възможно да отсъствам цяла седмица.

Брейди остана невъзмутим.

— В най-лошия случай за един меден месец трябва поне една седмица.

— Какво ще кажеш да е петък, събота и неделя?

— Не — отсеке непоколебимо той. — Минимум седмица.

— И какво ще правим толкова време? — Джулиет съжали за думите си в мига, в който излязоха от устата ѝ.

От другата страна настъпи многозначителна пауза.

— Очевидно се налага да обсъдим някои неща — заяви Брейди с глас, който по никакъв начин не подсказваше каква ще е темата.

Защо пък не? — рече си Джулиет.

— Можем да поговорим, докато вечеряме — продължи Брейди, — ще дойда да те взема в осем.

Джулиет се намръщи. От бюрото си в кантората можеше да бъде твърда и да се пазари далеч по-успешно, отколкото в ресторант.

— Не бихме ли могли да поговорим сега?

— Имам среща след точно... Всъщност вече съм закъснял. До утре.

Джулиет бавно постави слушалката. Не трябва да отстъпва. Цяла седмица меден месец! Просто не е необходимо. Ще помоли Линда да я замести няколко дни, но не би могла да прекалява от самото начало.

Линда вече трябваше да се появи. Миналата седмица остана вкъщи, за да сложи всичко в ред, както сама се изрази и да изчака ремонта на офиса. Вчера пристигнаха нещата ѝ — няколко разглобени етажерки, десетина кашона с книги и едно бюро. За днес предвиждаше „ориентиране в обстановката“.

Бяха говорили по телефона един-два пъти, но Джулиет умишлено не спомена за предстоящата сватба. По-добре ще е да обсъдят това, като се видят.

Вратата на новия офис бе отворена и Джулиет завари съдружничката си по дънки и тениска да зачуква с тока на обувката си

едно непокорно рафтче.

— Добре, че запазих тия шкафове, като напуснах работа — обади се Линда и нанесе последен удар. Джулиет обходи с очи кашоните по пода.

— Донесла си книги като за цяла библиотека.

— Изглеждат много, защото са закуп. — Линда избърса ръце в дънките.

— Другата седмица вече ще си се наредила. Какво ти е разписанието за по-следващата?

— Волна птица. Бавачката е просто ангел. С Джени са неразделни, а и Пол постепенно свиква. Защо? Имаш ли нещо предвид?

Джулиет се поколеба и започна отдалеч:

— Ами... Казах ти, че като се срещнахме с Брейди, всичко изглеждаше наред.

— Да, и не сподели нищо повече със старата приятелка — прекъсна я Линда. — Какво стана после?

— Другата събота се женим — обяви Джулиет. И това ако е заобиколен начин!

— Ще се жените! — извика Линда. — Но ти изобщо не го познаваш.

— Работата е по-различна — побърза да поясни Джулиет. — В завещанието на баща му било казано, че семейната фирма ще стане собственост на Брейди единствено при условие че се е оженил преди да навърши тридесет и пет години. Затова е отговорил на обявата ми. Той ще стане баща на детето ми, но аз трябва да съм омъжена за него в продължение на шест месеца.

— Ти се шегуваш! — Линда я гледеше смаяна, после поклати глава. — Знаех си аз, че има нещо съмнително. Прекалено идеален е.

Джулиет закри из стаята.

— В началото бях категорично против, но като помислиш, не е чак толкова зле. Няма да е истински брак, просто споразумение в рамките на шест месеца. А и както той сам изтъкна, така ще е по-добре и за детето, когато порасне.

— Не мога да повярвам, че ти ми говориш това! — Линда се отпусна тежко на единствения стол, все още увит в амбалажна хартия. — Чакай, чакай, кога каза, че е сватбата?

— Другата събота.

— О, Джулиет, няма да мога да дойда! Баща ми навършва шестдесет и пет години и майка ми подготвя големи изненади. Ще ме убие, ако не отида.

— Няма нищо. Всъщност, аз и не очаквам да дойдеш. — Тя сви рамене. — Сватбата няма да е истинска. Просто ще се явим пред съдията и толкоз.

— Кога ще ме запознаеш?

— Нямам представа. Виж, не е чак толкова важно, а и ще трае съвсем малко, само докато забременея. Така е по договор. Изобщо нямам намерение да се вживявам.

— Струва ми се, че ти вече си се вживяла достатъчно. Сигурна ли си, че все още искаш всичко това?

— Защо не? — попита Джулиет, макар че всъщност се разкъсваше от колебания.

— Нещо тук не е както трябва. Просто имам чувството, че се забъркваш в нещо ужасно сериозно. Кас на какво мнение е?

— Не може да си намери място от радост.

— Ти... не й ли обясни... ситуацията?

— Не, така и не се реших. И това се оказа грешка, защото тя веднага покани Брейди на вечеря, после го заразпитва за медения месец. Той пък като изтърси „Кармъл“... Така че след сватбата заминаваме. — Джулиет приседна на ръба на бюрото и погледна Линда. — Мисля си, дали не би могла да поемеш част от работата ми...

— Разбира се. Обаче трябва да ме подготвиш за делата, които движиш в момента. И не се притеснявай. Не бързай да се връщаш. Щом ще се омъжваш за него, не е зле все пак да го опознаеш.

— Не, не, ще останем само няколко дни. Аз ще ти подготвя всичко, което ще ти е нужно, а другата седмица ще седнем и ще го обсъдим най-подробно. — Джулиет тръгна към вратата, но рязко спря. — Още едно нещо, докато не съм забравила. Помниш ли тук идва една руса жена, доста потисната? Май се появи точно първия път, когато ти дойде.

Линда се замисли, после възкликна:

— Да, да... Висока, слаба, би могла да мине за хубава...

— Снощи дойде пак, но аз тъкмо тръгнах и нямах време да ѝ обърна внимание. Не съм я вписала в картотеката, защото не пожела да си каже името. С две думи, иска децата ѝ да бъдат поверени на нея, но има проблем с алкохола. В нея обаче има нещо, Линда... Толкова е самотна и нещастна.

— Ясна ми е ситуацията. Внимавай да не се разчуе каква си мекушава, че и двете ще умрем от глад.

Джулиет се разсмя и се прибра в своя кабинет. Отдавна беше време да си намери съдружник и Линда бе най-добрият избор.

Тя въздъхна. Всичко се нарежда, както го бе замислила. С изключение на тая сватба, но тя е само незначително препятствие по избрания път.

ШЕСТА ГЛАВА

Джулиет блажено се потопи в блестящата луксозна вана. Кога ли за последен път лежа така сред ароматните пенливи мехурчета? Все нямаше време, но днес реши да си достави това удоволствие. Довечера ще излизат с Брейди, а другата събота е сватбата им.

Тя приглади косата си, завързана високо с панделка, отпусна се във водата и пяната погъделичка носа ѝ.

След една седмица ще се ожени! Просто не е за вярване. Нищо че всичко ще е само формалност.

Духна в пяната и тя се разлетя на всички страни.

После... После ще отидат в Кармъл, а после...

Въпреки топлата вода, по тялото ѝ плъзнаха тръпки. Досега все отлагаше мисълта как ще легне с мъжа, когото е избрала за баща на детето си.

Сега този мъж придоби конкретен образ и всичко стана по-различно, а и по-страшно. Какъв ли е Брейди в леглото?

Не смееше да си представи как ще лежи гола в обятията му. Но пък може и въобще да не се наложи. Изобщо няма да се съблича... Ще вдигне нагоре нощницата...

Звънецът на вратата почти болезнено прекъсна мислите ѝ. Джулиет не му обърна внимание. Занимаваше я въпросът с какво спи Брейди. Някои мъже си лягат съвсем голи. Отпусна се още по-надолу в нежната пяна и се замисли върху този проблем. Като се вземат предвид обстоятелствата, заключи накрая, той ще трябва да е с пижама.

Звънецът отново наруши тишината.

— Махай се! Няма никой — измърмори Джулиет.

В този момент ѝ се искаше да не вижда абсолютно никого. Отново се съсредоточи върху образа на Брейди в леглото, но досадникът вън най-нахално се облегна на звънеца. Дочу и се неясен мъжки глас. Изпълнена с раздражение. Джулиет се изправи. Все пак може и да се е случило нещо сериозно. Пяната се стече по тялото ѝ.

— Добре де, добре. Идвам — провикна се и се зави в пухкавата синя хавлиена кърпа. Отиде в антрето, оставяйки след себе си мокри дири, провери веригата и откряна вратата само колкото да надникне вън. — Да-а? — рече припряно.

— Ама че си бавна — чу се веселият глас на Брейди. — Няма ли да ме поканиш?

— Брейди! — Джулиет се сепна и бързо пристегна кърпата. В първия миг се уплаши, че сигурно е прочел мислите и. — Какво правиш тук? Очаквах те чак довчера. Във ваната съм.

— Как ще си във ваната, като стоиш в антрето по хавлия? Сигурно умираш от студ, но това не ти пречи да се заяждаш с мен. А сега ми отвори.

— Не можеш ли да почакаш поне да облека халата?

— Отваряй вратата. Обещавам да се държа прилично.

Джулиет изпъшка, загърна се доколкото можа и откачи веригата, като се приготви за спринт към банята.

Но Брейди влезе най-невъзмутимо, затвори вратата след себе си и й препречи пътя.

— Скъпа, ти си олицетворение на красотата! — каза с възхищение и избърса с длан пяната от рамото ѝ. — Искам да знаеш, че само защото държа на думата си...

— Брейди Талкот, престани! — срязва го Джулиет. — Защо изобщо си тук? Каза, че ще дойдеш да ме вземеш в осем. Знаеш ли колко време има дотогава?

— Нямах търпение. — Ръката му продължаваше да си играе с рамото ѝ и вместо мехурчетата сега я гъделичкаха пръстите му. — Освен това, денят е само за хвърчила, пък аз имам едно ново за изпробване. Обличай се бързо. Отиваме на плажа. Тъкмо ще ти покажа и къщата.

Джулиет се замисли. Сигурно има поне хиляда причини да откаже, но не се сецаше за нито една.

— Чувствай се като у дома си — рече тя с усмивка. — Аз ей сега идвам.

Останал сам, той се отправи към трапезарията, изпълнен с любопитство да види как живее Джулиет. Обходи с поглед изящните очертания на масата и лъскавите махагонови старинни столове. Съвършен вкус, но изключително консервативен. Холът

предразполагаше малко повече. Внимателно огледа помещението — съчетанието на цветовете — прасковен, светлосин и жълт — беше смекчено от белезникав мокет. Не бяха любимите му цветове, но стаята му хареса. Излъчваше някаква непосредственост.

Той се огледа за кухнята. Като се разхождаш из чуждите къщи, научаваш много за обитателите им. Всеки човек посвоему подбира и подрежда вещите. Надзърна в хладилника за бира, но си взе портокалов сок. Джулиет явно не готви много, констатира той, като обходи с поглед безупречните шкафчета в бледожълто. Може би заради тапетите на едва забележими ивици, или заради капаците на прозорците, помещението не изглеждаше студено. Но и не личеше да го използват често.

Чудеше се какво да мисли за Джулиет. Тя е изтъкана от противоречия. Сдържана адвокатка, иска дете, а търси баща чрез обява, подготвя договор, води преговори съвсем хладно и пресметливо... Ала онзи ден в офиса му у нея нямаше и помен от студенина. А и по хавлия не изглежда толкова страшна.

Той се усмихна на себе си и мислено започна да я съблича. „Изплъзваща се“ бе далеч по-сполучливо определение. От друга страна, в никакъв случай не можеше да се каже, че на домашното гнездо липсва единствено дете, за да е пълна идилията.

Брейди прибираще кутията сок обратно в хладилника, когато чу Джулиет да казва:

— Ако искаш нещо за пиене, сипи си.

С чаша в ръка той тръгна по посока на гласа. Свари я на път за стаята ѝ, все още по хавлия.

— Доникъде не си стигнала. Хайде, побързай!

— До срещата ни има още шест часа — сопна му се Джулиет и се скри в стаята си. — Освен това бързам достатъчно — провикна се троснато отвътре.

Когато се появи в хола в бял анцуг, метнала якето през рамо, Брейди подсвирна. Лицето ѝ грееше на фона на разкошната коса, прибрана леко назад, а няколко немирни мокри кичура се спускаха спираловидно покрай ушите ѝ. Свежа и сияеща като пролетно цвете. Но това, което го привлече най-силно, това, което го привличаше винаги, бяха очите — великолепните зелени очи.

— Приемам хулиганската ти реакция като комплимент, така че благодаря — заяви тя.

— Напълно заслужен при това — измърмори Брейди, без да откъсва очи от нея. Каквато и да беше, никой не можеше да отрече, че Джулиет е красива. Почти съжали, че измисли разходката по плажа. Вече не му се ходеше никъде. Но хвърчилото не можеше да чака. Хвана я за ръката. — Хайде да вървим.

Наистина прекрасен ден, само за хвърчила, помисли Джулиет, щом се гмурнаха в следобедното слънце. И за всичко друго, стига да е под открито небе. Плътният похлупак мъгла бе изчезнал и градът сияеше под ослепително синьо небе. Колата пое безшумно и скоро прорязаният от небостъргачи градски хоризонт остана зад гърба им.

Магистралата се издигаше над брега, виеше се из хълмистите поля и внезапно се покатерваше на някоя скала, а далеч долу се разбиваше прибойт. Люкът на покрива на колата бе отворен и Джулиет вдишваше с пълни гърди мириса на морето.

— Много се радвам, че ме изкара навън — въздъхна щастливо.

Брейди само се усмихна.

Когато приближиха Хаф Мун Бей, скалите отстъпиха място на обли възвишения, под които се ширеше безкраен плаж с белезникав пясък. Брейди сви в един страничен път, който лъкатушеше между дюните. По склона, успоредно на морето, бяха пръснати великолепни модерни къщи. Спряха до една — от потъмняло кедрово дърво и високи правоъгълни прозорци, гледащи към пътя.

Джулиет веднага разбра защо му харесва тази къща, но независимо от всичко, изглеждаше странен избор за ерген — производител на мебели.

— Какво ти казах!? Виждала ли си по-хубаво време за пускане на хвърчила?

Двамата слязоха от колата и вятърът се стрелна в косите им. Брейди хвана под мишница опакованото хвърчило и се спусна по пясъчния хълм към плажа, извит като лента по ръба на сапфиреносиния океан. Джулиет го следваше. Ентусиазмът му изпълваше въздуха и тя усети колко е заразителен. Гледаше го с

любопитство как наглася хвърчилото. То се състоеше от три фигури в жълто, червено и електрик, скачени една за друга.

Брейди беше изцяло погълнат от онова, което вършеше, точно както нея, когато се подготвя за сериозно дело. Провери посоката на вятъра, разви кордата, разплете опашките. Правеше всичко с цялото си същество.

Той затегна макарата и хвърчилото бързо пое нагоре, с лице към слънцето, а разноцветните ленти на опашката му се развяваха в пълен синхрон. За миг то сякаш замръзна над главите им, после Брейди го смъкна почти в пясъка, но в последния момент хвърчилото рязко се изви на една страна, подгони прибоа и се понесе нагоре в съвършена спирала.

Джулиет си спомни кога за последен път е пукала хвърчило. Беше с баща си, малко преди той да ги напусне, едно от последните неща, които правиха заедно. Хвърчилото им беше най-обикновен ромб и единственото предизвикателство бе дали изобщо ще полети. Успя да се вдигне, по почти веднага попадна в прегръдките на вятъра. И все пак познато ѝ бе вълнението да гледаш как хвърчилото ти се рее волно, високо, високо, сякаш всеки миг ще докосне облаците.

Джулиет тръгна към Брейди, без да откъсва очи от цветните петна в небето, танцуващи на фона на слънчевия диск.

— Великолепно е! — извика, като го наближи.

Той не криеше гордостта си. Лицето му грееше. Очите му светеха от радост.

— Искаш ли да го подържиш?

Джулиет кимна и посегна към дръжката, но се дръпна. Не, не искаше да го прави. В паметта ѝ трябва да остане само онзи миг с баща ѝ.

— Предпочитам да те погледам — отвърна тихо тя.

Брейди повдигна вежди, усетил промяната в нея, извади от джоба си въженце и завърза дръжката за една пръчка, забита в пясъка.

— Джулиет, какво ти е?

— Просто нямам желание.

Той сложи длани на раменете ѝ и пръстите му се впиха в пухкавото яке.

— Ти приемаш живота прекалено сериозно, Джулиет. Не си се научила да се забавляваш.

Тя гледаше над него, очите ѝ следяха чайките, които се спускаха над разлепените вълни. Гласът му смекчи обвинението, но истината я прободеше болезнено.

— И баща ми казваше така. Той беше специалист по забавленията.

Брейди долови как тялото ѝ се свива.

— Онази вечер Кас спомена, че баща ти ви е напуснал, когато си била съвсем малка. Затова ли никога не си ми говорила за него?

— Няма много за разправяне.

Джулиет скри ръце в джобовете. Вярно е, че не обичаше да говори за баща си.

— Той ли е истинската причина да си толкова против брака? — замислено попита Брейди. — Страх те е да не повтори същото?

— Не ти позволявам да ме анализираш! — сопна се тя и се дръпна назад. — Не се страхувам от нищо. Животът ми е планиран до последната подробност.

Брейди сграбчи ръката ѝ и я притегли към себе си. Тя опря длани в гърдите му, но той продължаваше да я държи.

— Ела да се разходим малко — прошепна нежно. — Хвърчилото си е добре така.

Джулиет не отговори, но той усети, че съпротивата ѝ бавно се топи. Обърнаха се и безмълвни тръгнаха един до друг, а стъпките им оставиха две дълги дири по пустия плаж.

Поривите на вятъра отвяваха морската пяна и вълните обливаха пясъка с едва забележими пръски. Мислите на Джулиет трескаво търсеха някакво обяснение за неочаквания ѝ гняв.

— Каквото и да си мислиш, аз не мразя баща си — рече накрая тя, като повиши глас, за да надвика вятъра. — Знам, че всеки психоаналитик ще каже: момичето, изоставено от бащата, не се доверява на мъжете. Проблемът с моя баща е, че той просто не можеше да отсее важното от маловажното. Единственото, което го интересуваше, бяха удоволствията.

— И по тази причина игрите те карат да изпитваш чувство за вина?

— Не — отсече Джулиет, но усещаше колко е неубедителна, а вероятно и Брейди го долавяше. Работата винаги ѝ се е отдавала лесно — тежкия, изтощителен труд, който ѝ донесе успехите. А игрите

изглеждаха тъй несериозни, тъй безсмислени и ненужни. Винаги имаше да върши множество далеч по-важни неща.

Сякаш прочел мислите ѝ, Брейди продължи:

— Когато играеш, ти опознаваш себе си. Моят живот е страшно забавен. Аз също работя, при това работя ужасно много. Но животът не е само работа.

— А какво? — чу гласа си Джулиет.

Брейди не отговори веднага. Това бе един от въпросите, които го измъчваха откак се помнеше. Успя да вникне в смисъла на живота чак след смъртта на баща си и навярно ще го проумее докрай, едва когато завещанието е отдавна забравено.

— Животът е в хората — рече бавно. — В хората и в онези неща, които ги свързват. Животът е в семейството и в децата, които израстват, за да го продължат.

Джулиет се изненада от думите му и внезапно изтърси:

— Тогава защо не си се оженил досега?

— Не се е появила жената — без колебание отвърна Брейди. — Това е. Хем просто, хем сложно. — Наведе се, вдигна една мидена черупка и я запокити към вълните. — Искам моята жена да е смисъл на съществуването ми и искам децата ни да бъдат продължение на нашата любов.

Джулиет се почувства неловко от тези думи. Очевидно Брейди не по-малко се страхува от брака. Това, което току-що изрече, бе пълна противоположност на споразумението.

Тя продължаваше да крачи до него, обзета от всепоглъщащо чувство за самота, вперила поглед във вълните, които се надигаха, подвиваха гребен и се хвърляха върху пясъка на брега. Чайките пищяха срещу вятъра, стрелкаха се към висините, после се гмурваха към плячката си и отново политаха нагоре, високо над синьо-черната вода, за да се реят волно из небесната шир.

Ще бъде свободна и независима като тези чайки и ще научи детето си да обича свободата!

Детето. Вълнението отново я накара да забрави всичко останало. Кас каза, че отглеждането на дъщеря ѝ е било най-важното нещо в живота ѝ. И с нея ще е същото. Няма да се поддава на тревожните въпроси, които поставя връзката ѝ с Брейди. Ще бъдат заедно само временно. Детето ще е винаги.

Хвърчилото пърхаше в далечината и Джулиет премести очи върху малката фигурка в яркочервен пуловер, която тичаше насреща им.

— Ето го и Майкъл — обади се усмихнат Брейди и се приготви да го посрещне.

Без да забавя ход, момченцето се хвърли на врата му. Брейди успя да запази равновесие, стъпи здраво на пясъка и завъртя два пъти Майкъл, преди да го пусне на земята.

— Като качиш още някое и друго кило, изобщо няма да можеш да тичаш толкова — предупреди го строго Брейди. — Не мога да повярвам, че си само на седем години.

— Ти нали каза, че ще почнеш да вдигаш щанги? — попита ухилен Майкъл.

— Ама ти растеш не с дни, а с часове!

Брейди разроши косата му и като че ли чак тогава Майкъл забеляза Джулиет, която се стараеше да не се взира в него. Изглеждаше ужасно, но яносините му очи блестяха и явно вече оздравяваше.

— Прочетохме книгата — рече той вместо поздрав. — Татко каза, че следващата седмица ще почнем „Каспийският принц“ — това е втората част. Има и още.

Джулиет му се усмихна.

— Хареса ли ти там, където Люси пие чай с митическия бог Фавн?

— Да, ама най ми хареса как Едуард избяга. — Майкъл се обърна към Брейди. — Тръгнахме веднага щом видяхме хвърчилото. Аз казах, че ще те намеря, но Тими рече, че сигурно си паднал в океана и акулите вече са те изяли.

— Хайде да му дадем да се разбере!

Майкъл обаче не помръдна.

— Ще ми дадеш ли да поддържа хвърчилото?

Брейди се усмихна. Седемгодишните знаят какво искат.

— Дръж го колкото искаш.

— Ама преди Тими?

— Добре — въздъхна Брейди осъзнавайки, че е попаднал в умело заложен капан.

— Ура-а-а! — викна с пълно гърло Майкъл и хвана Брейди и Джулиет за ръцете. — Хайде, бързо!

Той хукна и ги повлече след себе си, а двамата го последваха, като упорито гледаха напред, за да не срещнат погледите си.

Фил ги видя, преди те да го забележат. Портрет на идеалното семейство. Но колко лъже външният вид...

Докато наблюдаваше приближаването на странния триъгълник, Фил се замисли за миналото. Косата на Ейлийн беше руса и мека като на Майкъл. Той беше съвсем мъничък и късите му крачета яростно тъпчеха по пясъка. Когато се уморяваше, двамата го повдигаха във въздуха и продължаваха тичешком, а вятърът духаше в лицата им и отвяваше смеха им. Сякаш оттогава бе изминала цяла вечност.

Фил стъпка с пета една мидена черупка и парченцата потънаха в пясъка. Първите години, когато се преместиха край морето, бяха най-щастливите. Може би ако не беше отсъствал от къщи толкова често, животът им щеше да е все тъй безгрижен. Беше предупредил Ейлийн, че ще му се налага да преспива в града. Тогава тя каза, че всичко ще е наред. Ще се оправят някак си. Но дори и той самият не си бе представял колко натоварен ще бъде и колко рядко ще се прибира при семейството си.

Постепенно започнаха да се отдалечават един от друг и нощите в града зачестиха. А когато се прибереше, обикновено Ейлийн вече бе заспала и в боклука се мъдреше празна бутилка.

Може би не трябваше да настоява за още едно дете. Надяваше се, че това ще помогне. Но стана още по-лошо... След известно време се отказа от опитите да я събужда.

Психиатрите също не успяха да сторят нищо. Може би ако я беше убедил да се подложи на лечение...

По дяволите, вече е все едно. Играеш с картите, които ти е раздала съдбата.

Поне имаше момчетата.

Той погледна към Тими, който копаяше на брега огромна дупка. Наричаше я малкото море.

Господи, толкова ги обича! Независимо, че всичко се бе провалило, децата успяха да осмислят живота му. Макар и болни от шарка, добави с усмивка.

— Татко! — Майкъл пусна ръцете на Брейди и Джулиет и се втурна напред. — Ще управлявам хвърчилото! Брейди ми разреши.

Фил замислено поклати глава, когато синът му хукна обратно към плажа. Сякаш Бог му бе изпратил Брейди. Малко след като Ейлийн си отиде, той започна да им дава да изпробват играчките и момчетата страшно се забавляваха. Така забравяха колко им е мъчно за майка им. За Майкъл бе особено важно, тъй като той беше по-голям и я помнеше по-добре.

Щом Джулиет и Брейди приближиха, Фил им махна с ръка. Вървяха един до друг, но на безопасно разстояние.

— Брейди, Джулиет... Радвам се да ви видя отново. — Фил се запита дали Джулиет се досеща, че той е наясно със споразумението.

— И аз също, Фил — отвърна тя. — Виждам Майкъл вече оздравява...

— Да, тази твоя идея с четката се оказа гениална.

— Каква четка? — прекъсна ги учудено Брейди.

— Ти не знаеш ли? — Фил мислеше, че Джулиет му е разказала какво е правила с Майкъл. Но може би те не си говорят за такива неща. Всъщност за какво ли биха могли да си говорят двама души в тяхното положение? — Намазала е цинковия лосион с четка за рисуване и после му я е даде за вкъщи — поясни той. — След това от рисунките по корема му разбирах как е.

Тримата се засмяха, но Брейди я погледна изненадан. Неизвестно защо не би му хрумнало, че е възможно точно тя да измисли такъв новаторски подход. Почувства, че нещо го тегли за крака, погледна надолу и видя Тими.

— О, ами че на тебе изобщо не ти личи, че си бил болен от шарка! — възкликна Брейди.

— Да, не бях толкоз грозен, колкото Майкъл — заяви с нескрита гордост Тими. — Затова си мисля, че трябва първи да поддържа хвърчилото, пък и нали съм само на четири години...

— Но аз вече обещах на брат ти — отвърна Брейди и мислено се укори, задето не е взел още едно хвърчило. — Ще му дадеш първо той малко да го подържи и след това е твоят ред.

— Отивам! — Тими хукна към брат си, но само след няколко минути се върна облян в сълзи.

— Майкъл каза, че няма да ми го даде, преди да му е омръзнало, а това значи цял следобед.

Джулиет наблюдаваше как Фил клекна до него и му заговори тихичко. Явно знае какво точно да каже, защото плачът секна и само от време на време се чуваше подсмърчане. Дали и тя ще намери верния път в подобна ситуация?

Фил сложи ръка на рамото на сина си, без да обръща внимание на мръсните следи от сълзи по лицето му.

— Сега имаме малък разговор с баткото — каза той като се изправи. — Брейди, ще ти върнем хвърчилото малко по-късно.

— Задръж го няколко дни. Нека хубавичко да го изморят.

— Благодаря ти — викна през рамо Фил, наведе се да хване Тими за ръка и забави ход, за да се изравнят.

Джулиет се усмихна и каза тихо:

— Ролята на баща му харесва. А и има две толкова сладки момченца...

— За сам мъж е доста трудно — обади се Брейди.

— Но той се справя чудесно.

Брейди подхвърли една мида в дланта си. Фил наистина се справя, но отстрани никой не би могъл да предположи колко му е тежко. Самият той бе уловил само откъслечни моменти от кошмара, преживян от приятеля му в първите месеци — случайно подхвърлени думи на чашка, изражението му, щом станеше дума за Ейлийн...

— Нямахте избор — отвърна Брейди и понеже не му се говореше за това, взе ръката ѝ и подхвърли: — Започва да става хладно. Хайде да се връщаме в къщата.

Двамата загърбиха залязващото слънце и тръгнаха по пътеката, която се виеше нагоре по хълма. Без да поглежда към Брейди, Джулиет се обади колебливо:

— Мислиш ли, че планът ми ще успее?

— Кой план?

— Да отгледам сама детето си.

— Ако питаш дали все още можеш да се откажеш от сделката, отговорът ми е „да“. Няма да те съдя за неустойки.

— Нямам това предвид. Просто се чудя какво е твоето мнение...

— Да не се отказваш?

— Не... Но като гледам Фил и Тими... започвам да си мисля... Децата порастват и... — Тя млъкна, защото не знаеше какво иска да

каже и съжали, че изобщо е подела този разговор. — Просто един живот е огромна отговорност за сам човек.

Наведе се, взе в ръка бледорозова, излъскана от приборя мида и я поглади с пръст.

Брейди спря и внимателно погледна към нея. В този момент изглеждаше толкова нерешителна и уязвима, тъй красива на аленочервеното слънце, което блестеше в разрошената ѝ от вятъра коса. Потисна желанието да я прегърне и се насили да събере мислите си, за да ѝ отговори.

— Ами, Джулиет, това хич не е шега. — Видя, че го слуша, без да помръдва, и разбра, че трябва много внимателно да подбере думите си. — Според мен, когато стане дума за дете, в началото хората рядко си дават сметка с какво се захващат. Но предполагам, че след като другите се справят, ще се справиш и ти.

— Благодаря ти.

Ала Брейди чувстваше сякаш някаква необходимост да продължи разговора.

— И все пак, когато са двама души, е много по-лесно.

Джулиет се обърна и впери подозрителен поглед в него.

— Брейди, да не би случайно да намекваш...

— Ни най-малко. Само отбелязвам, че родителите обикновено са двама.

Джулиет решително закрачи напред. Това е то — старият довод! Синдромът на Ноевия ковчег. Американската мечта, от която вече нищо не е останало.

— В началото може и да са двама, по невинаги е за дълго. — Не се опитваше да прикрива горчивината в гласа си. — И само не ми казвай, че разбитите семейства и потъпканото доверие се отразяват по-добре на децата. Те имат нужда от обич, на която да разчитат винаги, обич, която няма да им бъде отнета.

— За обичта няма гаранции, Джулиет.

Той се изравни с нея. Гледаше я и се питаше колко ли хора са успели да проникнат до чувствителната изплашена жена, скрита под тази бляскава външност. Тя се опитва да се пребори със стереотипа, да осигури по-добър живот на детето, което желае тъй силно. Ако греши, прави го от най-искрени подбуди.

Двамата все още се намираха пред пропастта и не ги свързваше нищо, освен лист хартия, който спокойно може да бъде накъсан на безброй парченца. Нищо не бе необратимо. Засега.

Те ускориха ход. Настъпваща вечер бе усмирила морския бриз, но на негово място бе дошъл студът.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да доведеш това до края, Джулиет?

— Естествено, че съм сигурна.

Отговорът ѝ дойде мигновено, но дълбоко в себе си не бе чак толкова уверена. Усещаше, че и Брейди се колебае. Ако има желание да се измъкне, сега е моментът. Но решението бе взето. Премисляла го е месеци наред и няма да се уплаши точно сега.

— Ти отказваш ли се? — предизвика го тя.

Брейди мълчеше. Джулиет се обърна към него. Очите ѝ блестяха.

— Отговори!

— Не, не се отказвам — заяви бавно той. — Договорът си остава в сила.

— Хубаво — рече с пресилена любезност Джулиет и му протегна ръка.

Брейди я задържа в своята и отсече:

— Всяко нещо обаче с времето си. Първо сватбата. След това ти вероятно ще забременееш...

— Никакво „вероятно“! Всичко съм обмислила. Трябва да стане веднага!

Брейди не можа да сдържи смеха си.

— Понякога и най-добрите планове не струват пукната пара.

— Знам, обаче...

— Обаче си мислиш, че щом си предвидила всичко, шансовете за успех са по-големи.

Думите му не я стреснаха. Стената помежду им изтъняваше, без Джулиет да може да каже защо. Външно нищо не се бе променило. Но в очите на Брейди виждаше някаква нова близост и разбиране.

— Като че ли започваш да ме опознаваш — усмихна се на свой ред тя. — Може би ще възприемеш някои от хубавите ми черти.

— Не разчитай на това.

Брейди пусна ръката ѝ и обгърна раменете ѝ. Цял следобед мечтаеше да го направи.

Джулиет притисна лице към гърдите му и се отдаде на неочакваната радост да чувства, че има на кого да разчита и кой да я защити. Океанът бушуваше зад тях, вятърът свиреше, но в обятията на Брейди изобщо не ги забелязваше.

Притискаше я все по-силно и тя знаеше, че ще я целуне. В началото устните му едва я докоснаха. Когато се сляха с нейните, я заля топлина. Би могла да е от последните лъчи на слънцето, но защо ли се движеше заедно с дланите на Брейди? Пръстите му се плъзнаха под якето ѝ и очертаха извивката на гърдите ѝ. Това ѝ се стори тъй естествено.

И точно в този момент той се дръпна. Джулиет наведе глава, за да скрие лицето си. Страх я беше да не прочете мислите ѝ.

— Доста захладя, Джулиет — обади се Брейди.

— Не съм усетила.

— В къщата има камина. Можем да идем да се стоплим и да хапнем нещо.

— Звучи чудесно. — Искаше ѝ се да бъдат заедно още малко.

Ръка за ръка двамата поеха мълчаливо към къщата, която почти се сливаше с песъчливия хълм, обрасъл с пълзящи растения.

След няколко минути Джулиет се озова в просторна стая, която се простираше по цялата предна част на къщата. През големия като стена прозорец се виждаше как слънцето залива океана с алени отблясъци. Дъхът на Джулиет замря в гърлото.

— Харесва ли ти тук? — попита Брейди и чак тогава тя го забеляза до огромната камина, която сякаш се размиваше върху безупречно бялата стена.

— Прекрасно е! — Очите ѝ проследиха танца на слънчевите лъчи, които се гонеха из стаята като безброй сребърни лястовички, спуснати на конец от тавана. — Ако имах такава къща, сигурно и носа си нямаше да показвам навън.

— Аз общо взето затова се преместих тук — каза Брейди, докато подреждаше подпалките за камината. — Много път е, но си струва. — Той изтупа ръце и ги обърса в дънките. — Може пък да прекараме тук медения месец, вместо да се разкарваме чак до Кармъл...

Джулиет трепна и се върна към действителността. Кармъл? Да, бяха дошли, за да обсъждат медения месец... Може би наистина ще е по-добре да дойдат тук.

Сега огледа стаята с други очи. Беше обзаведена съвсем семпло и може би именно затова бе още по-впечатляваща. Единствените столове, ако изобщо можеха да се нарекат така, бяха огромни сини калъфи, пълни с топчета от стиропор. Сред тях, върху грубия килим, бяха подредени няколко стъклени масички от естествено, проядено от водата дърво. Домът на Брейди бе непретенциозен. Но и уютен. И все пак не толкова ангажиращ, колкото Кармъл.

— Да, приятно ще е да прекараме тук няколко дни — съгласи се тя.

— Седмица! — поправи я Брейди и поднесе клечка кибрит към вестниците, които натъпка сред подпалките.

Джулиет потръпна. Не беше готова за цяла седмица. Всъщност, изобщо не беше готова за меден месец. В нейния план всичко беше съвсем различно.

— Май наистина е крайно време да поговорим — започна тя неуверено.

Брейди нагласи паравана пред камината.

— Първо ще ядем. Тъкмо и огънят ще се разгори.

Джулиет нямаше нищо против. От доста време изпитваше глад. Кухнята за Брейди се оказа отлично заредена, много по-добре от нейната. Извадиха от фризера гъста супа от леща, нарязана огромна салата и препекоха хляб с масло. После се нахвърлиха лакомо на вечерята и унищожиха всичко, без да проговорят, като накрая дори отопиха чиниите с последните зальци.

Брейди отпи глътка кафе и погледна Джулиет над ръба на чашата. Все още не можеше да я разбере. Понякога изглеждаше толкова самоуверена, сякаш няма нужда от нищо и от никого. Но имаше моменти, в които... Ето, преди малко на плажа, когато я прегърна, беше сигурен, че го желае. Позна по очите ѝ. А за това никога не се лъжеше. Отново си я представи как го посрещна по хавлия. Остави чашата и рече замечтано:

— Харесваш ми в синьо.

— Но, Брейди... — Джулиет погледна белия анцуг. — Аз съм облечена в бяло.

— Днес след обяд не беше.

Тя премига насреща му и усети как червенината плъзва по страните ѝ. Не се ядоса. Свикнала беше да се справя с такива

ситуации. Това, което наистина я притесняваше обаче, бе собственият ѝ копнеж.

— Май наистина бях в синьо — съгласи се и бързо се изправи, за да приключи с този разговор. — След като хапнах, се чувствам много по-добре. — Занесе чиниите в мивката и пусна водата. — Но все още нищо не сме решили за другата седмица.

— Ами ела тогава да решаваме — подкани я Брейди от хола и издърпа един стол пред горящата камина.

Джулиет спря на прага.

— Атмосферата не ми изглежда много делова.

— Че нали ще обсъждаме медения си месец? — през смях рече той. — Дори май липсва нещо.

С две крачки се доближи до нея и докато Джулиет се усети, вече размахваше крака във въздуха.

— Чакай, пусни ме! — развика се ужасено, но Брейди я понесе из стаята.

Когато понечи да я сложи на стола, тя се вкопчи с всички сили във врата му и двамата през смях се търколиха един върху друг.

— Това бе замислено като особено елегантна стъпка — възропта той.

Джулиет се опита да стане, но ръцете му я задържаха.

— Не се дърпай, не си толкова тежка. Освен разбира се, ако ти е неприятно...

— Ами... — Тя сведе клепачи, докато гъстите мигли докоснаха скулите ѝ и промърмори: — Топъл си.

Брейди зарови ръка в червеникавата грива. Такава я харесваше — с пусната коса, лъчезарна и палава. Плъзна пръсти по лицето ѝ, повдигна с показалец брадичката ѝ и я целуна. Устните ѝ бяха нежни и подканващи.

— Излъчваш истинско щастие, Джулиет — прошепна и притисна главата ѝ до гърдите си.

— Така е, щастлива съм — отвърна бавно тя и вдигна очи към лицето му.

Последните лъчи на залеза си играеха с косата му и проблясваха в шоколадовите му очи. Почувства го още по-близък.

— Последното, което би ми хрумнало днес, е да дойда на брега. Но беше чудесно. Хареса ми и хвърчилото, и соления вкус на вятъра

и... и това, че съм сега тук с теб.

Млъкна, защото не знаеше какво още да каже. Радостта ѝ наистина бе непонятна за самата нея и нямаше желание да я анализира. Не искаше да ѝ се изплъзне. Наслаждаваше се на усещането да лежи до Брейди. Не завинаги, само сега, в този откраднат миг.

Дълго лежаха един до друг, безмълвни и изпълнени с блаженство. Гледаха как мракът бавно се спуска над тях, а оранжевите пламъци танцуват безгрижно в камината. По едно време Брейди започна леко да я гали по бузата. Джулиет се завъртя и се намести поудобно в обятията му. Пръстите ѝ се разхождаха нагоре-надолу по мускулестата му ръка.

Тялото му бе толкова различно — стегнато, твърдо, примамливо. Топлият му дъх галеше шията ѝ. Джулиет затвори очи. Вън бушуваше океанът. Вълните яростно заливаха брега и бавно се връщаха обратно. Напред. Назад. Отново и отново в ритъм стар като света.

Джулиет почувства как този ритъм се предава и на тялото ѝ. Ръцете ѝ обгърнаха раменете на Брейди. Главата ѝ се доближи, устните ѝ жадно потърсиха неговите.

— Господи, Джулиет, прекрасна си! — прошепна в ухото ѝ той.

Тя се разтапяше в обятията му, обсипваше с целувки челото, косата, врата. Люлееше го в танца на вълните отвън.

За миг Брейди зарови лице в гърдите ѝ. Но това бе само частица от секундата. След това я погледна. Трябваше да вземе решението веднага. Тялото му копнееше за нея.

Брейди понечи да я докосне и на секундата почувства промяната в нея. Моментът бе отлетял безвъзвратно.

Господи! Не точно сега! — извика наум.

Не го отблъсна, нито се дръпна, но той разбра. Можеше да му се отдаде. При други обстоятелства той щеше да опита. Но тя не бе още готова за това и той го знаеше. Може би в момента не си дава сметка, но по-късно щеше да го проумее и да съжалява. И на двамата им предстои да извървят твърде дълъг път заедно.

Когато той се отдръпна, Джулиет прехапа устни. Жаждата, която караше тялото ѝ да тръпне, отлетя изведнъж. Това я разочарова, но не я изненада. Така ставаше обикновено.

Тогава Брейди се изправи и без да знае защо, Джулиет го повика при себе си. Отвори широко очи и го видя надвесен над нея с ореол от

сиянието на огъня в камината.

— Не — рече тихо той, — останалото след сватбата.

Какво се случи? — трескаво се питаше тя. Никой мъж не спира дотук.

— Защо? — попита едва чуто.

— Защото още е рано. — Той я целуна бързо. — А искам и на двамата ни да е хубаво.

Ревът на прибоя отново нахлу в къщата. Джулиет протегна ръка и опря длан в лицето на Брейди. Усети стаеното напрежение.

— За медения месец, Брейди...

— Да? — Гласът му също бе напрегнат.

— Мисля, че ще мога да си освободя цялата седмица.

Дълбоко в себе призна, в този момент не беше сигурна, че и една седмица ще ѝ бъде достатъчна.

СЕДМА ГЛАВА

Все още полуоблечена, Джулиет натика един пуловер в куфара върху леглото. Така — обувки, бельо, халат, пантофи... Пантофи! Не можеш да прекараш медения си месец без пантофи. Отново хукна към гардероба. Как можа да остави всичко за последния момент! Всеки път си приготвяше багажа в последния момент, но неизвестно защо днес бе обзета от паника. А не би могла да закъснее за собствената си сватба...

Телефонът така я стресна, че сатенените пантофи се търколиха на пода.

— Да, майко, готова съм... Не, още не съм облечена. Да, почти съм го събрала... Знам, знам, че вече си там. — Затисна слушалката с рамо и започна да разресва косата си. — Виж, ако продължаваме да си говорим, никога няма да се приготвя. — Опъна кабела на телефона и надзърна в огледалото. — Разбира се, че няма причини да съм нервна! — повиши глас и чу смеха от другата страна.

Метна пантофите върху застрашителната купчина дрехи в куфара и се втурна обратно към гардероба.

Докато се бореше с копчетата на блузата, бързо нахлузи обувките, но веднага ги събу, за да облече бялата вълнена пола. Ципът заяде. Джулиет стисна зъби и трескаво започна да го дърпа, като в същото време тичаше към тоалетката да извади перлите. Мимоходом се зърна в огледалото, спря и бавно преброи до десет.

— Я ела на себе си! Нали това не е истинска сватба. — Повтаряше си го сигурно за десети път.

Звънецът на вратата прекъсна мислите ѝ, Джулиет отчаяно погледна часовника и хукна към антрето.

— Имате пратка — съобщи униформеният куриер и ѝ връчи саксия обвита в луксозна шарена хартия.

Джулиет затвори вратата и нетърпеливо надникна за картичка. Още щом видя почерка, разбра кой се е сетил за нея.

„Това е за късмет — пишеше Линда. — Отпусни се и се забавлявай. Мисля за теб и стискам палци.“

Права е Линда. Трябва само да бъде спокойна. Чорапогащник! — едва не извика на глас, когато полата докосна голите ѝ крака.

Втурна се обратно към стаята и за кой ли път изрита обувките си на пода.

Ако продължава с това темпо, Брейди най-накрая ще се ожени за майка ѝ, тъй като единствено тя ще е на разположение в залата.

Застанал на четири крака Брейди промуши ръка под шкафчето и опипа дебелия сив мокет. Тук някъде трябва да е. Копчетата за ръкавели не се изпаряват просто ей така.

— Проклятие! — изръмжа ядно и допълзя от другата страна на шкафчето.

На вратата се звънна, но той дори не помръдна глава. Почти усещаше как власинките от мокета полепват по сиво-черния панталон на костюма. Последва нов упорит звън. Брейди най-после вдигна глава и изкрещя:

— Задръж малко! Идвам.

Фил го посрещна спокойно, огледа го от глава до пети и се втренчи в разкопчания ръкавел.

— Ей, приятелю, май си забравил нещо — напомни му невъзмутимо той, без да сваля поглед от липсващото копче.

— Копчето му с копче, потъна в мокета! Я го потърси, докато затворя куфара.

Фил скръсти ръце пред гърди и се усмихна многозначително.

— Аз съм ти адвокат, не иконом, забрави ли?

— Е, ама днес си ми и кум. — Той го поведе към стаята. — Трябва да е някъде под шкафчето. Почвай да го търсиш.

Фил не си спомняше да е виждал някога приятеля си в такова състояние.

— Приличаш на истински младоженец! — В гласа му личеше искрена изненада. Наведе се и заоглежда покрития с мокет под. — Бях останал с впечатлението, че сватбата е единствено в чест на баща ти и на фирмата...

— Правилно ти е впечатлението! — избухна Брейди и яростно започна да изтупва панталона си.

— Тогава защо си толкова нервен? — Фил си заподхвърля небрежно в ръка копчето и посегна към китката на Брейди. — Отговори ми...

Брейди едва забележимо скръцна със зъби. Сам не знаеше какво му става. Откак се събуди беше на нокти.

— Всеки ще е нервен, щом е останал да разчита на теб — изсумтя под нос и пъкна ръце в сакото, което Фил учтиво му държа.

— Сега, всичко наред ли е? Още нещо да липсва? — Фил все потрудно криеше усмивката си. Сети се за собствената си сватба, когато ролите бяха разменени, само дето тогава всичко беше истинско. Побърза да отпъди неканените спомени и грабна куфара.

Брейди пъкна ръце в джобовете.

— Чакай да проверим... Документите са тука... Резервацията за хотела? Да, ето я... Халката трябва да е в този джоб, да е на лесно...

— И халка ли ще има? — не можа да се стърпи Фил.

— Че нали се женим?

— Но няма да е сватба, а споразумение. Не си длъжен да й даваш пръстен.

— Е, да, но вече съм го купил. — Надяваше се, че не е сбъркал. Вчера в магазина това му изглеждаше най-естественото нещо на света.

— Предполагам си се погрижил и за букета — продължи Фил с преливащ от сарказъм глас, но Брейди изобщо не усети и го погледна стреснато.

— Букет? Боже мой, изобщо не се сетих! Хайде, тръгваме.

— Къде се разбърза пък сега? Има още време.

— Първо, трябва да намерим цветарски магазин, в който да се съгласят да ни направят булчински букет, докато чакаме.

През целия път Джулиет мислено проверяваше съдържанието на куфара. Абсолютно сигурна бе, че ще липсва нещо жизненоважно. Пари! Щеше да се отбие в банката за чекове. Не бяха говорили как ще плащат, но предполагаше, че след като идеята е на Брейди, той ще плати своята част.

Както и да е, за банката вече е твърде късно. Ще използва кредитната карта.

След като слезе от таксито, Джулиет постоя няколко секунди на тротоара и се огледа. Улицата беше безлюдна. Не че очакваше да има някой там, но все пак Брейди можеше да я посрещне.

Отправи се към фоайето пред обредната зала, където я чакаше Кас, издокарана и с фотоапарат в ръцете. Джулиет изпита истинско облекчение, когато я видя.

— Миличка, ти си просто прекрасна! — изчурулика майка ѝ и се засуети около нея. — Толкова се радвам, че си облякла белия костюм. Хайде, остави този куфар и се усмихни да те снимам.

Джулиет се почувства като момиченце пред гостите на рождения си ден и послушно удостои обектива с лъчезарна усмивка.

— Ама какво е това? — Кас поклати глава и се приближи. — Не си се закопчала. Явно трябва майка ти да се погрижи за теб.

Джулиет се погледна и с ужас откри, че блузата ѝ наистина зее. Пръстите на Кас чевръсто се справиха с миниатюрните копченца.

— Не предполагам, че ще си толкова нервна — не спираше да нарежда, — макар да е естествено. Човек не се жени всеки ден.

Така си е, добави наум Джулиет. Само че тази сватба не е истинска. Пое дълбоко въздух. Господи, колко е нелепо всичко това! Дори и на държавния изпит не е треперила така.

Като удостои дъщеря си с последен критичен поглед, Кас отново се зае с увековечаването на великия момент. Джулиет кротко позираше.

— Чудесно! Хайде сега мъничко се завърти надясно. Така... Сега в профил...

Докато изпълняваше инструкциите, Джулиет случайно зърна часовника на стената. Брейди закъснява вече с десет минути. Ами ако изобщо не дойде? В някои отношения ще е по-добре хич и да не идва.

— Засега стига толкова — обяви Кас и остави фотоапарата на някаква маса. — Време е за нещо по-важно. — Тя измъкна отнякъде плоска бяла кутия и я връчи тържествено на дъщеря си.

Едновременно изненадана и трогната, Джулиет развърза панделката. Не се беше сетила, че може да получи подаръци. Кас обаче не знаеше, че сватбата не е истинска. Женеше единственото си дете с радостта, надеждата и трепета на всяка майка. Джулиет повдигна капака и бавно разгъна тънката хартия.

— Господи! Сватбеният воал на баба! — Тя преглътна сълзите. Как би могла да го сложи?

— Знаех, че ще те зарадвам — забърбори щастливо Кас. — Хайде, слагай го бързо, че да те снимам. Брейди всеки момент ще дойде.

— Но, Кас, аз не бих могла...

— Можеш, можеш. Сватбата си е сватба, нищо че не е в църква. — Тя извади ефирния воал и го нагласи върху пищната коса на Джулиет. Отстъпи една-две крачки назад и наклони леко глава. После отново посегна към фотоапарата. — Я се усмихни! Ами че това е най-хубавият миг в живота ти.

Джулиет направи безуспешен опит да се усмихне. Ситуацията излизаше извън контрол. Нищо не вървеше така, както го бе замислила.

— Хайде, още веднъж! Повдигни малко брадичката — командваше Кас и щракаше безспир.

Джулиет с мъка си пое въздух. Ще не ще, вече е истинска булка.

В този момент съдия Болдуин излезе от кабинета си, като донагласяше в движение черната тога.

— Виждам, свенливата ни булка вече е тук. А къде е щастливецът?

Като по поръчка Брейди влезе във фоайето. Изглеждаше сякаш се жени всеки Божи ден. Когато обаче зърна Джулиет се закова на място и зяпна от почуда.

Какви ги върши тя? Защо се е облякла така? Нали обеща... Но, Господи, отива й! Толкова е красива. Гледаше я като омагьосан, без да забелязва нищо друго.

— Здравей, Брейди — промълви смутено Джулиет. — Радвам се, че дойде... Бях почнала да се притеснявам.

— Аз... Извинявай, че закъснях. Джулиет... Знаеш ли, много си хубава...

— Благодаря ти.

— Имам нещо за теб. — Той погледна объркано Фил, който измъкна зад гърба си букет, обвит в дантела и лъскави бели панделки, които почти докосваха пода. — Ето — рече смутено Брейди и подаде цветята на Джулиет.

Тя ги погледна смаяно.

— Брейди, нямаше нужда... Искам да кажа, не трябваше... О, Брейди, прекрасни са!

Изведнъж като че ли всички заговориха едновременно. Брейди застана до Джулиет и здраво я стисна през кръста.

— Е, нека да пристъпим към официалната част — обади се съдия Болдуин с изражение, от което ставаше ясно, че обича сватбите. Но после добави строго: — Светостта на брака не зависи от това къде се провежда церемонията.

Джулиет избягваше погледа на Брейди, а усещаше, че и той упорито гледа в друга посока. Докато се подписваше и му подаваше писалката, ръката ѝ трепереше. Той пък изглеждаше доста пребледнял.

Май е уплашен не по-малко от мен — помисли си тя, докато Фил и Кас се подписваха като свидетели.

Защо го правим? В този момент ѝ се дощя да избяга. Погледът ѝ обаче се спря върху букета в ръцете ѝ. Крадешком зърна воала, който се спускаше по рамене. Беше отишла вече твърде далеч. Късно е да се откаже.

Съдия Болдуин произнесе кратка реч за отговорността, която представлява бракът, за задълженията на съпрузите един към друг. Джулиет все по-здраво вкопчваше пръсти в букета, с цялата си воля се опитваше да не допуска думите му до съзнанието си и стискаше зъби, за да не изкрещи. Всичко бе повече от истинско. Надяваше се, че след като сложат подписите си, ще могат да си тръгнат.

Като насън Джулиет се чу да повтаря след съдията брачната клетва. После до съзнанието ѝ достигна неестествено напрегнатият глас на Брейди. Опомни се чак когато халката проблесна между пръстите му. Дръпна се като ужилена.

— Брейди! Не е ставало дума за халка! — почти извика тя, изпълнена с възмущение. Халката е някак твърде обвързваща...

— Ами, ако си сигурна, че не я искаш... — измърмори смутено той.

Джулиет усети как всички са вперили поглед в тях.

— Не... Просто, не очаквах... Изненада ме. — Неуверено протегна ръка. Чувстваше се ужасно, ужасно глупаво.

Но церемонията все още не бе свършила. Джулиет гледеше втрещена халката на пръста си. И в този момент съдията обяви първата целувка на младата брачна двойка. Тогава, за първи път, откак се

видяха днес, погледите им се срещнаха. Брейди бавно приближи устни.

Чак в колата, на път за Кармъл, Джулиет успя да овладее треперенето си. Погледна скришом мъжа до себе си. Радиото свиреше рок и той барабанеше в такт по волана. Очите му бяха вперени в лъкатушещата магистрала, която следваше очертанията на брега. От дълго време не бе проговарял, но и тя също мълчеше. Церемонията не промени нищо. Можеш да подпишеш лист хартия, да изречеш някакви празни думи и все пак да нямаш нищо общо с човека до теб. И въпреки всичко, преди няколко часа направи това, което се бе клела никога да не допуска. При това с мъж, когото познава само от месец. Дори и да не е истинска сватба, преживяването е повече от отрезвяващо. Халката блестеше на слънцето.

Брейди я видя, че разглежда ръката си. Беше нещастна и уплашена. Явно халката се оказа грешка. При това съвсем не единствената.

— Съжалявам за халката, Джулиет — наруши тишината той. — Вчера минавах покрай един магазин. Влязох и я купих, без да мисля. Не се чувствай длъжна да я носиш.

Джулиет не отвърна веднага. Не я искаше, но и не ѝ се искаше да я сваля.

— Може би ще я понося известно време, поне докато сме в Кармъл. Ще ни напомня, че караме медения си месец.

Тя потръпна. Мразеше го този „меден месец“. Брейди смени станцията. В колата нахлу нежна класическа музика.

— Мислиш ли, че ще имаме нужда от напомняне?

— Ами, ние едва се познаваме, пък ето ни...

— Съжаляваш, Джулиет. Нали?

Тя погледна назъбените скали, които се издигаха отвесно над океана. Замислено завъртя халката около пръста си.

— Не знам. Не очаквах да е толкова... толкова сватбарско. Представях си, че просто ще подпишем документите и ще си тръгнем.

— Аз също.

— Искаш да кажеш, не си го нагласил ти?

— По дяволите! Как ти хрумна! — Брейди удари длани по кормилото. — Обадох се на съдията и уговорихме датата и часа. Фил ми беше споменал, че си падал по бракосъчетания.

— Без съмнение. — Джулиет смръщи вежди. — И все пак, Брейди, цветята...

Той се размърда неловко.

— Взех ги по пътя. Фил се сети. А аз помислих, че може би така трябва. А после като те видях... — Усмихна се замечтано. — Беше толкова красива... А ти нали каза, че няма да се обличаш като булка?

— Ами да... Поне така бях решила — побърза да се защити Джулиет. — Но Кас беше донесла сватбения воал на баба ми. Нищо не можех да направя...

— Разбери, аз нямам нищо против воала. Дори ми хареса. Изглеждаше толкова... — Думите му увиснаха във въздуха. Как би могъл да ѝ каже, че като я видя, се почувства сякаш сънува. — Стоеше ти много добре — завърши съвсем неубедително той.

— Благодаря — рече тихо Джулиет. Сватбата явно и него е развълнувала. — Ти беше ли нервен?

— Нервен? — Сети се как лазеше побеснял около шкафчето. — Не, не бих казал. А ти?

Джулиет си спомни трескавите приготовления.

— Ами майка ми доста ме притесни.

— Е, вече всичко свърши — въздъхна Брейди. Не посмя да добави, че интересното тепърва предстои. От вечерта пред камината мисълта за нея не го напускаше, прокрадваше се в сънищата, изненадваше го в най-неочаквани моменти. Само като си я представеше нежна и чувствена, изтръпваше от желание да я вземе в обятията си.

Отново потънаха в мълчание. Джулиет се взираше в бушуващия океан. Не, още нищо не е свършило. Предстои първата брачна нощ. И с всеки изминат метър се приближава към нея. Не би могла да избяга. В края на краищата, именно затова е тук. Колкото по-бързо забременее, толкова по-бързо ще приключи този фарс.

Логиката обаче не помагаше. Коремът ѝ бе на топка. Дори имаше чувството, че ще ѝ призлее.

— Колко има още? — Гласът и прозвуча съвсем чужд.

Брейди я погледна. Беше се сгушила до вратата.

— След малко влизаме в Монтерей. Да не би нещо да не е наред, Джулиет?

— Не, не... Просто питах. — Устата ѝ беше пресъхнала и преглътна мъчително. Повтори въпроса си. — Още много ли има до мястото, където отиваме?

— До хотела? Може би двадесет минути. — Брейди отново я погледна. — Сигурна ли си, че не ти е зле?

— Усецам някаква топка в стомаха сп.

— От нервите и от дългия път е — произнесе диагнозата си той. — Мислех да ти предложа да вечеряме, но може би предпочиташ да се поразходим на чист въздух. Бихме могли да повървим по кея.

— С удоволствие, Брейди. — Усмихна му се с благодарност и се поотпусна. Разходката край морето ще ѝ даде още малко време.

На небето нямаше нито едно облаче. Джулиет отпусна назад глава и пое с пълни гърди соления въздух на залива Монтерей. Вятърът в миг разпиля косата ѝ.

— След като тъй и тъй сме тук, можем да хапнем прясна риба — предложи тя ентузиазно.

— За пръв път виждам някой да се преобрази толкова бързо. Как ти е стомахът?

— Добре. Само дето съм гладна.

— Това лесно ще се уреди, стига да си съгласна навръх сватбата си да ядеш от картонена чиния. — Брейди се засмя. — Не виждам какво ни пречи да си измислим свои правила. Поне дотук точно това направихме.

Без да може да си обясни защо, Джулиет определено се почувства по-добре. Купиха пържена сепия и кафе, занесоха ги на една пейка с изглед към морето и лакомо им се нахвърлиха. Докато ядяха, Джулиет слушаше крясъците на птиците и пронизващия писък на сирената, оповестяваща настъпването на вечерта, а с нея и на мъглата. Скоро чинийките бяха ометени, и Брейди ги пусна в кошчето. Хвана ръката ѝ.

— Готова ли си?

— О, не! — Каза го прекалено бързо и уплашено. — Хайде да се разходим и да погледаме тюлените.

— Джулиет, не е възможно да имаш брачна треска, нали?

Тя видя пламъчетата в очите му.

— Разбира се, че не. Дори не знам какво означава това.

Брейди я прегърна през кръста и многозначително плъзна палец по гърба ѝ.

— Защото половината удоволствие е в очакването.

Джулиет потръпна и не отговори. Все още прегърнати те тръгнаха, като стъпваха внимателно по кея, за да не би токовете на Джулиет да попаднат между грубите дъски. Посрещна ги коктейл от миризми, преди всичко на печена царица и пържена риба. Като приближиха ръба на кея, Джулиет сбърчи нос.

— Ох, свежия дъх на море...

— За това са виновни твоите приятели тюлените. Ето ги там.

Тя се наведе над перилата и огледа хоризонта. В далечината успя да различи групичка тюлени върху някаква скала.

Проследи с поглед една чайка и в този миг усети зад себе си тялото на Брейди. Инстинктивно се стегна. Тя потръпна.

Тогава във водата се мярна някаква сянка и Джулиет любопитно се надвеси да види какво може да е, макар че всъщност търсеше повод да се отдели от Брейди.

— Виж! Това не е ли видра? — възкликна радостно.

Той също се втренчи надолу.

— Да, има си и бебе.

Видрата приближаваше към тях и Джулиет успя да я разгледа по-добре. Плуваше по гръб и наистина придържаше малко животинче с черни очички, които безстрашно ги наблюдаваха.

Отново почувства ръката на Брейди, но това сега не ѝ стори толкова страшно, тъй като двамата бяха очаровани от едно и също нещо и като че ли това ги бе сближило.

— Изглежда съвсем доволна от живота, нали? Сякаш няма друга работа, освен да се люшка във вълните.

— А може би няма. — Той притегни Джулиет към себе си. — Стомахът ѝ е пълен, сигурно има къде да се скрие през нощта. Какво повече ѝ е нужно?

Джулиет кимна. Изглежда тъй просто. Брейди стисна раменете ѝ и я погледна.

— Ние също имаме местенце за през нощта. Готова ли си?

Тя се обърна към него и очите му се взряха в нейните. Намекът бе ясен. Джулиет мълчаливо извърна глава към развълнувания океан.

Слънцето залязваше. Пламтяща червена топка, която се потапя зад хоризонта. Небето беше сиво-виолетово.

Брейди чакаше отговора ѝ, а той бе само един.

— Да — промълви тихо, — време е да тръгваме.

Стаята бе обзаведена в съвременен стил, умело съчетание между непосредственост и изисканост. Джулиет не виждаше нищо. Очите ѝ бяха приковани в леглото. Огромно легло. С подпори в четирите ъгъла и дантелен балдахин. В сравнение с това легло всичко останало в стаята изглеждаше дребно и незабележително. Колкото повече се вираше в него, толкова по-голямо ѝ се струваше.

— Надявам се, че всичко е наред — обади се учтиво пиколото. Задачата му бе изпълнена и сега в очакване стоеше до господина.

— Абсолютно. — Брейди извади портфейла си.

Джулиет мълчеше. Обиколи с поглед стаята. Съзнанието ѝ обаче бе обсебено от леглото.

— Е, пристигнахме — подхвърли сговорчиво Брейди, щом останаха сами.

— Да, пристигнахме.

И какво за Бога правим тук?

Брейди остави ключа от стаята на масичката до вратата. Огледа се. Стаята бе точно такава, каквато му я бяха описали по телефона.

— Харесва ли ти?

— Дали ми харесва? Размерите са внушителни.

Той я погледна изненадан. Доста странен коментар от устата на Джулиет.

— Е, повечето хотелски стаи...

— О, ти за стаята ли пита? — Тя за първи път я огледа и направи опит да се усмихне. — Да, чудесна е.

Брейди се приближи до нея, като я гледеше озадачено.

— А ти какво помисли, че имам предвид?

— Ами... Знаем ли... — Трескаво се замисли за достойно измъкване. — Хотелът наистина е много приятен. Идвал ли си тук по-рано?

— Да, когато дойдох за пръв път в Сан Франциско. И още като го видях, реших, че ако някога имам меден месец, това ще е мястото.

— Разбирам — промърмори тя.

Безсмислен разговор. Защо е толкова притеснена? Несъмнено е свързано с предстоящата нощ. Обаче защо? Не е чак толкова срамежлива. А и онази вечер в къщата на брега го желаше. Истински. Опита се да си припомни усещанията.

Никакъв успех.

Брейди сложи длан на рамото ѝ.

Джулиет чувстваше погледа му, но не вдигна глава. Може би ако има още мъничко време... Очите ѝ обиколиха стаята в търсене на нещо, все едно какво, което да отклони вниманието му.

— О, Брейди, виж! — възкликна развълнувано. — Има и камина.

Той се намръщи и дръпна ръката си.

— Естествено. Ти чак сега ли я забеляза?

Внезапно заинтригувана от обзавеждането, Джулиет пристъпи към камината. Надникна любопитно вътре. Наведе се да разгледа отблизо наредените в шахматен ред бели и сини фаянсови плочки. Плъзна пръсти по грубо одяланата полица.

— Нали е много хубава. Можем да си запалим огън.

— Огън ли? — Той хвърли поглед към сандъчето с дърва. — Да, предполагам, че е използвана. Но защо не оставим това за утре? — Сплете пръсти зад главата си и се разкърши. — Става късно, а денят беше ужасно дълъг. — Застана зад Джулиет и отново стисна раменете ѝ. — Ти сигурно също си уморена.

— О, не. Изобщо... — Погледът ѝ се спря върху вазата с горски цветя и тя на секундата възкликна: — Цветята са чудесни. Ти ли ги поръча?

Брейди се завъртя да види за какво става дума.

— Не, вероятно влизат към младоженския апартамент.

— Това младоженския апартамент ли е?

— Стори ми се подходящ за случая. Все пак ние сме младоженци. — Той я изгледа изпитателно. Пръстите му стиснаха раменете ѝ. — Джулиет? — Изчака докато най-последно вдигне очи. — Джулиет, да не би... — Нещо го възпря, сякаш чу молбата ѝ да не задава неудобни въпроси. — Джулиет, какво ще кажеш за едно шампанско?

— О, чудесно! — В очите ѝ се четеше искрена благодарност.

Брейди извади бутилката, която се изстудяваше в кофичка с лед до камината, а Джулиет се отпусна на фотьойла, събу си обувките и сви крака под себе си, така че да заеме цялото пространство. Трябва да превъзмogne притесненията си, каквато и да е причината за тях. Може би се дължи на сватбата. Веднага обаче си напомни, че церемонията отдавна свърши и в момента не се чувства „по-женена“ отколкото когато и да било. Ето вече е в хотела. Денят най-после свърши. Би трябвало да диша с леко сърце. Но нищо подобно... Облива я студена пот, ръцете и пак треперят, а и топката в стомаха продължава да расте.

Гледаше как Брейди развива станиола от гърлото на бутилката. Отново си спомни за онази вечер в къщата край морето. Защо тогава се чувстваше тъй различно?...

Тапата изгърмя и се удари в тавана, после се търколи наред стаята.

— За нас — обяви Брейди и ѝ подаде чашата с искрящата течност.

Джулиет отпи жадно и внезапно попита:

— Брейди, ти от коя страна на леглото спиш обикновено?

Той многозначително повдигна вежди и лицето му бавно се разтегна в усмивка.

— Ами, зависи доста... Често спя точно по средата.

Джулиет кимна смутено.

— Ти имаш ли предпочитания?

— Аз винаги спя отдясно. Може би защото там е нощното ми шкафче, а върху него е телефонът и...

— Няма проблеми. Ще легнеш отдясно. И без това след първите няколко нощи ще е все едно.

Тя се размърда неспокойно и отново надигна чашата. Брейди пресуши своята и я остави на масата с недвусмислен звън.

— Джулиет, денят беше безкраен. Време е да се приготвяме за лягане.

Тя решително се справи с шампанското, невинно го погледна и поднесе чашата си.

— Ще ми сипеш ли още малко?

Той веднага я напълни, но не посегна към своята.

— Искаш ли първа да идеш в банята?

— Ами защо не влезеш ти, щом си толкова уморен...

— Не съм „толкова уморен“ — отсече той и я погледна право в очите. — Точно както и ти не си. Умората няма нищо общо. Много добре го знаеш. Така че, искаш ли да си първа в банята или не?

— Не, не. — Махна небрежно е ръка. — Ти отивай, не се притеснявай. Аз пия още шампанско.

— Не знаех, че си такава почитателка на шампанското — подхвърли Брейди и се зае с куфара си.

— О, да! — Тя блажено поднесе чашата към устните си и се направи, че пие. — Така гъделичка...

Наблюдаваше го как откопчава ремъците, пристягащи грижливо подредените дрехи. Той измъкна един халат и тоалетна чантичка и ги остави на масата пред нея. Пижама не се виждаше. Май все пак спи гол?

— Днес доста ни се струпа, Джулиет. Повече отколкото и двамата сме си представяли.

Тя гледаше как пръстите му сръчно се справят с копчетата. Трудно беше да си спомни изминалия ден. Пред очите ѝ пробягаха откъслечни сцени. Самотата, която я обзе, на улицата пред залата. Овлажнелите очи на Кас, докато нагласяше сватбения воал. Първия поглед на Брейди. Цветята. Халката.

Брейди издърпа ризата от панталона. Съблече я и я смачка на топка.

— Нямахме много време да се опознаем — продължаваше той.

— Независимо, че връзката ни е временна, според мен, съвсем естествено е да се притесняваме.

Гърдите му бяха широки и покрити с гъсти косми. Джулиет гледаше омагьосана как мърдат мускулите му, когато хвърли ризата си върху отворения куфар. После Брейди бавно се приближи и се наведе над нея, без да я докосва. Джулиет сведе глава в очакване. Той нежно оправи косата ѝ.

— Да ти сипя ли още шампанско преди да вляза в банята?

— Не, благодаря ти. Не искам повече. — Знаеше, че шампанското няма да помогне.

Брейди я целуна леко и посегна към халата.

— Няма да се бавя.

Джулиет седеше съвършено неподвижна. Беше се втреничила в мехурчетата, които се надигаха в чашата и се пукаха на повърхността.

Тогава, пред камината, Брейди спря. Усетил бе промяната в нея. Никой досега не бе реагирал така. На мъжете им стига дори само присъствието на жената. Очевидно Брейди желае повече.

Очите ѝ отново се впериха в леглото. Кувертюрата бе поръбена със синя дантела. Дълбоко в себе си знаеше какво иска Брейди. Исква частица от нея, която тя не е давала на никой мъж. Работата е там, че той веднага ще усети.

Стана и се раздвижи. Беше се схванала от седене и напрежение. Водата в банята шуртеше.

Бавно закрачи по диагонал на стаята. До единия ъгъл, после до другия. Краката ѝ трепереха. Спря до леглото и натисна с длан матрака. Той не поддаде и тя предпазливо седна на ръба. Подруса се няколко пъти. Докосна възглавницата.

Пое дълбоко дъх, за да обуздае тревогата си. Може би трябва да поговори с Брейди, да му каже за... Какво би могла да му каже? Че сексът ѝ харесва, независимо, че е неспособна да се отдаде напълно? Че не трябва да очаква прекалено много от нея...

Погали кувертюрата и пръстите ѝ се плъзнаха по дантелата. Отношението ѝ към секса изобщо не е важно. Няма да ѝ попречи да забременее. А именно това е целта. Или пък не?

Изведнъж Джулиет скочи на крака и отиде при куфара си.

Точно тук е същината на въпроса. Колкото и да се кълнеше в началото, нещата вече не се свеждат само до бизнес. Брейди навлезе в живота ѝ, в мислите... Дори след всичко, което си казаха за липсата на ангажимент.

Джулиет започна да рови из куфара, докато открие бялата нощница от батиста. Разбира се, беше чак на дъното и като я измъкна, всичко се разбърка. Сложи я пред себе си и се намръщи. Съвсем семпла, като се изключат жълтите цветенца по врата. Ама че избор за първа брачна нощ... Защо не се пригответи както трябва?

Все още държеше нощницата, когато Брейди се появи в тъмносин плюшен халат. Косата му беше мокра и къдрава. Около него се носеше ухание на сапун и одеколон за бръснене, но като се приближи пак си миришеше на Брейди.

— Извинявай, че се забавих толкова. Душът беше чудесен.

— О, няма нищо — отвърна бързо Джулиет и се наведе да изрови пантофите.

Брейди постла панталона върху отворения куфар, сложи обувките на пода и се обърна към нея.

— Твой ред е.

— Искаш да кажеш в банята?

Стоеше срещу него, преметнала през лакът нощницата, в едната ръка стиснала пантофите, в другата — тоалетното си куфарче.

Брейди опита да се овладее.

— Ако смея да съдя по вида ти, май натам си се запътила. Чакам те.

Тя пое нататък и няколко секунди Брейди се взираше в затворената врата.

— Ама че история! — изсумтя под нос.

Симптомите са несъмнени. По някаква непонятна причина Джулиет Кавано умира от страх. Само дето вече е Джулиет-Талкот.

— По дяволите! Какво направих! — избухна той.

Пъхна ръце в джобовете на халата и закричи напред-назад из стаята. Работата е там, че не е и Джулиет Талкот. Това е само на хартия. Нищо чудно, че е тъй объркана.

Отиде до леглото и отметна покривката. Наведе се напред и приглади с длан чаршафа. Нейната страна. Винаги спяла отдясно.

Продължи да снове из стаята. Трябваше да го направи онази вечер, пред камината. Сега проблемът нямаше да съществува. Спомни си я тогава. Залезът. Отблясъците от камината. Топлината на тялото ѝ. Кадифената кожа, копринената коса.

Сърцето му заби по-силно и той пристегна колана на халата. Мина и угаси всички лампи, остави само тази до леглото. После седна на фотьойла и зачака.

По дяволите, тя явно не бързаше за никъде.

ОСМА ГЛАВА

Вратата на банята се отвори и освети затъмнената стая. Брейди нетърпеливо вдигна глава. Джулиет пристъпи напред. Олицетворение на неувереността. Боса, с пусната коса, с дълга до земята нощница. Видя го и замръзна. После бавно протегна ръка и щракна лампата зад себе си.

Само след миг Брейди вече стоеше пред нея. Тя гледаше като омагьосана.

— Красива си, Джулиет!

Гласът му я галеше. Едната му ръка се зарови в косата ѝ.

— Съжалявам, че нощницата не е съвсем подходяща... Не се сетих да...

— Че какво би могло да е по-подходящо? — Джулиет мълчеше и той продължи: — Ако обаче не ти харесва, веднага ще се погрижим за това.

Със светкавично движение той разтвори ластика по врата ѝ и нощницата бавно се свлече на пода.

— Брейди!

Той не откъсваше очите си от нейните.

— С никоя нощница няма да си по-красива. — Пръстите му леко докоснаха лицето ѝ. — Ако раздават награди за най-добре облечена булка, на конкуренцията ѝ е спукана работата.

Джулиет се насили да се усмихне.

— В интерес на истината, чувствам се доста гола.

— Но поне не избяга.

— Дори не ми хрумна. Нямах време. — Усмивката ѝ стана по-истинска.

— Е, това вече е нещо.

Брейди я вдигна на ръце и тръгна към леглото.

— Да не ти стане навик? Ще взема да свикна...

— Следващия път е твой ред. Равенство, нали разбираш... — Положи я на хладния, ослепително бял чаршаф и заяви престорено

сериозно:

— Знам! Винаги спиш от дясната страна. Днес обаче ще изтърпиш.

Развърза колана и халатът се свлече от гърба му. Джулиет прехапа устни и побърза да извърне поглед.

— Дали да не загасим лампата? — попита едва доловимо.

Брейди я погледна. Нощта бе съвсем тъмна и без светлината от лампата ще настане непрогледен мрак. А му се иска да я почувства с всички сетива. Да ѝ се наслаждава. Да наблюдава лицето ѝ. Да следи всяко нейно движение. Да вкухва радостта ѝ.

— Защо да не е светло?

— Просто... Помислих си, че ще е някак по...

— Ще се чувстваш ли по-удобно?

— Ами... май да...

Брейди се отпусна до нея и крака му я докосна.

— Аз искам да е светло, Джулиет. Искам да те виждам. Да ти се наслаждавам.

Устните му нежно докоснаха лицето ѝ. Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ. Желанието се надигна в него почти мигновено. Ласките му ставаха все по-настойчиви. Легна до нея и я сграбчи в обятията си.

Нещо обаче не бе както трябва. Отвори очи и я погледна. Очите ѝ бяха здраво стиснати, ръцете ѝ бяха свити в юмруци от двете страни на главата ѝ. Имаше чувството, че дори не смее да диша.

— Джулиет, какво има?

Клепачите ѝ бавно се отвориха и нефритенозелените дълбини му подказаха, че е прав. Уплашена е.

— Отговори ми, Джулиет!

Главата ѝ се обърна настрани.

— Не знам какво да ти кажа... Ти очакваш толкова много от мен, а аз... Не съм сигурна, че мога да ти го дам, Брейди.

— Джулиет, погледни ме!

Тя неохотно се извъртя към него. Изглеждаше тъй крехка, тъй лесно ранима, с тези разширени от ужас божествено красиви очи.

— Джулиет! — започна съвсем внимателно. — Ти девствена ли си?

Той не я чу да отговаря, по-скоро видя движението на устните ѝ.

— Не.

— Тогава защо си притеснена? И какво мислиш, че очаквам от теб?

Искаше ѝ се да потъне вдън земя. Трябва да се опита да му обясни. Но как би могла? Никога не е говорила за това дори и пред себе си.

— Просто... Когато ти, когато двамата стигнем до определен момент, аз... Аз вече не изпитвам същото... Не че нямам желание...

Брейди седна в леглото и се замисли.

— Искаш да кажеш, че от един момент нататък ти става безразлично.

Слава Богу, разбра я.

— Но ти не трябва да спиращ! Просто... Просто няма нужда да се съобразяваш с мен.

— И ти не възнамеряваше да ми кажеш. Щеше да ме оставиш да продължа?

Явно дори и той не би могъл да разбере.

— Но аз точно това искам.

— Джулиет, Джулиет! — прошепна той и я прегърна нежно. — Ти си толкова твърдо решена да бъдеш супержена — силна и независима, та дори нямаш представа какво може да се случи между двама души... Довери ми се! Един-единствен път, позволи една-единствена нощ някой друг да се погрижи за теб.

— Ще се опитам, Брейди... Но не ме бива много.

— По дяволите! Не сме на състезание! Тук твоите критерии за добро представяне не важат. В това няма добре или зле. Ще го повярваш ли, поне веднъж?

— Брейди, ядосан ли си ми? — попита със страх, като вътрешно се надяваше да не ѝ отговори.

— Не. Просто се мъча да стигна до теб. Дядо ми имаше една приказка... Не съществуват студени жени. Съществуват само непохватни мъже. Запомни това. Дядо ми беше мъдър човек.

— Аз... Аз не съм студена, Брейди.

— Не си. Но и нямаш представа каква страст се крие в теб. Мисля, че е време да я откриеш.

— Ами... Поне ще опитам. — Тя протегна ръце и ги обви около врата му. Брейди обаче не помръдна.

— Не, Джулиет, ето така...

Той взе ръката ѝ и внимателно разтвори стегнатия юмрук, после бавно започна да гали дланта ѝ.

Джулиет не знаеше защо го прави, но Брейди продължаваше и тя усети как постепенно започва да се отпуска и с цялото си същество следи движението на пръстите му.

— М-м-м... Приятно е! — възкликна, без да крие изненадата си.

— Сега е твой ред. Искам и ти да направиш същото.

Джулиет притегли ръката му върху корема си и я докосна лекичко. С изненада почувства, че по собственото ѝ тяло се разлива някаква непозната топлина. Почти се разочарова, когато след известно време той се дръпна и плъзна пръсти по рамото ѝ.

Ръката му се движеше едва забележимо и най-после бронята се пропука. Джулиет плуваше в сладка забрава. По едно време се вдигна на лакът и очерта с показалец профила на Брейди, после го плъзна по гърдите му, надолу към слабините. Чу как въздухът изсвистя в гърлото му и това отприщи в нея неутолим копнеж. Пръстите ѝ трескаво обхождаха тялото му. Устните ѝ жадно го целуваха. Краката ѝ се притискаха и увиваха около неговите.

— Брейди! Ох, имам чувството... Не усещаш ли какво изпитвам?

— Разкажи ми! Искам да чуя.

Джулиет не отговори. Нямаше сили да се съсредоточи. Тялото ѝ се разкъсваше от желание за още и още...

— Джулиет, искам да знам за какво мислиш. — Дъхът му погали ухото ѝ.

— За нищо не мисля... О, Брейди! Аз... Моля те, не спирай... Искам те! Сега... Веднага!

Устните им се намериха. Телата им се сляха. Джулиет простена, вкопчи се в него и двамата заедно се понесоха към висините.

После остана да лежи задъхана, тръпнеща и замаяна от това, което Брейди събуди в нея. Беше невероятно. Чувстваше се друг човек.

Ръцете му нежно обхванаха гърдите ѝ. Когато тя отвори очи, погледите им се срещнаха. Неговото лице беше ведро, спокойно и усмихнато.

— Хубаво беше — каза той.

— Много. Много хубаво.

Погледна я и видя в очите ѝ собственото си блаженство.

— Ти ми се довери, Джулиет. Позволи си да бъдеш такава, каквата си.

— Но аз не съм се старала да го направя. Когато ме докосна, усетих, че...

Брейди ѝ се усмихна. Знаеше, че за тези чувства не съществуват думи. Дватама вече бяха свързани и нищо няма да е както преди. След толкова пълно себеотдаване мъжът и жената не могат да не се променят. Колкото и да се опитват след време, споменът за това единение не може да се заличи.

Брейди оправи влажните кичури от лицето ѝ, след това го взе в дланите си и леко целуна устните ѝ.

— Може ли да спим така, Брейди? Прегърнати... — сънено попита Джулиет.

Той вдъхна аромата на косата ѝ.

— Искаш да кажеш от другата страна на леглото?

— О, не съм забелязала. Май тази нощ ще направя изключение — промърмори с последни сили, сгуши се в него и натежалите ѝ клепачи се затвориха.

Брейди се събуди. Джулиет продължаваше да лежи в обятията му. Още преди да отвори очи, знаеше, че вече я желае. Дишането ѝ бе леко и равномерно. Косата ѝ бе разпиляна по рамото му и блестеше на слънчевите лъчи, които нахлуваха в стаята. Снощи бе разголила душата си пред него. Той поиска доверието ѝ и тя му го даде. Тялото му потръпна. Целуна я, за да я разбуди.

Джулиет усети устните му, въздъхна и го прие в себе си. Така и не разбра кога прекрачи прага на съзнанието и дали изобщо всичко не бе само сън. После, докато лежаха притиснати един в друг, успя да си спомни само разтърсващата страст и блаженството.

Истинско усилие бе да отвори очи.

— Добро утро — обади се Брейди. — Или по-скоро добър ден.

— Толкова ли е късно? — Учуди се, но изобщо не се развълнува.

— Мислиш ли, че трябва да ставаме?

— Защо трябва да ставаме? Имаме ли да ходим някъде?

Той се засмя тихо и се подпря на лакът, за да надникне в лицето ѝ.

— Нали ти се чудеше какво ще правим тук цяла седмица?

— Не съм била наясно с възможните занимания.

— В интерес на истината, има и други, но не гарантирам да са толкова забавни. — Той бавно прокара пръсти през копринените кичури. — Например, можем да идем да ядем. Или пък да се разходим.

Джулиет го погледна с по детски невинни очи.

— Искаш да кажеш, преди да си легнем пак?

Брейди се засмя и я шляпна отзад.

— Като ще е гарга, рошава да е, така ли? Джулиет посегна да го сграбчи, но той ѝ се изплъзна. Когато най-после станаха, следобедът вече напредваше.

Брейди поръча по телефона сандвичи и напитки, а Джулиет отиде да вземе един душ. Появи се загърната в пухкава кремава хавлия и веднага се нахвърли на таблата с храна.

— Започвам да си мисля, че това е любимото ти облекло. И все пак повече ми харесваш в синьо.

Тръгнаха безцелно из Кармъл, хванати за ръце. Надничаха в дюкянчетата, вмъкваха се в миниатюрните галерии по тесните стръмни улички. В един магазин за играчки наредиха цяла рота дървени войници за радост на собственика, който явно скучаеше. След това отидоха да погледат залеза.

— Какво ще кажеш за един сандвич? Умирам от глад — обади се Джулиет.

— А, не! Навръх сватбата си ядохме пържена риба на пристанището, на обяд хапнахме на две на три. Днес ще вечеряме официално.

Върнаха се в хотела и утолиха глада си с чаша вино, сирене и бисквити. После се заеха с приготовленията за ресторанта.

Когато тя се появи, Брейди подсвирна. Очите му бавно се насладиха на краката ѝ в елегантни обувки на висок ток, опипаха гънките на мастиленосинята рокля, накрая погълнаха лицето ѝ — високите скули, свежата кадифена кожа, водопада от коса и тези невероятни зелени очи.

— Госпожо, вие сте прекрасна! — подхвърли нарочно на шега.

— Благодаря, любезни господине. — Тя направи реверанс.

Брейди ѝ подаде ръка и я повлече навън, защото знаеше, че ако още малко се забавят, изобщо няма да тръгнат.

Пътеката към ресторанта бе осеяна с цветя, и всичко наоколо ухаеше. Вътре светлината бе приглушена и на всяка маса трептеше пламъче на свещ. Разговорите се размиваха в нежните акорди на рояла в единия ъгъл. Келнерът ги покани в интимното сепаре до прозореца, зад който луната се оглеждаше в набраздената повърхност на океана.

Докато вечеряха, бледожълтото лице на луната се издигна в небето и стана почти сребърно. Джулиет се взираше в него, сякаш за да отгатне тайните му. Музиката, която се лееше от рояла, бе в унисон с гледката и с покоя в душата ѝ. Пръстите на Брейди се сплетоха с нейните и той я покани да танцуват.

Джулиет бавно се изправи. Топлата му длан докосна кръста ѝ и я поведе към дансинга. Отпусна се в прегръдките му и се остави да я води в танца с очи и е тяло. Не съществуваше нищо друго, освен музиката, нощта, луната и те двамата. Брейди мълчаливо зарови лице в косата ѝ и Джулиет затвори очи. В този миг, далеч от суетата вън, животът ѝ се стори съвършен.

Постепенно осъзна, че танцът е свършил, а Брейди продължава да я държи. На кехлибареното сияние от свещите. Джулиет откри в очите на Брейди отражение на собственото си щастие. Промяната бе несъмнена, ала изобщо не желаше да мисли за това.

Дните минаваха неусетно. Напускаха стаята далеч след пладне. Веднъж обаче се събудиха със зората и в десет часа вече пътуваха на юг с надеждата да видят китове. Знаеха, че миграционният сезон е още далеч, но все пак решиха да проверят.

Когато гъстата като мляко мъгла на есенното утро най-накрая се вдигна, Джулиет имаше усещането, че се измъква от влажна пещера във великолепието на слънчевите лъчи. Брейди спря край самотните скали и двамата застанаха на ръба, точно над прибоя и обходиха с очи необятната морска шир. Високо горе, над величествената красота на безлюдните хълмове, крясъците на птиците се смесваха с шепота на вятъра в незабравима симфония, чийто неизменен фон бе глухото бучене на океана. Колко далеч изглежда Сан Франциско! — замисли се Джулиет. И много по-далече е целият ѝ останал живот.

Брейди заслони очи с ръка и впери поглед в трептящата синева на хоризонта.

— Жалко. Иначе наистина се виждат. Ти някога виждала ли си ги?

— Когато бях съвсем малка. С часове наред седях на брега.

Брейди я хвана за ръка и я поведе към една голяма плоска скала, напечена от слънцето. Джулиет със замах разкопча ципа на якето и в следващата секунда вече лежеше по корем, за да не пропусне нито един топъл лъч. Брейди се усмихна, клекна до нея и бавно плъзна длан по гърба ѝ.

— Джулиет — започна замислено, — когато за първи път те осени тази дива идея за таткото, не ти ли хрумна, че би могла да имаш... някои затруднения?

— Затруднения ли? — повтори сънено тя.

— Много добре знаеш какво искам да кажа. — Той опита друг подход. — Обмисляла ли си сериозно как точно ще забременееш?

Тя отвори очи, опря се на лакът и вдигна глава към него.

— Ами да... — Прикри лице е длан и продължи: — Искрах... Искам дете. Представях си, че ще се срещам... в най-подходящия момент разбира се и... И след известно време ще съм бременна.

Брейди се намръщи.

— Не ми звучи особено забавно.

— Нямах никакви намерения да бъде забавно. Трябваше само да е резултатно.

— По дяволите! Такова ли е отношението ти към секса?

Очите ѝ светнаха палаво.

— М-м-м. Ти как мислиш? — Вкопчи се във врата му и привлече главата му. Устните ѝ закачливо потърсиха неговите. Постепенно Брейди се отпусна, отвърна на целувката ѝ и легна до нея на скалата. Пръстите му намериха мястото си под жълтия пуловер.

Джулиет простена и затвори очи. Усети как познатото блаженство, което сякаш постоянно мъждукаше в тялото ѝ, отново изригна.

— Хайде да се връщаме — прошепна в ухото му.

— Защо?

— Защото започва да ми се приисква да... — Притисна се още по-плътно до него, а той плъзна устни по врата ѝ и тя изтръпна от парещия му дъх.

— Нищо не ни пречи да останем тук.

— Тук? — Думите му бавно проникнаха в съзнанието ѝ. — Спри! Не може! Брейди, моля ти се, спри!

— Никой няма да дойде. Само ние и чайките... Как ти се струва?

— Но, Брейди...

Джулиет направи последен опит да се откопчи, ала тръпката, която изпращаха пръстите му, надделя. Някъде далеч чуваше тюлените, бученето на приборя. Смътно усещаше ласката на вятъра, топлината на слънчевите лъчи. В един миг почувства, че е заредена с енергията на природните стихии.

Двамата дълго лежаха прегърнати, задъхани, слели телата и мислите си. После Брейди се отдели от нея. Изправи се и ѝ подаде ръка. Целуна я леко по челото и оправя дрехите ѝ.

Притисна я отново до себе си и забравили за китовете, се отправиха обратно към колата.

Последния ден в Кармъл, докато бършеше гърба ѝ след разкошната вана. Брейди реши, че е време да обсъдят какво ще правят по-нататък.

— Мисля си, Джулиет... — Млъкна и я целуна нежно по врата. — Къде ли ще е по-добре да живеем... Апартаментът ми в града е по-скоро миниатюрно ателие. Използвам го само в случаите, когато нямам време да се прибера в къщата на брега. Там е идеално, но пък е доста далеч. Не съм сигурен дали ще ти се пътува толкова всеки ден. Така че бихме могли да пробваме твоя апартамент...

Джулиет настръхна. Искаше ѝ се да си запуши ушите.

— Чакай малко — рече съвсем тихо, грабна една хавлия и я пристегна около тялото си. — Какво искаш да кажеш с това „ние“?

— Точно това, което казах. Ние. Аз и ти. Мисля, че трябва да обмислим къде ще живеем, като се върнем в града.

Все още с гръб към него, Джулиет бързо наметна халата си.

— Предполагам, „ние“ ще си живеем, където сме живели винаги — заяви, без да го поглежда. — Ти — в къщата, ателието или в каквото там имаш, а аз — в моя апартамент.

Брейди мигновено почувства промяната. Това бе гласът на адвокатката — не точно студен, но далечен, непоколебим. Жената, с която прекара последната седмица, сякаш бе потънала вдън земя.

— Звучи доста странно за младоженци — отбеляза хладно.

— Но ние не сме женени. — Джулиет се съсредоточи върху дрехите, които вадеше от куфара. — Подписали сме споразумение.

Брейди прекоси стаята, заобиколи разхвърляното легло и седна на стола пред камината. Кръстоса крака и се облегна назад.

— Споразумение, значи. И ако не ме лъже паметта, твоята цел е да забременееш. За това, както каза, са ти нужни известни контакти...

Гласът му бе резервиран, но не саркастичен. Джулиет не знаеше какво да прави. Изобщо не ѝ мина през ум, че Брейди ще пожелае да живеят заедно. Това вече е прекалено. Има си свой дом, свои ангажименти, навици... А и жилището ѝ няма да е удобно за двама души. Но всъщност тревожеше я не само този проблем. Откак започнаха да се подготвят за връщането, се почувства по-различно. За първи път от цяла седмица се сети за кантората, за делата, които я очакват, за живота, който напусна само преди няколко дни.

Обърна се към Брейди с дрехите си в една ръка, с другата — здраво стиснала реверите на халата.

— Не можем да живеем заедно, Брейди. Апартаментите ни са твърде малки, а къщата е прекалено далеч.

— И ти какво предлагаш? — В гласа му нямаше чувства.

— Можем да се виждаме. Понякога и да прекарваме нощта заедно. Аз знам кога е най-вероятно да забременея. — Извади от куфара розово тефтерче. — Тук всичко е написано.

Брейди я гледаше безмълвно.

— Какво има? — попита Джулиет.

— Нищо. Просто си представяме нещата по различен начин. — Той бавно се изправи и тръгна към вратата. — Облечи се на спокойствие, аз ще сляза долу да оправя сметката.

— Брейди! Чакай. Не трябва ли да си разделим сумата? — През цялото време ѝ се струваше естествено Брейди да разписва сметките, но изведнъж се почувства длъжна да повдигне въпроса.

Той спря и я изгледа продължително, без да каже нищо. Откъде се появи това напрежение помежду им.

— Не, Джулиет — заяви твърдо, — аз плащам.

Вратата безапелационно щракна зад гърба му и неочаквано Джулиет се почувства съвсем сама на този свят.

По пътя почти не разговаряха. Не се и наложи. Касетата с класическа музика успешно запълни тишината. Когато спряха пред блока на Джулиет, Брейди предложи да ѝ помогне за багажа, но не се изненада, като чу отказа ѝ.

На излизане от колата тя свали халката от пръста си и безмълвно му я подаде. Той я взе и също тъй мълчаливо я пусна в джоба си.

Седеше и чакаше, без да изключва двигателя, докато прозорците в апартамента ѝ светнат, за да се присъединят към стотиците други в ранната вечер. Стоя така дълго, загледан нагоре, в очакване нещо да се случи, да зърне поне сянката ѝ зад пердетата. Разсеяно си играеше с халката в джоба. Накрая натисна рязко газта и колата потегли към ателието. Днес не му се разкарваше чак до морето.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Брейди отново надигна чашата с кафе. До гуша му дойде да се среща с Джулиет по график. Така е вече седмици наред. Откак се прибраха от Кармъл. Ако по някаква случайност тя се окаже свободна, зает е той. Твърдеше, че не го отбягва. Всъщност, обвиняваше него.

Показалецът му се плъзна по колоната за продажба на имоти в сутрешния вестник.

Двустаен, чудесна гледка... В близост до парк Голдън
Гейт... Спешно...

От време на време посягаше към молива, който постоянно се губеше из разстлания върху кухненската маса вестник, и ограждаше в кръгче подходящата обява. Ако успее да събере няколко добри предложения, може би ще има късмет да я убеди да ги разгледат заедно.

Той си погледна часовника. Срещата им е в един. Ще се обади да уреди посещенията, а ако тя откаже... Е, значи, отказала е и това е.

Но ще трябва да измислят нещо. Преди няколко дни му съобщи, че според розовото тефтерче миналия месец са пропуснали най-удобния момент.

Точно по този въпрос разбира се изобщо не й съчувстваше. Омръзна му да съобразява интимния си живот с някакво си тефтерче.

Изпълнен с възмущение, той отново се съсредоточи върху обявите. Погълнат от списъка, дори не вдигна глава, когато входната врата се хлопна.

Фил надникна над рамото и възкликна:

— Вече с имоти ли се занимаваш?

— Как не! — изсумтя Брейди и продължи да преписва телефоните и адресите. — Сипвай си кафе и сядай.

Фил метна якето си на най-близкия стол и се огледа за чаша. Брейди е кисел. Явно семейният живот не му понася, макар че що семейство е това, тя в града, той — тук. Естествено, всичко е само фиктивно, но връзката с Джулиет Кавано едва ли би могла да остане само на хартия.

— Та какво си намислил? — попита отново Фил, докато си наливаше кафе. — Да не са те изхвърлили от ателието?

— Не. Ще се опитам да убедя Джулиет да наемем заедно апартамент. Преди сватбата повече се виждахме.

— От правна гледна точка ще е по-добре да живеете на едно място. Така е по-малко подозрително. Но нали тя вече ти е отказала?

Брейди хвърли молива.

— Отказа ми, да! И не виждам как ще забременее.

Фил го изгледа скептично. Имаше смътното усещане, че не в това се крие истинският проблем.

— Разбирам, че това е оправданието, което си измислил за пред нея — подразни го той.

— Да имаш по-добра идея?

Фил понечи да му отговори, както подобава, но се въздържа и се замисли.

— Да, може и да имам.

Брейди го погледна със съвсем други очи.

— Защо не си купиш къща? — предложи Фил.

— Не ставай смешен!

— Не, не, чакай. Сериозно говоря. Един мой клиент трябва по най-бързия начин да се отърве от къщата си в Пасифик Хайтс. Решил да инвестира в недвижима собственост, купил от онези викториански къщи, мислел да я ремонтира. Не щеш ли, спипали го данъчните власти. Ако не успее спешно да си набави пари в брой, спукана му е работата.

— При това сумата няма да е малка — промърмори Брейди, — но това не решава моя проблем.

— Я се стегни! Тук става дума за инвестиция. Нали знаеш, пари, които ще ти донесат повече пари?

— М-м-м? — Фил въздъхна. — Ако Джулиет не желае да живее с теб, може пък да се съгласи поне да инвестирате заедно. Можете да преустроите къщата, да я разкрасите и после да я продадете на

печалба. Можеш да добавиш парите към попечителския фонд на детето. Това сигурно ще ѝ хареса.

Брейди смачка на топка листа, на който пишеше, и се прицели в кошчето.

— Знаеш ли, може и да се хване. Кога бихме могли да се нанесем?

— Веднага щом съберете парите. Клиентът ми тъкмо смяташе да я обяви за продан, дори май вече се е свързал с посредник, но за късмет ключовете в момента са у мен, ако искаш да хвърлиш едно око...

— Готово! В един ще ида да взема Джулиет. Ти защо не дойдеш с нас? Ще имам нужда от подкрепа. Ако го чуе от твоята уста, може полесно да се навие.

— Съжалявам. Брейди, няма да мога. Ейлийн ще идва да види децата. — Фил отпи глътка кафе. Съчувствието в очите на приятеля му твърде много приличаше на съжаление, а от съжаление няма нужда.

Брейди почувства неудобството му. Отново се засрами за нещата, които наговори за жена му в първите месеци след като тя си отиде.

— По-добре ли е? — попита предпазливо.

— Като че ли. Твърди, че от седмици не е близвала алкохол, имала нова работа.

— Пак келнерка?

— Сега била в някакъв бар. Кофти район.

Брейди потръпна. Не звучеше особено обнадеждаващо. Фил допи кафето и занесе чашата в мивката. Изглеждаше замислен и тревожен.

— Искала да говори с мен...

— Имаш ли представа за какво може да е?

— Не съвсем, но май ще настоява за децата.

Брейди бутна стола назад и се изправи. Фил живееше в постоянен страх, че някой ден Ейлийн ще заведе дело поне за частични родителски права. А това ще е грешка. Ужасна грешка. Когато е пияна, един Господ знае какво може да се случи с Майкъл и Тими.

— Мислиш, че ще заведе дело? Фил рязко дръпна ципа на якето.

— Не знам.

— По дяволите, Фил, дори и да го направи, никой съдия няма да...

— Когато става дума за родителските права на майката, никога не можеш да предскажеш какво ще реши съдът.

Брейди въздъхна. Фил е прав и двамата много добре го знаят. Единствената им надежда е Ейлийн да прояви малко разум и да стои настрана. Но лично той се съмняваше, че това е възможно. Жена, която е изоставила децата си, е способна на абсолютно всичко.

— Преди да тръгнеш, мини през къщи да ти дам ключовете. — Фил се прехвърли през парапета на терасата и хукна с всички сили по брега.

Брейди го изглежда как се отдалечава, въздъхна и затвори вратата на кухнята.

Точно в един часа беше у Джулиет и се изненада, че я завари облечена.

— О, каква чест! Веднъж, като се отбих тук в един часа, беше още само по пяна — подхвърли закачливо той и прокара пръсти през косата ѝ. Така и не можеше да се сдържи да не я докосне. Дори гласът ѝ по телефона разпалваше въображението му.

— Тогава беше подранил със седем часа и ме принуди да поставя рекорд по бързо обличане. — Всъщност искаше да му каже нещо съвсем друго. Че с нетърпение е очаквала да го види, че е готова от цял час да не би случайно да се появи по-рано.

С Линда се бяха разбрали да се видят в кантората, за да обсъдят едно ново дело, но щом Брейди се обади, Джулиет веднага отложи срещата. Единственото, което ѝ се искаше в момента, е да бъде с него. Откак се върнаха от Кармъл все нещо се изпречваше на пътя им и ставаше все по-трудно да намерят време един за друг.

— Открил съм нещо, което искам да видиш — подхвърли между другото Брейди. Беше я прегърнал и се взираше в очите ѝ. Поканата в тях бе съвсем недвусмислена. Тя го желае също както и той нея. Може би няколко минутки... Господи, как копнее за това тяло! Няколко минути изобщо няма да стигнат. — Трябва да отидем сега, по светло.

— Къде трябва да ходим? — разсеяно попита Джулиет. Ръцете ѝ бавно и многозначително се разхождаха по гърдите му.

Брейди се опита да се съсредоточи. Въпросът е много важен и трябва да подходи изключително внимателно.

— Искам да видим възможностите за една инвестиция.

— Инвестиция?

— Да, тази сутрин Фил ми подсказа една страхотна идея — заговори бързо той, — та реших, че и ти може да се заинтересуваш.

Разочарована, Джулиет отстъпи назад.

— За каква точно инвестиция става дума?

Брейди стисна зъби. Не, не трябваше така. Искаше да се получи съвсем спонтанно. А сега ще се наложи да я убеждава.

— Една от викторианските къщи в Пасифик Хайтс. Фил каза, че е направо без пари.

— Предлагаш да купим къща?

— Да. Като инвестиция. Ще я постегнем, след няколко месеца ще я продадем и ще спечелим пари. — Преди Джулиет да се възпротиви, той стисна ръката и я повлече към вратата.

— Хайде, нищо не ни пречи да ѝ хвърлим един поглед. По пътя ще говорим.

В асансьора Джулиет беше бясна. Откак се събуди мечтаеше за следобеда с Брейди. Изобщо не влизаше в сметките ѝ да разглежда някаква съборетина. Като седна в колата, смени тактиката и започна кротко:

— Брейди, идеята е направо налудничава. Преди всичко, откъде ще вземем... или поне откъде аз ще взема пари за къща? В онзи район евтино означава цяло състояние. И освен това, ние не можем да се видим, а какво остава да намерим време за ремонт на цяла къща.

Брейди не откъсваше очи от пътя. Джулиет седеше до него, закопчана с колана и така му беше по-лесно да мисли. Значи, притеснява я финансовата страна. Би могъл да ѝ даде парите, но тя разбира се няма да приеме. Изведнъж се сети.

— В началото ти спомена... — замисли се как точно да се изрази. — Спомена, че възнамеряваш да заплатиш на таткото двадесет и пет хиляди долара. — Извърна глава към нея. Слуша внимателно. — Аз ти казах, че не желая пари и тази клауза отпадна от договора. Така че сега би могла да употребиш тази сума за нещо смислено.

Джулиет премита смутено и напрегна паметта си. Наистина, нали подписаха неговия вариант на договора?... Как не забеляза, че изобщо нищо не се споменава за пари. А категорично държеше на това.

— Аз все още възнамерявам да ти платя, Брейди. Само така мога да съм сигурна, че споразумението ни ще си остане делово.

Голям инат си! — възкликна наум той. Знаеше обаче, че е на прав път. Като спря на светофара се протегна и взе ръката ѝ.

— Знаеш ли, ако къщата ни хареса, ти ще дадеш двадесет и петте хиляди, аз ще добавя останалото. После, като я продадем, всеки ще си възстанови парите, а печалбата ще я внесем на името на детето.

Зеленото светна и колата зад тях изсвири. Брейди отново погледна напред. Джулиет седеше вкаменена. Мислите ѝ обаче трескаво препускаха.

Поредният ангажимент. Усеща как затъва все по-дълбоко. А в същото време идеята звучи съвсем разумно... Не само разумно, ами и щедро.

Погледна крадешком към Брейди. Може би изпитва някакви задължения към детето, независимо, че никога няма да го види. За него това е съвсем естествено. Той е точно такъв човек. Навярно така ще се чувства по-спокоен.

Пръстите на Брейди барабаняха по кормилото. Мълчи. Поне обмисля предложението му.

— Е, как ти се струва?

— Доста съм изненадана... Но ако ти искаш да го направиш...

— Искам — отсече кратко той и извади от джоба листчето с адреса. — Трябва да е някъде тук. След една-две преки... Ето я! — Удари спирачки и провери още веднъж адреса.

Джулиет погледна тъмносивата къща. Колоните на верандата бяха с изискана дърворезба. В единия ъгъл се издигаше куличка с кръгло прозорче, боядисано в бяло. Приличаше на къщичката на Баба Яга в уголемен размер и без шоколадите. Навремето без съмнение е била чудесна. Въпреки олющената мазилка в нея имаше бъдеще, а също и поле за изява на работливите.

— Не е лоша — обади се Брейди. Надяваше се, че службата, направила оценката, е била сериозна, тъй като отвън къщата не вдъхва голяма надежда. Според заключението, което му показва Фил, не ставаше дума за сериозни преустройства. И все пак при други обстоятелства, щеше дълго да се колебае. Той отвори вратата на колата. — Хайде да влезем.

— Вътре? Мислех, че просто се отбихме да ми я покажеш.

— Фил ми даде ключовете. — Той изкачи стъпалата на верандата и се огледа. В единия край дъските липсваха. — Май няколко кофи боя няма да ѝ се отразят зле — отбеляза на глас.

— Брейди, това не е шега работа!

— Първо трябва да погледнем стаите. — Не беше готов да обсъжда подробностите и затова побърза да се заеме с ключалката.

Атмосферата вътре изненада приятно Джулиет. Слънчевите лъчи, процеждащи се през ветрилообразния прозорец над вратата, образуваха цветна мозайка върху паркета. Мръсните тавани и избелелите тапети не успяваха да опорочат красотата на масивното опушено дърво, на елегантните арки, приканващи от една стая в друга. Кухнята беше просторна и приветлива, с шкафчета от естествено дърво и съвременни домакински уреди. Баните също бяха в добро състояние. Дори ваните бяха върху поставки във форма на лъвски крака.

Очевидно някой е започнал да се труди по къщата, но се е отказал преди доста време.

Брейди се усети, че по-скоро наблюдава реакцията на Джулиет, отколкото обстановката. На пръв поглед нещата изглеждаха така както бяха представени в заключението на вещите лица. В момента обаче това не е толкова важно. Има значение единствено мнението на Джулиет.

Докато вървяха мълчаливо и стъпките им отекваха из празните помещения, той чувстваше как вълнението ѝ расте. Изкачиха се на облата куличка и Джулиет любопитно надникна през прозорчето към хълмовете на Сан Франциско.

Брейди я прегърна през кръста.

— Е, какво мислиш?

Тя го погледна. Очите ѝ сияеха.

— Много ми харесва! Знам, че не е достатъчно основание за инвестиране на пари, но може би щом аз я харесвам, някой друг също ще я хареса. Ти какво ще кажеш?

Той се взря в лицето ѝ, което сякаш плуваше в светлината, която струеше отвън. Дланите му обгърнаха кръста ѝ и неусетно се плъзнаха надолу.

— Щом на теб ти харесва, значи няма грешка.

— Но, Брейди, как бихме могли да организираме целия този ремонт? — Сладостната топлина се разливаше по тялото ѝ както всеки път, когато я докосва.

— По-сериозен ще е, отколкото очаквах. — Стараеше се да говори съвсем делово. — Може би най-добре е да се преместим тук.

Джулиет замръзна.

— Искаш да кажеш, заедно?

— Заедно, да. — Той я притисна плътно до себе си и очерта с пръст гърба ѝ.

— Чакай! Спри! — Тя се отскубна и го погледна от упор. — Това ли целеше през цялото време?

Лицето му бавно се разтегна в усмивка.

— Хрумна ми, признавам. Ще го обмислиш ли?

Отново я привлече към себе си и тя не се съпротиви. Вътре в себе си знаеше, че няма да се съпротивлява и за къщата. Ще бъде много по-добре, отколкото неизвестността кога ще се срещнат пак. Прегърна го силно и усети желанието му.

Брейди докосна с устни кадифената кожа на шията ѝ. Джулиет отпусна глава назад. Видя как очите ѝ се премрежиха. Най-после сами! Не можеше да издържа повече. Нямахше сили да чака да се върнат в апартамента ѝ. Вдигна нагоре пуловера ѝ.

Джулиет имаше чувството, че ще експлодира. Задъхваше се, цялата тръпнеше. Наложил си да се овладее и отвори очи. Точно в този момент зърна мъжа, който крачеше към къщата.

— Брейди! — извика ужасено и го хвана за раменете. — Някой идва!

— О, Господи! — въздъхна той и я прегърна още по-силно. — Фил каза, че другият комплект ключове е в посредника, който може също да намине днес. — Бързо запресмята наум е колко време разполагат. — Спокойно, мила. Още е далеч.

— Не, Брейди! Не мога... — Краката ѝ се разтрепериха неударимо и след миг се подгънаха под нея. Озова се на голия дървен под в обятията на Брейди.

Някъде долу се превъртя ключ.

— Чу ли? — прошепна Джулиет.

— Не му обръщай внимание.

Брейди ѝ намигна. Съзнаваше, че вършат глупост, но изобщо не му се мислеше за това. Желанието му бе по-силно от гласа на разума. Джулиет се вкопчи в него и напрегна слух. Последва ново изщракване и после тишина. Тя впи нокти в гърба му. Опита се да не се поддава на изгарящата топлина, но тялото ѝ вече принадлежеше на Брейди. Бяха едно цяло и нищо друго нямаше значение.

Всичко свърши почти веднага, но двамата се чувстваха като в рая. Брейди се отпусна в прегръдките ѝ и тя нежно обгърна врата му.

Чуваха стъпките, които кънтяха из къщата.

Джулиет изведнъж дойде на себе си и ококори очи.

— Брейди!

— Няма нищо. Тръгва към втория етаж.

Той скочи на крака. Джулиет се изправи разтреперана и в ужас погледна как Брейди натъпква ризата в панталона. Пръстите не я слушаха, а стъпките приближаваха. Спусна надолу пуловера си и оправи полата.

— Май ще имаме компания — ухили се Брейди и праметна ръка през рамото ѝ. — Готова ли си?

Тя кимна. Бяха на косъм. Но им се размина. Вече почти имаше сили да отвърне на усмивката му.

Двамата стояха спокойно до парапета, когато мъжът пое към последния етаж.

— Вие кой сте? — обади се Брейди.

Човекът подскочи и започна да се извинява:

— Аз... Аз съм от агенцията за недвижими имоти. Правя оглед на къщата. Не знаех, че вътре има хора.

Джулиет сподави усмивката си. Само преди няколко минути ситуацията щеше да е доста по-различна.

— Няма нищо. И без това си тръгнахме.

Брейди хвана Джулиет за ръката и я поведе надолу. Точно в този миг тя зърна крайчец дантела, стърчащ от джоба му. Бикините! За малко да ги издърпа, но се сдържа. Само да не изпаднат в краката на посредника!

Като стигнаха колата, двамата се строполиха вътре и избухнаха в смях.

— Наистина беше глупаво! — възкликна Джулиет, когато успя да си поеме дъх. — Не мога да си обясня какво те накара да...

— Мен ме е накарало? Я си помисли пак! Кой ме заведе там горе?

Джулиет почувства как пламва и смирено сплете ръце в скута си. Преди да се появи Брейди, не можеше да си представи да ѝ се случи такава нещo. Но сега... Сега вече всичко е друго.

Още като пристигнаха у Джулиет, Брейди се обади на Фил да му каже, че взимат къщата. После се отдадоха на плановете. Няма смисъл да дават апартаментите си под наем, тъй като срокът е прекалено кратък. Брейди ѝ предложи да намери някой, който да се грижи за нейния, сякаш заминава на курорт. Тя не каза нищо, само се усмихна и се сгуши в него. Чувстваше се така сякаш я очаква вълнуващо преживяване.

Накрая решиха, ако е възможно, да се нанесат още следващата събота.

На вратата все още се звънеше, когато Фил отвори и видя Брейди.

— Влизай и разправяй!

— Имаш едно пиене от мен. — Той остави ключовете на масата.

Фил го изгледа внимателно.

— Изглеждаш доста по-различно от вчера сутринта — отбеляза недвусмислено.

— Уикенд, нали знаеш... — самодоволно рече Брейди, но предпочете да смени темата. — Говори ли кога можем да се преместим в къщата?

Фил разбра. Явно интимният им живот с Джулиет е на ниво, но Брейди няма желание да го обсъжда.

— До една седмица... Ще изготвим временен договор за наем, докато платите. Трябва само да набавиш парите.

— Няма проблем! — Брейди тръгна обратно към антрето.

— Аз ще наглеждам нещата тук, докато те няма — обади се Фил.

Чу се ужасяващо дрънчене. В коридора стоеше Тими, а количките, които носеше в две ръце, се търкаляха във всички посоки.

— Къде отива Брейди? Трябва да ми оправи състезателния автомобил. — Той обвинително вдигна във въздуха черната кола без фар и три колела.

Брейди я взе и разроши косата на Тими.

— Ако някой ден успея да направя играчка, която да остане жива в твоите ръчички, ще я обявим, че става и за космоса.

— Вчера дойде мама. Каза да ти пратим много поздрави. — Тими клекна да събере количките. Прегърна ги в ръце и като ги подкрепяше с брадичка, внимателно тръгна по стълбите.

Брейди се обърна към Фил. Покрай вълненията с къщата и Джулиет съвсем забрави за Ейлийн.

— Как изглеждаше?

— Ако питаш дали беше пияна — не беше. — Фил пхна ръце в джобовете. Бяха се виждали само няколко пъти и всеки път ставаше все по-трудно. Тази жена нямаше нищо общо с онази, в която се влюби.

— Добре ли мина? — продължи предпазливо Брейди.

— Малко напрегнато. — Фил крачеше по коридора. — Момчетата не знаят как точно да се държат, а и тя не е съвсем наясно. Поговорихме насаме, преди да си отиде. Исква ги, Брейди. В началото само за събота и неделя, а после...

— Ти какво й каза?

Фил сновеше все по-нервно.

— Казах й „не“. Какво, по дяволите, бих могъл да кажа? Няма да се предам. Може да идва да ги вижда и ако наистина не пие, след известно време може и да ги взема за цял ден. Но, по дяволите, нали именно тя си тръгна отгук?

Брейди въздъхна мрачно.

— Мислиш ли, че възнамерява да направи нещо?

Фил спря и се облегна на парапета на стълбите.

— Не знам. Тръгна си много ядосана.

— Не смяташ ли, че вече трябва да се посъветваш с адвокат. — Не го предлагаше за първи път, по сега отиде по-далеч. — Би могъл да поговориш с Джулиет...

Фил дълго време мълча. Брейди сигурно си мисли, че си е скрил главата в пясъка. Истината е, че не желае развод. Не му се ще изобщо да намесва съда. И все хранеше някаква отчаяна надежда, че и Ейлийн няма да го направи. Може би след време двамата ще могат да намерят изход, подходящ и за двамата. Може би някой ден тя ще се съгласи да се пребори с пиенето.

— Благодаря, Брейди, но все пак ще изчакам.

Брейди не се учуди. Само се опасяваше да не се окаже твърде късно.

— Ако можем с нещо да помогнем, обади се. — Той отвори вратата. — Щом са готови документите, ще мина да ги подпиша.

— Ако ще е обща собственост, трябва да дойдете и двамата — напомни Фил.

Брейди се ухили.

— Да, бе, съвсем — забравих.

След като официално купиха къщата, Джулиет се зае с подготовката за пренасянето. Линда предложи помощта си, но тя ѝ отказа. И без това ще взема само дрехи. Всъщност докато в къщата стане възможно за живеене, двамата ще са като на къмпинг.

Съмненията ѝ ставаха все по-сериозни. Възможните последствия от тази решителна стъпка я разтърсиха особено силно в деня, в който я посетиха една след друга три нови клиентки. Всяка от тях със сълзи на очи разказа как в началото всичко било розово, а после животът им станал ад. Толкова били сигурни, че с тях нещата ще са по-различни...

Като остана сама, Джулиет се приближи до прозореца и вперил поглед в сивия дъждовен ден. Даваше си сметка, че отношенията ѝ с Брейди отдавна са излезли от рамките на бизнес споразумението. И в това в края на краищата няма нищо лошо. Във всеки случай по-добре ще е да харесва бащата на детето си, защото то ще носи и неговите гени. Ала понякога се улавяше, че си задава въпроса какво ли ще е да са женени наистина, какво ли ще е да обмислят заедно бъдещето, да гледат как детето им расте, да създадат свой дом, да остаряят заедно...

Мислите ѝ се прекъснаха от почукване на вратата. В кабинета влезе Линда с палтото си в ръка.

— Спирам за днес — обяви тя. — Май тук прекарвам повече време, отколкото вкъщи.

— Аз също приключих. Изчакай ме да си ходим заедно.

— Имаш още един клиент. Не знаеше ли?

— Мислех, че свършиха. Кой ли може да е? — Тя разгърна бележника си.

— Онази русата жена, дето все не си казва името. О, за малко да забравя. Идва и докато беше в Кармъл. Не пожела да говори с мен.

Щяла да изчака да се върнеш, защото ти вече си знаела проблема й.

Джулиет поклати глава.

— И Алис каза, че идвала няколко пъти, но все не искала да си запише час.

— Ти беше права, че има нужда от помощ. Как смяташ да постъпиш с нея?

— Ще поговорим... — въздъхна уморено. Седмицата бе непоносима дълга. А и едва ли с нещо би могла да облекчи положението на тази жена.

Линда се усмихна съчувствено и преди да излезе, рече през рамо:

— Не се застоявай прекалено дълго.

Жената влезе в кабинета с гордо изправена глава. Вече изобщо не пиеше. А съпругът й все това използваше като оправдание. Освен това изпълни и съвета на адвокатката. Опита се да поговори с него, но той я отблъсна. За пореден път. Дори когато му каза, че не пие, той продължи да говори за болници и доктори. А тя няма нужда от това. Има нужда единствено от момченцата си и адвокатката е длъжна да намери начин да й ги върне.

— Няма ли да седнете? — Джулиет посочи стола до бюрото. Русокосата имаше по-добър вид. Беше облечена с бледорозова рокля, а във воднистосините очи проблясваше живот. — С какво мога да ви помогна?

Жената приседна на самия ръб на стола.

— Направих това, което ми казахте. — Гледаше едва ли не обвинително. — Нищо не излезе.

— Не ви разбирам. — Джулиет се опита да си спомни какво точно я посъветва. Не си беше водила записки...

— Срегнах се със съпруга си и поисках да се виждам с децата — от начало само през почивните дни. Той каза „не“. — Пръстите й нервно усукваха кърпичка. Не е толкова трудно колкото първия път, но адвокатката трябва да разбере, че е направила всичко, което е било необходимо.

— Обясни ли ви защо?

— Защото съм пиела. Казах му, че вече съм се преборила с този проблем, но според него, независимо от всичко, трябва да отида в

болница. Все това му е оправданието... Сякаш заради няколко глътки от време на време няма да съм добра майка.

Нещо в начина, по който изрече тези думи, макар а Джулиет да застане нащрек. Ако положението ѝ е сериозно, наистина няма да може да се справи сама с алкохола. И все пак, поне прави опити.

— Споменахте, че имате две деца...

Жената кимна.

Джулиет взе молива и разлисти бележника. Крайно време е да запише името ѝ, а разговорът за децата ще я предразположи.

— На колко са години?

— Малкият е на четири, големият — на седем. Дадоха ми снимки. Искате ли да ги видите?

— Разбира се.

Тя вече ровеше из чантата си.

Джулиет се вгледа в леко поизмачканите снимки. Русокосо хлапе, ухилено до уши, и малкото му братче, завито в старо одеяло.

— Господи! Вие сте Ейлийн Джентри! — изтърси тя и на секундата се възмути от себе си. Това бе най-непрофесионалната постъпка в живота ѝ.

Жената се дръпна. В сините очите се появи колебание, дори враждебност.

— Как разбрахте? — попита бавно.

Джулиет се опита да замаже положението.

— Познавам синовете ви. Много сладки деца...

— Откъде ги познавате?

Джулиет се замисли за най-удачния отговор, който в същото време да е истина.

— С Брейди Талкот сме приятели.

— Значи познавате и баща им.

Джулиет усети надигация се гняв.

— Ами... да... Но само професионално. И като приятел на Брейди.

Жената скочи на крака.

— Вие ме излъгахте! И вие сте на негова страна! Всички са на негова страна!

— Това не е вярно, госпожо Джентри! Допреди минута изобщо не знаех коя сте.

Жената не ѝ обърна внимание.

— И вие сте като всички! Искате да ми отнемете децата! Мислех, че поне вие ще ме разберете, защото сте жена... — Грабна снимките от бюрото и я изгледа яростно. — Но можете да бъдете сигурна, аз ще си ги върна. Няма да ме спрете!

Тя хукна навън, като блъсна вратата след себе си. Чак в асансьора се замисли, че може би не трябваше да се ядосва чак толкова. Адвокатката сигурно наистина не е знаела коя е. Но не е честно. Към когото и да се обърне, всички са срещу нея.

Погледна снимките, които още стискаше в ръка. Чувстваше се ужасно неловко с Майкъл и Тими. Тими я прегърна за довиждане, но Майкъл... Беше толкова пораснал и толкова смутен. Не знае за какво да разговаря с него.

Гледаше светещите цифри на асансьора, който приближаваше партера. Явно от тази адвокатка няма да има никаква полза, а каква е гаранцията, че другите ще са по-добри? Сигурно всички познават Фил.

Вратата на асансьора се отвори и тя мина през безличната тълпа, която чакаше отпред. Вън продължаваше да ръми. Тя вдигна яката на шлифера. Няма чадър. Повървя безцелно няколко преки, завладяна от идеята да получи децата си на всяка цена. Пред очите ѝ изникна бара, в който се отбиваше след работа. Познаваше бармана и всички редовни клиенти. Напоследък ѝ липсваше тяхната компания. Вътре беше топло, сухо и уютно. Без да мисли, тя бутна вратата и влезе.

През следващите няколко дни измъченото лице на Ейлийн Джентри не даваше мира на Джулиет. Изобщо не ѝ беше хрумвало, че това може да е жената на Фил. И после, как можа да реагира по този начин? Очевидно русокосата полага огромни усилия да се пребори с алкохола и със самотата. Сега сигурно е отчаяна.

Искаше ѝ се да знае повече за жената, за да предугади какво може да направи. Ейлийн беше изпаднала в пълно отчаяние... И с Брейди не би могла да сподели.

Улови се, че мисли за Фил и Ейлийн и докато избираше кои дрехи да вземе за къщата. Хората така объркват собствения си живот... Дали в момента не прави подобна грешка? Но колкото повече приближаваше мига, толкова по-нетърпелива ставаше.

Оказа се, че цялото преместване ще отнеме само няколко курса с колата. Бяха се разбрали, че няма да се нуждаят от мебели, с изключение на кухненска маса, столове и легло. Брейди обеща да уреди този въпрос.

Леглото беше от антикварен магазин — огромно, масивно и старинно. Докато наблюдаваха как майсторите го сглобяват, Джулиет усети как ръката на Брейди обхожда гърба ѝ, после се скрива под пуловера. Знаеше, че в мига, в който останат сами, ще се хвърлят да го пробват. Идеята ѝ се струваше ужасно примамлива.

Настаниха се и дните започнаха да се нижат неусетно. Животът с Брейди беше интересен и забавен. Разбираха се и всичко вървеше чудесно. Имаше само една подробност. Все още не е бременна. По едно време беше изпълнена с надежда, дори си купи домашен тест за бременност, но оптимизмът ѝ се оказа преждевременен. Нетърпението ѝ растеше.

Една вечер, докато Брейди си играеше на пода с новия си булдозер, Джулиет разгърна розовото тефтерче и се вгледа в старателно отбелязаните дати. Говори с Кас. Тя ѝ каза да има търпение. Тя наистина проявяваше търпение, ала вече е крайно време. Вдигна очи и видя, че той я наблюдава.

— Има ли нещо, Джулиет?

— Ами като че ли... Брейди, аз наистина вече трябваше да забременея.

— Е, това ли било... Понякога тази работа иска време.

— Но като се изключи първия месец, дните ни са точно, които трябва...

— Чакай, чакай! Да не искаш да кажеш, че всеки път си записваш? — Той скочи, измъкна тефтерчето от ръцете ѝ и се втренчи в него.

— Но, Брейди, как иначе ще знаем кога точно да...

— По дяволите! — Той за секунда отиде до камината и го метна в пламтящия огън.

— Брейди! Спри! Какво правиш?

— Не виждаш ли? — Очите му горяха. — Има някои неща, които не се правят по график и това е едно от тях. — Притисна я грубо до себе си и я целуна силно. Щом устните му вкусиха сладостта ѝ, той омекна и ядът му се превърна в нежност.

Джулиет не посмя да спомене повече за датите. Всъщност знаеше, че той е прав, както е права и майка ѝ. А и сега, когато живееха заедно, можеха да се радват на спонтанността.

В един момент Джулиет установи, че и двамата започват да прекарват все повече време вкъщи. Стана неусетно, но беше факт. Съвещанията до късно и ангажиментите секнаха.

Двамата обичаха вечерите пред камината, прегърнати в огромния син фотьойл, който Брейди донесе от къщата край морето, когато му омръзна да се търкаля по пода. Въпреки липсата на други мебели, холът вече приличаше на обитаван. Останалите помещения обаче си бяха все тъй мръсни и отблъскващи.

— Знаеш ли, трябва да си признаем, че доникъде не сме стигнали с този ремонт — отбеляза една вечер Джулиет, като огледа пукнатините по тавана.

— Така е, а не съм ти казал и най-новото. — Брейди затвори каталога с мостри за тапети. — Онзи Симънс, който щеше да се появи следващата седмица, вчера паднал и си счупил крака.

— Браво! — измърмори тя и след това подхвърли замислено: — Всъщност, защо пък да не го направим сами?

Брейди я изгледа скептично.

— Искаш да кажеш, ремонта? — Очите му обходиха огромните стаи. — Ти някога боядисвала ли си?

— Не. Само веднъж помогнах на Кас за банята. А ти?

— Отдавна не ми се е налагало. През една ваканция като ученик работих при един бояджия. — Той седна на пода с кръстосани крака. — Освен това, Джулиет, няма смисъл. Ако ни го направи фирма, ще можем да си го сметнем за разход.

Тя кимна замислено, после изведнъж се усмихна.

— Но пък сигурно ще е забавно...

На Брейди му хрумна, че с Джулиет може и наистина да бъде забавно.

— Вероятно си права. Нищо не ни пречи да опитаме.

Очите ѝ блестяха от възбуждане. Открай време си мечтаеше да съживи някоя стара къща.

— Според теб кой би могъл да ни помогне?

— Който се намери. Линда и мъжа ѝ, Кас, Фил...

— Кас ще е незаменима за боите, но Стив и Линда ги отпиши. Идеята хич няма да им се хареса. Ремонтът на кухнята им отне цяло лято, а след това един месец бяха до колене в прахоляк. — Джулиет прихна, като се сети.

— Значи тогава остава Фил, поне за тапетите... — Той разгърна мострите. — Я виж тези на ивиците за антрето.

Джулиет им хвърли бегъл поглед.

— Фил знае, че сватбата, а сега и къщата са само част от споразумението, нали? — попита плахо тя.

— Естествено! Той написа договорите. Това притеснява ли те?

— Не — отвърна след кратка пауза.

— Какво има тогава?

Джулиет се поколеба. Искаше ѝ се да му каже, че откак разбра коя е жената на Фил, се чувства неловко в негово присъствие. Но това би означавало да наруши тайната на клиента. А такова нещо никога не е правила.

— Няма нищо.

Брейди се вгледа в нея.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Та кои тапети предлагаш за антрето?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фил с искрено желание се зае да помага на Брейди и Джулиет. Обичаше непринудената атмосфера на тези начинания. Откак Ейлийн я нямаше, не беше пипвал нищо из къщи, защото да работиш сам е истинска досада.

Точно днес обаче предпочиташе да си остане у дома. Току-що затвори телефона след поредното обаждане на Ейлийн — третото за тази седмица.

„Те са и мои деца! Имам право да ги виждам! Ти само ги използваш, за да ме накажеш...“

Все едно и също. Сцени. Обвинения. Сълзи.

Обясни й, че ще излиза, но няма нищо против да дойде утре. Обаче не. Тя не можела да чака. Искала децата, докато го няма. Добре, но на това той пък не беше съгласен. Най-неприятното беше, че без Майкъл и Тими ще успее да свърши много повече работа у Брейди.

Предложението го изкуши, но само за миг. Гласът на Ейлийн не звучеше както трябва. Може би само така му се стори, а вероятно искаше и да я нарани, защото съсипа всичко.

— Татко, гладен съм — изскимтя тънък гласец.

Насред кухнята стоеше Тими, само по долнище на пижамата и бос при това.

В този момент Фил усети миризмата на загоряла овесената каша и светкавично дръпна тенджерата от котлона, но — твърде късно.

— Тими! Какво правиш тук? Казах ли ти да се облечеш?

Малчуганът се стресна от този неочакван изблик и изпусна чашата си. По пода бавно плъзна виненочервен гроздов сок. Облян в сълзи, Тими хукна към стаята си.

Фил се облегна на печката и разтърка челото си. Колко още ще издържи по този начин? Повече от година ежедневно балансираше между кантората и кухнята, а сега обажданията на Ейлийн му идваха твърде много. Той бавно се пресегна за ролката хартия до умивалника

и започна да попива локвите сок. Бъркотията в къщата сякаш нямаше край, също както и всичко останало.

Когато стигнаха къщата в Пасифик Хайтс, Фил се почувства малко по-добре. Беше безоблачен декемврийски ден и децата не можеха да се нарадват, че отиват на гости на Брейди. Майкъл се надяваше Джулиет да му почете и си носеше книга. Явно онзи следобед в офиса на Брейди го е омагьосала. Оттогава все търсеше повод да иде при нея.

Вратата отвори именно тя, по дънки опръскани с боя и с една стара риза на Брейди. Цялата сияеше. Нима е възможно това да е същата хладна адвокатка, с която се разминаваха в съда?

— Пристигате тъкмо навреме — посрещна ги весело тя, — аз мажа, та пушек се вдига, а Брейди се бори със скелето и ако съдя по звуците, болезнено се нуждае от помощ.

— Няма проблеми! Готов съм! — оповести гордо Тими и вдигна с две ръце големия почти колкото него чук.

— Ти ли бе? Ти за нищо не ставаш — сгълча го Майкъл. — Като изпуснеш пироните в одеялото и...

— Майкъл! — Фил го стисна за раменете.

Джулиет сдържа усмивката си и ги покани вътре.

— Фил, ти иди да видиш как върви работата, а аз ще покажа на момчетата какво им е приготвил Брейди. — Сигурна беше, че изненадата ще разреши всички проблеми. В една от празните стаи бяха подредили няколко кутии, като нарочно ги оставиха запечатани, за да бъде изненадата пълна. Отвориха само една. Брейди разработваше нов тип строителница с огромни шарени болтове и гайки, които се завиват с ключове в съответния цвят, и Джулиет не се стърпя и построи една крепост.

Момчетата естествено бяха очаровани.

— Аз ще дойда да помагам — увери я най-сериозно Майкъл, — но май първо ще видя какво мога да свърша тук.

Джулиет се засмя и го потупа по рамото.

— Няма закъде да бързаш. Ще боядисваме цял ден.

Скелето вече бе готово и въоръжени с мечета, Фил и Брейди напредваха по стената. Джулиет също се включи и съвсем скоро трапезарията се преобрази. Изборът на кремаво с едва забележим нюанс на прасковено оранжево се оказа невероятно сполучлив.

Дори и Брейди се почувства длъжен да признае заслугата на Джулиет.

— В кутията този цвят изглеждаше трагично, но на стената хич не стои зле.

— М-м-м... Видя ли? — Тя вдигна глава и го изгледа победоносно.

— Явно всички жени са еднакви — въздъхна Фил. — Точно така ме погледна и Ейлийн, когато се съгласих, че розовата баня не чак толкова лоша идея.

Брейди го наблюдаваше как потапя мечето и бавно го плъзга по стената. Имаше чувството, че нещо го притеснява и бе готов да се обзаложи, че причината е Ейлийн. Може би ако отвори дума за нея, Фил сам ще се обърне за съвет към Джулиет.

— Скоро обаждала ли се е? — подхвърли уж между другото.

— Тази сутрин. Искаше да види децата веднага.

Джулиет изтръпна. Започна яростно да боядисва. Не желаше да чува абсолютно нищо. Ще стои колкото е възможно по-далеч от проблемите на семейство Джентри.

— И ти какво й каза? — продължаваше да подпитва Брейди.

— Че днес няма да стане. Предложих й утре или някой друг ден, но не... Разяри се и ми затвори телефона.

Пред очите на Джулиет изникна онова отчаяно, измъчено лице с прозрачно сини очи, пълни с болка и разочарование.

Фил пусна мечето в кофата и заговори, явно забравил, че не е насаме с Брейди:

— По дяволите, разбираш ли, аз за малко да се съглася... Но всичко може да се случи.

Брейди движеше мечето, бавно, ритмично и съсредоточено. Сега е моментът да намеси Джулиет.

— Знаеш ли, Фил, толкова пъти сме обсъждали този въпрос и все не стигаме доникъде. Може би някой страничен човек ще прецени по-добре... — Навлиза в опасна територия. Фил мълчеше. Той продължи: — Може би Джулиет ще открие верния път. Като жена... — Умишлено не спомена, че с това си изкарва хляба.

Джулиет боядисваше в унес. Колкото по-малко говори, толкова по-добре. Тя сви рамене и отвърна:

— Не съм убедена, че в случая полът дава някакво предимство.

— Ами, тогава просто си кажи мнението. Как трябва да се постъпи в такъв случай — съпругата е напуснала семейството си. Има проблем с алкохола, но настоява да се среща с децата? — сопна се Брейди.

Ето това е. Лаконичната диагноза на съсипания брак.

Джулиет напъха кичур коса в шарената кърпа, която бе вързала на главата си, и се опита да измисли подходящ начин за измъкване. Знае какво иска Ейлийн, знае какво иска и Фил. Но кой е правият?

— Може би Ейлийн се нуждае от помощ — отвърна предпазливо тя.

Фил се обърна към нея, заинтригуван.

— Точно в това се състои проблемът, но как можеш да убедиш някого да потърси помощ, когато постоянно ти повтаря, че изобщо не го разбираш? Според нея, използвам децата, за да я уязвя.

Джулиет трескаво мислеше как да смени темата.

— Опитвала ли е да се свърже с Дружеството за борба с алкохолизма?

— Едва ли. Предложих ѝ, но тя заяви, че нямала нищо общо с онези типове.

За първи път Джулиет забеляза дълбоките бръчки, прорязващи лицето му. Придаваха му тъжен и някак състарен вид. Колко жалко! Той е превъзходен адвокат и чудесен баща. Трябва да е доволен от себе си, а той е разочарован и обезсърчен. А и Ейлийн — самотна, уплашена, намерила утеха в бутилката. И между тях — децата, невинните жертви на тази трагедия.

Фил обърса чело с ръкав и миниатюрните пръски боя се размазаха на черти.

— Толкова време се опитвам да намеря изход. Тя твърди, че има право да бъде с децата. И това, предполагам, е така. Майка им е. Но ако се напие? Вече съсипа една кола, но си е получила шофьорската книжка и отново кара. Страх ме е да ги пускам с нея...

Брейди наруши настъпилата тишина:

— Аз не разбирам много от тия работи, ама ми се струва, Фил, че имаш нужда от адвокат, специалист по семейно право. Може би Джулиет ще ти помогне. А, Джулиет?

Тя замръзна с четката в ръка. Брейди е прав, разбира се. Фил рано или късно ще има нужда от адвокат. Но тя няма да е сред

кандидатите. Въпреки че на практика не работи за Ейлийн, вече се чувства прекалено ангажирана емоционално.

— Не знам... — измърмори неуверено. — Винаги гледам да отделям работата от приятелството. — Оправданието не звучеше убедително, но бе единственото, което ѝ дойде наум. Изцеди четката на ръба на кутията и я уви в найлонче, за да не изсъхва. — Ще ида да нагледам Майкъл и Тими. Сигурно вече са огладнели, ще им направя по един сандвич.

Джулиет прекара остатъка от деня с децата, като упорито избягваше компанията на Фил и Брейди. Когато останаха сами, Брейди избухна:

— Какво, по дяволите, ти стана днес?

— Какво да ми е станало?

— От месеци уговарям Фил да се обърне към адвокат. Най-последно почти успях. Той сподели с теб проблема си. Можеше да му помогнеш, а отказа. Защо?

— Вече ти обясних. Не смесвам службата с приятелите.

Джулиет съсредоточено започна да прибира остатъците от китайската вечеря, поръчана по телефона. Брейди се облегна намръщен на вратата.

— Това са пълни глупости и ти много добре го знаеш. Фил е мой адвокат от момента, в който се наложи, а също така ми е и най-добрият приятел. Адвокатите обикновено не правят разлика между клиент и приятел.

Джулиет мълчаливо подреди бурканчетата с фъстъчено масло и конфитюр в хладилника.

— Отговори, Джулиет! Защо го направи? Да не би да е защото той е мъж, а за теб мъжете винаги са лоши?

Джулиет се завъртя към него.

— Това не е вярно! Откъде го измисли?

— Тогава защо?

— Не мога да поема ангажимент към Фил, защото жена му вече се свърза с мен.

Тишината, която настъпи, бе непоносима. Брейди я гледаше втренчено, без да помръдва. Джулиет бавно се върна на масата. Не искаше да му го казва, но нямаше как. Той се отпусна срещу нея. Лицето му бе навъсено.

— Значи работиш за Ейлийн...

— Не, поне не в истинския смисъл на думата. Отначало беше толкова изплашена и разстроена, че дори не ми каза името си. После извади снимките на децата и като разбра, че ги познавам, избяга. — Джулиет погледна през прозореца към далечните светлини на града. — Брейди, не е възможно Фил да стане мой клиент, след като вече съм разговаряла с жена му. А не бих могла да му го обясня.

Брейди взе една салфетка и методично я сгъна на параходче. Значи Ейлийн се е допитала до адвокат. Прав е бил. Фил трябва да направи същото.

— Тя възнамерява ли да предприеме нещо?

— Нямам представа. — Джулиет усети, че изпитва облекчение. — Тя наистина се нуждае от помощ. Обзета е от мисълта, че целият свят е срещу нея и едва ли не съществува заговор да ѝ бъдат отнети децата.

— Но тя е алкохоличка...

— Сигурно. Виж, аз не знам отговора. Дори не съм сигурна, че отговор изобщо съществува. — Погледна го и видя, че ядът му е отминал. — Брейди, тя е отчаяна. Нещо ме притеснява.

Брейди се замисли за Майкъл и Тими и за кошмара, който преживя Фил.

— Мен цялата история ме притеснява. — Изправи се и излезе от кухнята.

Не повдигнаха повече този въпрос. Един дъждовен неделен следобед, сгушена до Брейди на синия фотьойл пред камината, Джулиет се замисли дали да не попита какво става с Фил и Ейлийн. Но не го направи. Реши да не смуцава щастието, което изпитваха.

В началото, когато се нанесоха в къщата, всеки свободен миг прекарваха в леглото. Но напоследък им беше приятно дори само когато са един до друг. Джулиет не обичаше да споделя съкровени си мисли, но с Брейди беше различно. Ставаше от само себе си.

Впери поглед в танцуващите оранжеви пламъци. Дали и той си представя различни фигури, като гледа в огъня? Понечи да го попита, но той се беше задълбочил в някаква книга. Джулиет сложи глава на гърдите му и плъзна лице по бодливата вълнена риза. Ето така си представя щастието!

Без да вдига глава, Брейди се протегна и погали косата ѝ. Обичаше тези мигове с Джулиет. Дните им заедно минаваха кротко и спокойно. Не правеха нищо. Понякога, както в момента, дори и не говореха. Тишината обаче вдъхваше спокойствие и уют. Сигурно е така, когато живееш дълго с друг човек. Под един покрив мъжът и жената неминуемо се сближават. Той остави книгата на пода.

— Джулиет? — прошепна той. Беше притворила очи и той не искаше да я буди, ако случайно е заспала.

— М-м-м? — Лицето ѝ се обърна към него и клепките ѝ запърхаха. На отблясъците от камината смарагдовите очи сияеха като нежен нефрит.

— Мисля си за Коледа... — подхвърли уж случайно, но всъщност мисълта за приближаващите празници не излизаше напоследък от главата му. Знаеше, че няма за кога да отлага. Майка му го очаква в Бостън.

— Коледа ли? — сънливо повтори Джулиет. — Още е далеч.

— Остават по-малко от две седмици. Ти как празнуваш Коледа?

Тя едва сподави прозявката си.

— Според случая. Миналата гледах „Лешникотрошачката“. Понякога отивам у Линда, само че тази година със Стив и с децата ще ходят при родителите ѝ.

— Ами семейството ти? — възкликна изумен той. — Елхата, подаръците...

— Семейството ми се състои от Кас, а през последните години тя ходи на ски в Йосмайт. Като бях малка, си правехме галавечеря и подаръци, но елха... За елха и дума не можеше да става.

— Не сте имали елха! — Не познаваше човек, който да остане без елха на Коледа.

Тя обви коленете си с ръце и го погледна сериозно.

— Знам, че ще ти прозвучи странно, но според Кас е идиотско да се отсичат дървета, за да се празнува Рождество Христово. В къщата ѝ никога не е внасяна елха.

— На теб не ти ли е било мъчно?

— Как може да ти е мъчно за нещо, което никога не си имал? — Тя вдигна рамене, после се усмихна на Брейди. — За теб няма какво да говорим, нали? Майка ти подрежда огромна елха, под нея — купища подаръци, а на масата има ядене колкото за цяла рота войници.

— Така си е. И не трябва да забравяме сестра ми, мъжа ѝ и децата, леля Елинон, джафкация пудел и някой и друг братовчед.

— Сигурно пък е весело!

Брейди усети, че току-що направи непоправима грешка. Тя очаква да я покани, а той не е в състояние да направи това. Никой от роднините нямаше представа, че е женен. Беше решил да не им казва, защото тъй или иначе става въпрос за няколко месеца. Само че сега се чувстваше неловко, задето не бе казал това на Джулиет.

— Тази година обаче не мисля да се разкарвам дотам — рече равнодушно.

Джулиет повдигна вежди.

— Мислех, че винаги прекарваш Коледа в Бостън.

— Да, но този път съм решил да прекарам празниците по друг начин.

Джулиет отлично знаеше, че коледните семейните традиции не се нарушават току-тъй. Освен ако...

— Брейди, да не би да мислиш, че и аз ще искам...

— О, не, не, няма нищо общо... Просто, там е толкова шумно. Всички се суеят... — Хич не е убедителен. Тишината ставаше напрегната. Погледна крадешком към нея. Мълчеше и гледаше втренчено в огъня. Усещаше, че тя не му вярва и му се искаше да го изрече на глас — поне ще му даде възможност да се защити.

Брейди взе книгата, но очите му безразборно шареха по редовете. Чувстваше се отвратително. Излъга я и разбра, че я заболя.

— Не, Джулиет, така няма да стане. По-добре да ти кажа истината.

Тя го погледна тревожно, но отново нищо не каза.

— Не можем да отидем за Коледа в Бостън, защото никой не знае за сватбата ни.

— Разбирам — отвърна тихо и сведе очи.

— Реших, че е по-добре да не им казвам. Само че сега съжалявам... — Седна на пода и скри ръцете ѝ в шепите си. — Нещата между нас се промениха, Джулиет. Всичко е по-различно.

Джулиет срещна погледа му. Нямаше нужда от повече обяснения. Сама много добре усещаше как с всеки изминат ден се сближават. Все по-често, като се събудеше сутрин, си представяше какво ли ще изпитва, ако са женени наистина.

— Мислиш ли за бъдещето? — продължи Брейди.

— Почти не. — А преди мислеше само за бъдещето. За това как ще роди детето си, как ще го възпита. Но ето, че и това се е променило. — Навярно съм прекалено свързана с настоящето, не мисля, че съм готова да погледна напред...

Брейди нежно погали лицето ѝ. Разбираше и беше решен да чака.

— Ако ти искаш да си отидеш в Бостън...

— И двамата можем да идем в Бостън — прекъсна я той, — но ще бъде неловко. Затова ти предлагам да останем тук и да си направим нашата Коледа.

— Ще бъде чудесно — прошепна Джулиет, — наистина чудесно.

Отпусна се назад и протегна ръце към него. Усещаше, че тези думи и това, което остана неизречено, ги сближи повече от всичко друго.

В този декемврийски следобед се зароди нещо ново и много красиво, но Джулиет нямаше време да мисли за него, тъй като устните на Брейди жадно я целуваха. Здрачът се сгъстяваше и жаравата в камината бе единствената светлина в хола. Знаеше, че той я желае и почувства как собственото ѝ тяло се изопва в копнеж. Страстта им се разгоря с неподозирана сила, оставяйки незаличим отпечатък в душите им. Останаха да лежат така още много дълго, докато огънят изтлее и денят окончателно отстъпи място на мрака.

За първи път откак се помнеше, Джулиет броеше дните до Коледа. От мига, в който решиха да празнуват заедно вкъщи, тръпнеше от възбуждане. Изплете венец за входната врата и една цяла събота пече сладки. Вярно, че не можеше да кажеш със сигурност дали хрупаш ангелче или звездичка, но Брейди заяви, че важен е вкусът, а той е прекрасен.

— Ще заделим малко и за Майкъл и Тими — обади се Джулиет от кухнята.

— Идеята никак не ми харесва.

Тя застана на прага на хола и заканително сложи ръце на кръста.

— Чакай. Ти каза, че сладките са превъзходни.

— Там е работата — отвърна Брейди е пълна уста. — Току-що изчезна и последната.

— Последната! Ами те бяха повече от кило. Сега с какво ще почерпим Фил?

Брейди я целуна по върха на носа.

— Нарези от онзи страховит кекс, който ти го подари секретарката. Фил и без това казва, че яде всичко, стига да не го е правил той.

— Хубава работа! Най-добре да опека сладкиш с канела, като онзи дето купихме преди няколко дни.

— Както искаш. — Брейди наметна якето си.

— Къде отиваш?

— По задачи.

— Чудесно! Вместо да пека сладкиш, идвам с теб. Тъкмо ми трябват и някои подправки.

Деликатно, но безапелационно, Брейди я хвана за раменете и я спря.

— Аз ще купя всичко. Ти стой тук и се залавяй с тестото.

— Чакай! Не е честно — провикна се тя, когато той изчезна от кухнята. Явно плановете му изключват присъствието ѝ. Странно. Разбраха се да не си дават подаръци — значи не би могъл да пазарува в последния момент. Надяваше се, че ще удържи на думата си, защото тя не му беше купила нищо.

Извади готварската книга от чекмеджето и отвори на раздела „Ястия от птици“. Ама че работа. Уж решиха всичко да бъде спонтанно, да се забавляват както им хрумне, а пък на практика правеха точно каквото и всички други. Включително купиха и пуйка. Твърде нелепа идея, като се има предвид, че сигурно ще я дождат цял месец.

Показалецът на Джулиет се плъзна по страницата и най-накрая спря на заглавието „Творчество с пуйка“. Чак сега разбра защо Кас никога не се захваща с такова чудо. Дали Ейлийн ще приготви нещо за Фил и децата? Знаеше, че ще ги посети на Коледа, но вероятно Фил сам ще се погрижи за трапезата. Всъщност готвеше чудесно.

Погледът ѝ попадна върху вратата на хладилника, която бе скрита от автопортретите на Майкъл — кръгла глава с ярко жълта коса на върха, огромна алена усмивка, сигурно заради хвърчилото в едната ръка. Честно казано Майкъл изглежда щастливо дете. Също и Тими.

Някой шумно затропа на външната врата и Джулиет се озърна стресната.

— Джулиет! — викна отвън Брейди. — Ела да ми отвориш!

— Къде ти е ключът? — попита, като застана на прага. Брейди беше зачервен, а по челото му бяха избили капчици пот.

— Не можах да се добера до него — отговори запъхтян.

— Всичко наред ли е?

— Не излизай навън! — заповяда той и Джулиет покорно се дръпна в антрето. — Всичко е наред. Само отвори вратата и се връщай в хола.

— Сигурен ли си, че ти няма нищо? — Брейди не изглеждаше особено добре, облегнат на стената в доста неестествена поза. Но пък нямаше и вид на болен.

— Съвсем. И да си затвориш очите!

Аха, значи ще има изненада. Не знаеше каква би могла да е, но бе заинтригувана. Застана напред, послушно замижа и наостри слух. Не стана нужда да се напруга, тъй като шумът бе оглушителен. Брейди явно влачеше нещо тежко, пухтеше, мърмореше и се удряше в мебелите.

— Внимавай с тапетите! — викна му тя.

Отговор не последва, само тътрузването приближи и се разнесе някаква позната миризма. Може би... Точно така. На бор!

Предпазливо отвори очи. Пред прозореца стоеше най-красивата елха, която бе виждала.

— Ще имаме елха! — Гледаше я очарована и не можеше да повярва на очите си.

— Да — заяви гордо Брейди. — Донесох ти елха, при това, забележи, какво има тук!... — Той разтвори чувала, увит около основата ѝ. — Корени! Не е отсечена. Майка ти може и да е особнячка, но за някои неща е права.

Той гледаше очаквателно Джулиет. Стоеше като закована, безмълвна, само прикри уста с длан. Не очакваше точно такава реакция. Може би все пак наистина не обича елхи.

— Джулиет? Нали нямаш нищо против да си имаме елха? Не е отсечена и след Коледа ще я посадим на двора.

Тя не откъсваше очи от елхата. Нима е възможно Брейди да се е сетил да ѝ подари жива елха? Изведнъж тя се затича към него и се хвърли на врата му.

— Прекрасна е! Толкова красива, стройна... Как хубаво мирише! Никога не съм имала такъв чудесен подарък.

Брейди я прегърна силно и целуна разрошената ѝ коса. Страшно бе щастлив, че успя да ѝ подари нещо, което изобщо не е очаквала.

— Сега идва най-интересното — обяви тържествено, — започваме да я украсяваме.

— Купил си и играчки?

Той я пусна, изчезна в антрето и се върна с три кутии.

— Погрижил съм се само за светлинните ефекти. За останалото ще използваме въображението си. — Докато Джулиет го гледеше смаяно, той закачи по клоните наниз от миниатюрни лампички във форма на свещи. — Немски са — поясни той, — реших, че първата ти елха трябва да е особено специална.

— Значи отдавна си го замислил!

Брейди многозначително изви вежди и щракна ключа. Цялата стая се окъпа в нежна кехлибарена светлина.

— Невероятно! — ахна Джулиет и погълна с очи съвършената симетрия на елхата. Липсват само играчки. — Сетих се! На върха ще сложим звезда, а в клоните — малки червени птиченца. — Хукна към антрето и донесе кашона с разни джунджурии, които Кас ѝ беше дала за Майкъл и Тими, когато идват на гости. Клекна пред него и пъкна ръце вътре. — Тука някъде трябва да има станиол... Ето го!

Само след минута лъскавата звезда беше готова и Брейди я закрепил на върха. После Джулиет изрови отнякъде хартия за оригами и търпеливо обясни на Брейди как се правят японски фигурки.

— Не е лошо — рече окуражително, когато той дръпна опашката на птицата и крилата помръднаха. Джулиет промуши кордата през корубата на розовата костенурка и я закачи на елхата.

— Тия японски животинки са за хора с висше образование, а аз както знаеш съм все още на ниво детска градина — изсумтя Брейди и започна да изрязва лентички станиол за гирлянд. Когато го нагласи върху клоните, отстъпи назад и огледа творението си. — Много си е хубава елхата ни. Догодина обаче...

Млъкна на средата на изречението. „Догодина“ може би няма да има. Все го забравя. Единственото, което е сигурно, е настоящето.

Джулиет го чу, но и тя предпочете да замълчи. Събра изрезките станиол и пусна ножицата в кашона. Не желаше да мисли за догодина. Изправи се и погледна елхата. Доскоро ѝ се искаше да следващата Коледа да роди дете, но вече не беше толкова сигурна, че детето ще осмисли напълно живота ѝ.

— Защо не подготвиш камината, а аз ще ида да опека сладкиша.

Трябва да избяга от мисълта за бъдещето. В момента иска само да отпразнуват Коледа, така както бяха решили. Без планове за догодина!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Часове наред Ейлийн Джентри пътуваше безцелно с колата, сякаш за да намери отговора на въпроса защо е сама на Бъдни вечер. Наоколо бе тъмно и тихо. По радиото свиреха само коледни песни. Като пуснаха „За Коледа ще си бъда у дома“ тя не издържа и завъртя копчето. Навремето обичаше тази песен. Сега ѝ се струваше непоносима.

У дома. Мястото ѝ е там. При Фил, Майкъл и Тими. Сега щяха да закачат чорапите за подаръците и щяха да подредят чиния със сладки за Дядо Коледа.

Но тя не е у дома. Обикаляше сам-сама пустите улици, оглеждаше лъскавите витрини и се изпълваше с омраза към целия свят.

Подмина един бар. Ярките му розови реклами проблясваха подканващо. Замисли се дали да не се отбие. В баровете винаги можеш да намериш с кого да си поговориш. Особено по празници като този. Тя хвърли поглед към бутилката вино в кафява хартия на съседната седалка, после внезапно зави на юг и продължи надолу към брега.

Когато излезе на шосето към плажа, все още нямаше представа какво възнамерява да прави. Всички къщи край пътя излъчваха уют и топлина. Зад всеки прозорец блестяха украсени елхи, край някои от тях продължаваха да се суетят хора. Като че ли навсякъде имаше деца.

Ейлийн спря колата малко преди къщата, която няколко години бе нейният дом. От прозореца също надничаше елха. Майкъл, вече по пижама, ходеше напред-назад и накрая седна на дивана. Тими довлече одеялото си и се покатери в скута на Фил. От време на време в ползрението ѝ се появяваше пълна жена — сигурно госпожа Кампанели. Дали е дошла да прекара с тях Бъдни вечер, или Фил ще излиза?

Ейлийн извади бутилката и разви пластмасовата капачка. Едно предимство на евтино вино — лесно се отваря.

Мястото ѝ е при момчетата край елхата. Та те са нейни! А ето че друга жена се грижи за тях. Без да откъсва очи от къщата, Ейлийн

надигна бутилката и блажената изгаряща топлина се разля по жилите ѝ.

Фил четеше на момчетата от голяма книга. В гърлото ѝ заседна бучка и отпи отново, за да я разнесе. Знаеше какво чете Фил — „Нощта преди Коледа“. Четеше я всяка година, дори и когато още нямаха деца. Беше традиция в неговото семейство.

Представи си дълбокия му приятен глас, но копнееше да го чуе наистина. Със свито сърце продължи да се взира в мрака.

Виното бе почти на привършване. Фил затвори книгата, целуна децата и ги изпрати след госпожа Кампанели. Ейлийн усети пристъп на гняв. Тя трябва да е тази, която ги прегръща и целува. Това е правото ѝ на майка.

Пресуши и последните капки. Фил е вече с палто и проверява ключовете си, както винаги преди да излезе. Гледаше го как отваря вратата, отива при колата и се качва в нея. Ейлийн стисна с всички сили кормилото, докато фаровете се изгубиха зад ъгъла.

Гневът ѝ се отприщи. От къде на къде ще я държи далеч от децата ѝ? Къщата е и нейна. Трескаво зарови в чантата си и измъкна ключа за задния вход. Никой не знае, че е у нея.

С несигурна стъпка приближи къщата и заобиколи отзад. Ще благодари на госпожа Кампанели и ще я отпрати. И после ще остане с Майкъл и Тими. Пъхна една дъвка в устата си, после завъртя ключа. Вратата се отвори. Ейлийн се шмугна вътре.

Фил изкачи стъпалата пред верандата на къщата. Посегна към звънеца, но се поколеба. С Брейди имаха обичая да се почерпят по едно питие на Бъдни вечер. Само че винаги Брейди идваше на гости и дори носеше подаръците, които пазеше при себе си, откакто Майкъл захитря и почна да рови по шкафовете. Тази година обаче беше непреклонен. Щял да купува елха. Задължително трябвало да я види.

Фил прие с удоволствие, но чак след това госпожа Кампанели съобщи, че възнамерявала ходи на църква. Сега се чувстваше притеснен. Погледна часовника си. Не може да стои дълго. Обеща, че ще се прибере преди десет и половина.

— Весела Коледа! — поздрави го Брейди, като му отвори. Зад гърба му блестеше подканваща светлина, чуваше се тиха коледна

музика, носеше се ухание на току-що опечен сладкиш.

Джулиет го прегърна силно, после припряно го задържа за ръкава.

— Ела да видиш каква елха имаме! Досега сме я украсявали...

Фил застана пред гордо изправената елха, разперила клони с гирлянди от лампички и саморъчни играчки. Наистина не можеха да се сравняват с тези вкъщи, събирани в продължение на десет години семеен живот, но тук имаше някаква особена атмосфера. Обзе го истинска тъга. В този миг се почувства ужасно самотен.

— Вие ли сте направили всичко това?

— Аха. Преди малко. — Брейди не криеше гордостта си.

— Наистина е прекрасна. — Фил преглътна, за да не го издаде гласът му. — Явно и двамата много ви бива.

Усмихнат, Брейди му връчи традиционния яйчен коктейл с мляко и ром и му посочи огромния син фотьойл до масичката, на която беше сервиран канеления сладкиш. Искаше му се да сподели с Фил какво става, какво изпитва към Джулиет, но още на самата нея не бе казал. Струваше му се още рано.

— Юнаците заспаха ли? — попита весело.

— Сигурно вече да. Госпожа Кампанели е непреклонна. Три пъти прочетохме „Нощта преди Коледа“ и ги предупредих, че Дядо Коледа ще иде при децата, които спят дълбок сън. — Седна, отпи от чашата и си взе парче сладкиш. — Няма да мога да остана дълго. В десет и половина госпожа Кампанели отива на църква.

— Майкъл и Тими сигурно едва издържат — обади се Джулиет. — Подаръците са готови, Брейди добави още някои неща.

— А Джулиет ги опакова.

— Благодаря и на двамата. — Необяснимо по каква причина се чувстваше неловко. Сякаш не му е тук мястото. Може би защото знае прекалено много за отношенията им. А е повече от ясно, че без да предполагат, дори навярно и без да искат, двамата живеят като семейство. Истинско семейство.

Брейди смени касетата и нежният глас на Бинг Кросби изпълни стаята.

— Последно Ейлийн ще идва ли утре?

Фил се размърда в стола.

— Доколкото ми е известно... По телефона каза, че е купила подаръци. Тими е много развълнуван. Майкъл обаче май не е съвсем сигурен. — Поколеба се дали да продължи, но усети, че изпитва нужда да говори за това. — Майкъл заяви, че иска да се върне, само ако повече не си отива.

— Хм, как да му го обясниш наистина?

— Знаеш ли, по едно време дори си мислех да поговоря с нея, да ѝ предложа да опитаме, но не бих могъл да понеса алкохола. Прекалено тежко ще е за всички ни.

Потънаха в мълчание. Чуваше се само тихата музика и прашенето на огъня в камината. Джулиет искрено съчувстваше на Фил. Щеше ѝ се да може да каже или да направи нещо, за да облекчи болката му. Добре поне, че той проумява колко е глупаво да започват отначало. Колкото по-скоро приключат отношенията им, толкова по-добре ще е за тях, и за децата.

— Да ти наляя още? — предложи Брейди.

— Не, благодаря ти. — Фил се изправи. — Трябва вече да се прибирам.

Взеха подаръците и ги подредиха в колата, докато задната седалка вече не се виждаше от пакети.

Фил се сбогува набързо. Искаше му се да се прибере час по-скоро.

Като пристигна, външните лампи светеха, но в хола беше тъмно. Учуди се защо госпожа Кампанели е изключила елхата. Натъпка част от подаръците в един сак и си отключи. Повика госпожа Кампанели. Никой не се обади. Погледна часовника. Десет и тридесет и осем. Късно е, но не чак толкова. Остави сака на пода и с нарастващо раздражение извика отново. Знаеше, че много държи да отиде на църква, но да остави децата сами...

Изкачи се на пръсти на горния етаж. Детските стаи бяха тъмни. Не се чуваше и звук.

Надникна предпазливо и се усмихна като видя познатите очертания в креватчетата. Майкъл и Тими спяха в най-невероятни пози. Прииска му се да влезе и да ги целуне, но на Бъдни вечер децата спят съвсем леко. После ще трябва да чака поне час, за да може на спокойствие да подреди подаръците.

Постоя така още минута и безшумно се върна долу. Всичко изглежда наред и все пак не можеше да си обясни как така госпожа Кампанели си е тръгнала, без да го дочака. Включи лампичките на елхата и отиде да донесе останалите пакети. След като нагласи всичко, се дръпна назад да се наслади на ефекта. Погледът му се спря на звездата, която грееше на върха. Купиха я за първата си Коледа. Беше безобразно скъпа, но Ейлийн страшно я хареса. Каза, че ще я пазят като очите си и след сто години внуците им ще продължават да ѝ се радват.

Той изпита внезапна ярост. Прииска му се да я хвърли на пода и да я стъпче, така както Ейлийн съсипа живота му. Стоеше, без да помръдва, със стиснати зъби и свити юмруци. Гневът премина.

Фил загаси лампата и излезе. Дълго време се въртя неспокойно в леглото, унасяше се за няколко минути, след зова се стряскаше и отново втренчваше поглед в тавана.

Много е забавно да си сам на Коледа, помисли си с горчивина.

Когато се събуди, стаята беше окъпана в светлина. Той се послуша. В къщата цареше тайнствена тишина. Хвърли поглед на часовника върху нощното шкафче. Девет. На Коледа Майкъл обикновено става с първия слънчев лъч. И това се повтаря всяка година. Проверява елхата, започва да скача и да крещи, че Дядо Коледа наистина е дошъл.

Фил обу пантофите си, изпълнен с лошо предчувствие. На средата на стълбите се надвеси над парапета. Подаръците стояха недокоснати.

Втурна се в стаята на Майкъл. Одеядлото бе все така издуто, но на светло изглеждаше някак неестествено. Той го отметна със замах. Под него имаше само няколко възглавници.

Фил замръзна. Дланите му се изпотиха. Дишането му се ускори. Стомахът му се сви на топка.

— Майкъл! Майкъл, къде си?

В ужас хукна към стаята на Тими. Нямахше нужда да вдига одеядлото. Свлече се на колене и зарови ръце в косата си.

— Господи! Няма ги...

В главата му трескаво се въртяха мисли. Незабавно трябва да направи нещо. Отпусна глава върху леглото и затвори очи, скован от страх.

Нямало ги е цяла нощ. Но къде може да са? Защо?

Въздъхна и нещо студено и твърдо докосна лицето му. Опита се да го извади, но се беше закачило за одеялото. Вгледа се внимателно. Гривна. Златната гривна, която подари на Ейлийн по случай раждането на Тими. И тогава разбра. Към страха се прибави ярост и безсилие.

Тичешком Фил слезе в кухнята, грабна слушалката и се втренчи в списъка с телефонни номера. Най-послед откри този на госпожа Кампанели и го набра. Телефонът иззвъня три пъти, после още веднъж...

— Вдигай, по дяволите! — изръмжа Фил.

Когато тя се обади, едва успя да я чуе сред детските викове и смехове.

— Фил Джентри е.

— Честита Коледа! Също и на момчетата! — изрецитира весел глас.

— Госпожо Кампанели, когато снощи си тръгнахте, е Майкъл и Тими всичко ли беше наред? — попита, като се бореше с паниката.

Настъпи пауза, през която се чуваха само радостните възгласи от другата страна, но накрая госпожа Кампанели успя да въздвори тишина.

— Спяха си — отвърна тя. — Госпожа Джентри дойде и каза, че ще прекара Коледа у дома, така че мога да си вървя. Случило ли се е нещо?

Искаше му се да крещи. Как е могла да постъпи толкова глупаво! Но вината не е нейна. Откъде може да знае?

— Уверен съм, че всичко е наред, явно госпожа Джентри ги е извела някъде.

Глъчката отново започна да се усилва, но Фил почувства тревогата на възрастната жена. Няма нужда обаче да се появява с една тумба роднини и цяла торба мъдри съвети.

Насили се да звучи бодро:

— Вие си празнувайте Коледа, госпожо Кампанели. Сигурен съм, че не им се е случило нищо лошо.

Затвори и се опита да измисли какво да прави оттук нататък. Поне знае къде са. Всъщност, няма никаква представа. Ейлийн не пожела да му каже адреса си, а телефон няма.

Започна да върти на полицията, но сложи обратно слушалката. Така няма да стане. Все пак, майка им е. А дори да успее да убеди

някой състрадателен полицай, че е възможно децата да са в опасност, това не е решение. Поне засега.

Погледна към пищната елха сред купчина подаръци. Единствено колелото за Майкъл не беше опаковано. Цялото лъщеше — самотно и ненужно.

В последно време Майкъл живееше само с мисълта за него. Седмици наред не можеше да говори за нищо друго и все настояваше да минат покрай магазина, за да го погледне още веднъж. Какво му е казала Ейлийн днес сутринта? Че Дядо Коледа е забравил?

Усети, че му прималява. Без да мисли, набра номера на Брейди и като чу сънливия му глас, изкомандва:

— Брейди, събуди се! Тя ги е взела! Ейлийн е взела децата.

На секундата Брейди се изправи в леглото.

— Кога?

— Снощи. Малко преди да се прибера. Излъгала е госпожа Кампанели. Чак сутринта разбрах, че ги няма.

— Боже Господи! Идваме веднага.

Джулиет го хвана за ръката.

— Какво се е случило?

Брейди ѝ обясни и пред очите ѝ заиграха лицата на Майкъл и Тими — лъчезарни и невинни, и това на майка им — изтерзано от самотата и разочарованието. Фил сигурно не е на себе си.

— Обадил ли се е в полицията?

— Не знам. Само му казах, че отиваме при него.

Джулиет трескаво се облече.

— Полицията все едно няма да помогне. Ще му кажат, че трябва да седи и да чака. Тя им с майка, молба за развод няма. Ах, защо не ѝ обърнах повече внимание! На мен ми заяви, че ще направи всичко, за да получи децата си, но аз реших, че има предвид да престане да пие. А се оказва, че е било заплаха. Знаех, че е отчаяна, но изобщо не съм си представяла, че е способна на подобна стъпка.

— Никой не си е представял — заяви Брейди, докато си завързваше обувките. Лицето му беше изопнато и изпълнено с решителност.

Джулиет грабна палтото и чантата и хукна след него. Единственото, което им оставаше, бе да чакат заедно с Фил. Навръх Коледа друго не може да се направи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл отвори очи и се заоглежда наоколо. Къде ли се намираше? Втренчи се в плетеницата от пукнатини на тавана. Без да помръдва, разбра, че до него лежи Тими, свит на кълбо. Предпазливо надигна глава над ръба на бодливото зелено одеяло. Стаята изглежда стара и като че ли мръсна. Прозорецът гледа към тухлена стена. Със сигурност не е идвал тук преди.

Тими се размърда и потърка очи с юмруци.

— Дядо Коледа дойде ли?

— Не знам — отвърна Майкъл шепнешком.

— Не е ли Коледа? — Тими се огледа. Ококори се и вкопчи ръце в одеялото. — Къде сме?

— Мисля, че при мама. — Набрал кураж, той седна. — Снощи беше при нас, не помниш ли?

— Не е вярно. Днес ще идва. Снощи трябваше да дойде дядо Коледа.

— Не бе, глупчо. Ти спеше и тя те пренесе на ръце. Освен това мисля, че дядо Коледа не е идвал, защото под елхата нямаше нищо. Ти сигурно и това не помниш.

— Тук не ми харесва.

Палецът на Тими се озова в устата му. На Майкъл, също не му харесваше, но той бе по-големият и негова задача бе да измисли какво да правят оттук нататък.

— Хайде, ще се обадим на татко.

Хвана брат си за свободната ръка и го издърпа от кревата. Прекосиха тъмен коридор и се озоваха в миниатюрна кухня с умивалник и хладилник, широка колкото за тях двамата. Телефон не видяха, но в дъното имаше врата. От нея излязоха на дървена веранда, през която минаваше външно стълбите.

— Тука няма телефон — заяви зъзнейки Тими и потърка босите си стъпала едно в друго.

— Няма, да. — Майкъл надникна през изпочупените дъски. Боклукът на улицата преливаше от ръждясалата кофа и се носеше миризма на гнило. Той зачопли с нокът напуканата боя. — Да се връщаме вътре, Тими. Непременно трябва да се обадим на татко.

Поведе го обратно по същия път. В другия край на коридора видяха отворена врата.

— Това е мама — обади се Тими и посочи с пръст жената на дивана. — Още спи.

— Ш-ш-шт. — Майкъл запуши устата му. Майка им не помръдна. Той погледна празната бутилка на масата. Понякога майка му спеше толкова дълбоко, че колкото и да се мъчеше, не можеше да я събуди. Баща му веднъж обясни, че е така, защото пие прекалено много.

— Дядо Коледа не е идвал тук — заключи шепнешком Тими. — Искам да си ходя вкъщи.

Майкъл се озърна за телефон, но не откри нищо. Обърна се към брат си.

— Защо не опиташ да я събудиш?

Тими го изгледа ужасен.

— Ами ако се ядоса?

И Майкъл точно от това се притесняваше.

— Няма да се ядоса, ако я събудиш ти. А като се приберем, ще ти дам дъвчащ бонбон.

— Два!

— Добре де, два — съгласи се неохотно Майкъл.

Тими се приближи на пръсти до дивана.

— Мамо? — прошепна страхливо и я побутна с ръка. — Мамо?

Тя изпъшка и той отскочи назад.

— Три бонбона — заяви Майкъл.

Тими опита отново. Този път майка им отвори очи и го изгледа с премрежен поглед.

— Тими! Какво правиш тук?

— Ами Майкъл каза, че ти си ни довела.

Ейлийн притисна с длани слепоочията си, за да притъпи пулсиращата болка.

— Да, да... Доведох ви на гости.

Коледа е и е с децата си.

Погледна ги изправени до вратата, треперещи от студ, само по пижамки, самотни и уплашени като самата нея. Като че ли не приличаха на деца.

— Ще прекараме заедно Коледа. — Опита се да звучи бодро, но главата ѝ се цепеше и съзнанието ѝ беше замъглено.

Майкъл внимателно я разглеждаше. Все още бе с дрехите от снощи. Под очите има тъмни кръгове. Не знаеше какво да ѝ каже, затова мълчеше. Тя седна и се усмихна, но се получи разкривена гримаса.

— Вие сега ли се събудихте?

Тими се огледа безпомощно.

— Да — категорично отвърна Майкъл.

— Тогава, хайде почакайте мъничко... — Изправи се с мъка и се скри в банята.

Тими зяпна брат си с разширени от ужас очи.

— Няма да ни заведе вкъщи. Каза, че ще стоим тук и иде празнуваме Коледа. Искам да си ходя!

— Татко знае какво да направи. Може би вън има телефон. — Отиде на пръсти до входната врата и безшумно натисна дръжката.

Тими затопурка след него.

— И аз идвам.

Двамата надникнаха в дългия тъмен коридор с две редици врати.

Тими бързо се дръпна назад.

— Там обаче не отивам. — Хвана брат си за пижамата и го прибра вътре.

Майкъл затвори.

— Значи ще трябва да измислим нещо друго. Защото не можем да останем тук. Кажи ѝ, че искаме да си отидем у дома и ще ти дам цялата торба с бонбони. Съгласен ли си?

В този момент банята се отвори и двамата подскочиха.

— Сигурно сте гладни — заяви Ейлийн, вече по-уверена в себе си. — Май имам портокалов сок.

Тръгна към кухнята и момчетата се повлякоха след нея. Извади картонената кутия от почти празния хладилник и наля три чаши. Подаде им техните, отвори шкафчето и измъкна бутилката водка.

Както я стискаше за гърлото, погледът ѝ попадна върху двете момченца. Стояха, хванали с две ръце чашите си, и следяха всяко

нейно движение.

Тя съсредоточено разви капачката. Отново ги погледна. Само една глътка ще я ободри.

Обърна се с гръб и затвори очи. Поне сто пъти се зарече да престане да пие. Сега обаче е по-различно. Сега не е заради самата нея. Този път ще бъде заради тях, защото ги обича и защото не иска да ги загуби.

С трепереща ръка Ейлийн изсипа водката в мивката и задържа бутилката, докато се изцеди и последната капка. След това я хвърли в кофата. Направи може би най-трудната стъпка в живота ѝ. Момчетата я гледаха занемели.

— Мамо? — обади се неуверено Тими и наведе глава. — Искаме да си ходим. Майкъл ми обеща цяла торба бонбони, ако ти кажа това.

— Не е вярно!

— Вярно е. Първо ми обеща...

— Наистина ли искаш да си ходиш, Майкъл?

Майкъл гледаше в пода.

— Аз искам — отвърна вместо него брат му, — защото дядо Коледа не е идвал тук.

— Да, но аз съм ви приготвила подаръци.

— Ти не си дядо Коледа.

— Но съм ви майка и много ви обичам. Затова искам да прекараме Коледа, както преди.

Майкъл вдигна глава. Очите му излъчваха нескрита враждебност.

— Щом толкова искаш да си с нас, защо не живееш вкъщи като едно време?

Ейлийн усети яда, зараждащ се в нея.

— В момента не мога, Майкъл...

— Значи не е честно да ни водиш тук. Ако ни обичаше, нямаше да го направиш. — Той се завъртя и остана изправен, с лице към стената.

— Моля те, заведи ни при татко — изхленчи Тими и по бузите му се търколиха две огромни сълзи.

— Но аз исках...

Ейлийн млъкна, понеже разбра, че рухна и последната ѝ илюзия. Те вече не са нейните мънички дечица. Не може да ги прегръща и да

им се радва, както по-рано. Погледна обляното в сълзи лице на Тими. Ето, той стои наред с кухнята и плаче за баща си. И нищо не би могла да му каже. А Майкъл... Тя се приближи и сложи ръка на рамото му, но той се дръпна. Искаше да му каже да не я мрази, че тя също страда, че вината не е нейна. Но как да му го обясни? Той няма да разбере.

— Ами след като и двамата искате да се прибирате — рече бавно, — точно това и ще направим. Тъкмо ще проверим какво е донесъл дядо Коледа.

Тими видимо се оживи, ала Майкъл изобщо не се обърна.

— Така доволен ли си, Майкъл?

Добре, че изля водката.

— Предполагам — отвърна мрачно той. — Ти ще останеш ли?

Ейлийн се замисли. Заедно на Коледа...

— А искаш ли?

Той се завъртя колебливо.

— Предполагам.

Ейлийн погледна смачканата си пола и блузата, които облече преди два дни. Не може да отиде в такъв вид. Искане да изглежда добре, хубава като преди, когато имаше цял гардероб е дрехи и можеше да купува от който магазин иска. Ще облече онази, зелената рокля, дето я скри на дъното на чекмеджето. С нея ще се чувства привлекателна. Колието обаче вече го няма. Продаде го. Но ще си сложи малките златни обеци, а и с гривната... Погледна ръката си. Никога не сваляше гривната, но сега я нямаше. Толкова неща си бяха отишли.

Ейлийн коленичи пред шкафчето с двете лъскави кутии.

— Разгледайте си подаръците, а после ще се приготвим да тръгваме.

Тими веднага разцъфтя, Майкъл обаче остана равнодушен. Ейлийн гледеше как ги отварят и сърцето й се сви. Купи ги от някаква разпродажба една вечер след работа, когато получи повече бакшиши. Тогава много им се зарадва, веднага се прибра и старателно ги опакова. Сега не беше толкова сигурна, че ще им харесат. Вече почти не познава децата сп.

Тими настървено разкъса хартията и изумен зяпна пъстрата кутия. Напипа мъничката ръчка, завъртя я и отвътре се разнесе песента „Лондон Бридж се спуска“. Въртеше все по-бързо и темпото се

засилваше. Изведнъж капакът се отвори, чу се звън и отвътре изскочи ухилен клоун.

— Ух! — извика Тими и отскочи назад.

Дори и Майкъл се засмя.

— Дай да пробвам.

Тими прегърна кутията и отсече:

— Пробвай си своя подарък.

Майкъл дръпна панделката, която хладнокръвно развързваше, и надникна под хартията. Вътре имаше миниатюрна крепост и пликче пластмасови фигурки на войници, индианци и коне.

— О-о-о! — възкликна очарован и за първи път от месеци Ейлийн видя блясък в очите му. Той трескаво изсипа на пода съдържанието на кутията и зарови ръце във фигурките. — Много са хубави! Никога не съм виждал такива...

— Дай да видя, дай да видя... — Тими тъпчеше нетърпеливо зад гърба му, източил врат.

Майкъл закрилнически легна върху купчината.

— Отивай си играй с своята играчка! Това е мое. Мама за мен го е купила!

Просълзена, Ейлийн коленичи до тях, прегърна ги и прошепна:

— Честита Коледа, милинки.

Момченцата я погледнаха и за една секунда Тими притисна глава към рамото ѝ.

— Честита Коледа, мамо — рече тихо Майкъл. Този път не се дръпна.

Обзе я огромна радост, тъй силна, че за миг запълни празнотата. Колко дълго чака този момент! Дечицата ѝ най-после са при нея! Тримата заедно. Мечтата се сбъдна.

Тя бавно се изправи.

— Хайде, сега за малко си разменете играчките, а аз ще ида да се преоблека.

Малчуганите се спогледаха мрачно.

— Добре — обади се великодушно Майкъл и Ейлийн бързо се пъкна под душа.

Тананикаше си. Жалко, че няма грим или парфюм. Днес ѝ се щеше да изглежда особено добре. Избърса огледалото с края на

хавлията и се вгледа в лицето си, после среса косата си дълго и старателно, докато стане пухкава и лъскава.

Зелената рокля се оказа малко широка и тя я пристегна с колана, за да се набере на талията. Слава Богу, точно толкова дълга е, че да скрие бримката на единствения чорапогащник. Огледа се на части в малкото огледало в банята. Може още да се желае, но това е всичко, което би могла да направи за момента.

— Мамо, сега си по-различна — отбеляза Майкъл, когато тя влезе в кухнята, и обсадата на новата крепост бе прекъсната.

— Да, хубава си — додаде и Тими.

Не толкова думите, а блесналите им очи, вдъхнаха неподозирани кураж на Ейлийн. Толкова е нещастна, но може би не всичко е загубено.

— Какво ще кажете да вдигнем за малко обсадата и да обявим кратко примирие? Прибирайте войниците. Отиваме... — Спря и после добави съвсем естествено: — Отиваме си къщи.

Двамата тръгнаха след нея към колата, загърнати с одеяла и прегърнали подаръците. Глупаво беше да ги извежда без дрехи, и дори без обувки. Снощи изобщо не разсъждаваше. От дълго време бе престанала да мисли. Крайно време е да промени живота си...

Сложи Тими на предната седалка и закопча колана му. Майкъл се разположи отзад и на секундата се зае отново с крепостта. Улиците бяха безлюдни. Всички са си по домовете и празнуват Коледа. Хрумна ѝ да се обади на Фил, че идват. Сигурно много се е притеснил. Но обикновено използваше телефона в бара на ъгъла, а не ѝ се искаше да ходи там.

— Дали дядо Коледа наистина е минал през къщи? — пита Тими още щом потеглиха.

— Съвсем скоро ще разберем — успокои го Ейлийн, сигурна, че Фил се е погрижил, както се грижеше за абсолютно всичко. Може би това е причината. Непрекъснато се чувстваше излишна.

— Надявам се да ми е донесъл хубави работи. — Тими отново свиреше „Лондон Бридж“.

— А ти какво искаш най-много?

— Аз знам какво искам! — намеси се Майкъл. — Онова страхотно колело... Сребърно, синьо и адски бързо!

— Откъде знаеш, че е толкоз бързо? Само предполагаш... —
подхвърли самодоволно брат му.

— Мамо, един индианец ми падна под седалката.

Ейлийн извърна глава.

— Като спрем, ще го потърсим.

— Мамо! — изкрещя Тими.

Тя бързо погледна напред и замръзна. Срещу тях се носеше
огромен камион. Бяха точно на пътя му.

— Спри! — изпищя отново Тими.

Ейлийн стъпи върху спирачката и завъртя волана. Колата се
люшна наляво. Всичко се случваше като на забавен кадър. Камионът
приближаваше, ставаше все по-голям, докато накрая нищо друго не се
виждаше. После дойде трясъкът. Колата се завъртя. Някъде отзад чу
ужасен пронизителен вик.

Звучите бяха приглушени — далечни гласове, тракане, дрънчене
на прибори. Позната миризма, като в училище, когато чистачът минава
с кофата и парцала.

Главата ѝ яростно пулсираше. Гласовете се усилиха. Отвори очи,
съвсем мъничко. Посрещна я ярка светлина. Тогава чу гласа му.

— Ейлийн? Ейлийн, чуваш ли ме?

Няма сили да отговори. Иска само да се отпусне и отново да
потъне там, където болката не е чак тъй непоносима.

— Ейлийн, моля те, кажи нещо. Ейлийн!

Той я вика. Иска я. Трябва да отговори. С цялата си воля отвори
очи и премигна срещу ярката светлина.

— Да? — прошепна едва чуто.

Опита се да погледне встрани и пулсирането се засили. Сред
мъглата изплува лицето на Фил.

— Ейлийн, добре ли си?

Досети се, че говори той, защото устните му мърдаха, но гласът
му сякаш идеше изпод земята. Замисли се какво я пита. Защо ѝ задава
този въпрос?

— Не знам — измърмори неуверено.

— Помниш ли какво стана? Катастрофирахте с колата. Ти и
момчетата.

Паметта ѝ започна да се възвръща. Бяха в колата. Пътуваха нанякъде. И тогава... Тя стисна очи, за да прогони образа на камиона. Но той приближаваше и приближаваше. После ударът.

Ейлийн изстена и с всичка сила притисна длани към ушите си.

Фил докосна рамото ѝ и тя бавно повдигна клепачи. Вече бе будна. Започна да ѝ се гади. Изведнъж се вкопчи в ръката на Фил.

— Децата! Добре ли са?

Фил кимна.

— Докторът сега преглежда Майкъл, най-вероятно нищо му няма. Тими си е счупил ръката и челото му е сцепено. Искат да го оставят няколко дни в болницата, за да не се възпали, но не е сериозно.

— Господи! — въздъхна тя. Очите ѝ се насълзиха. Погледна Фил. — Не го направих нарочно. Не исках да ги нараня. — Сякаш сега го чуваше как ѝ казва да не качва децата в колата. Опасно е, когато е пила. Трябва да го накара да разбере. — Не бях пияна, Фил! Нищо не съм пила. Нищичко.

Той стисна ръката ѝ.

— Не е била твоя вината. Ейлийн. Онзи идиот не е ударил спирачките. Направила си всичко възможно. Шофьорът на линейката обясни, че следите от твоите гуми са били почти под прав ъгъл. — Гласът му трепна, но той продължи. — Реакцията ти ви е спасила живота.

Ейлийн си спомни как се обърна към Майкъл, после Тими изпищя и камионът... Затвори очи.

— Господи, Фил! Всичко провалих. Единственото, което исках, е те да са щастливи. Исках... — Сълзите я задавиха.

— Тихо. Знам.

— Не! Не знаеш. Бутилката беше в ръцете ми. Можела съм да ги убия. — Сълзите потекоха неудържимо по бузите ѝ. Тя не се опита да ги спре. Думите се затъркаляха сами. — Не трябваше да ги взимам. Знам, че не трябваше. От много време не бях пила изобщо, но дойде Коледа, чувствах се толкова самотна... Видях те да излизаш от къщи и ужасно ми се прииска да съм с тях. После, днес сутринта, разбрах, че те вече са пораснали, а аз не съм била при тях.

— Ейлийн, недей да се измъчваш. Ще поговорим, когато се оправяш.

Тя се опита да седне, но болката бе непоносима.

— Не искам да чакам, Фил. Твърде дълго чаках. — Тялото ѝ се тресеше от плач. — Загубих всичко, което има значение за мен на този свят. Отидох си, защото бях самотна. Теб все те нямаше вкъщи и нищо не те интересуваше. Аз непрекъснато правех грешки, а когато поиска да имаме още едно дете, просто... Просто не можех да издържам повече. Реших, че ако се махна, ще разбереш колко ти липсвам. — Тя скри лицето си. — Само че не стана така...

Фил не откъсваше очи от нея, потресен от това самопризнание.

— Но ти наистина ми липсваше, Ейлийн. И тримата имахме нужда от теб. Помислихме обаче, че ти вече не ни искаш.

Тя не помръдваше. Сълзите бяха спрели.

— Сигурно в един момент е било вярно. Но ето сега ти не ме искаш.

Фил не знаеше какво да каже. Спомни си месеците преди тя да си тръгне. Злобата, омразата, сцените. Не би могъл да понесе отново всичко това. И все пак децата трябва да имат майка, самият той — съпруга. Самотата е ужасна. Ала искаше жената, която бе срещнал преди години, а не онази непозната, с бутилката край леглото.

Той мълчеше и Ейлийн продължи, бавно и мъчително.

— По едно време помислих, че съм се справила с пиенето. Всичко беше наред допреди няколко дни. Трябва да се захвана сериозно с това, но няма да мога сама. Имам нужда от помощ.

Фил чакаше тези думи от толкова време. Но дали вече не е твърде късно? Протегна се и взе ръката ѝ.

— Не знам ще успеем ли отново, Ейлийн... — Спря и замислено погали дланта ѝ, както хиляди пъти преди. — Не съм сигурен дали е останало нещо.

Тя срещна погледа му и се опита да проникне в очите му. Само тя би могла да разбере болката му.

— И аз не съм, Фил.

— Можем да опитаме. — Той обърна лице към слънцето, което бавно потъваше зад хоризонта, отнасяйки със себе си зимния следобед. — А когато се почувстваш по-добре, можеш да дойдеш вкъщи, докато оздравееш напълно. — Млъкна, тъй като си даваше сметка какво изрича, а никой не може да каже дали не греша. — За по-нататък не знам. Ще видим. Рано е да се каже. Не трябва да прибързваме.

Ейлийн отново затвори очи.

— Трябва да го обмисля, Фил.

Той още веднъж погали ръката ѝ. Лицето и не издаваше нищо. Дишането ѝ бе равномерно. Фил безшумно излезе от стаята.

Като го видя, Джулиет скочи.

— Добре ли е, Фил?

— Мисля, че да. — Отпусна се тежко на пейката и въздъхна. — Отпаднала е, но всичко е наред. Заспа.

— Слава Богу, че леко са се отървали. Полицаят — каза... — Джулиет замълча. Истинско чудо е, че изобщо са живи. Ако ударът е бил във вратата, нямало е да имат никакъв шанс. — Дълго ли ще остане тук?

— Вероятно не. Като я изпишат може да дойде вкъщи за известно време.

— Сигурен ли си, че е разумно?

Джулиет веднага съжали за думите си. Това изобщо не я засяга и твърдо беше решила да стои настрана.

— Знам ли. От която и страна да го погледнеш, все е лошо.

А от тази е още по-лошо, рече си наум Джулиет. От тази ситуация няма щастлив изход. Щеше ѝ се да повярва, че поне Фил и Ейлийн ще успеят. По-вероятно е обаче всички отново да страдат. Виждала го е толкова пъти.

— Джулиет, виж, дадоха ми химикалка с дядо Коледа!

Майкъл тичаше към нея, следван от Брейди.

— М-м-м, много е хубава. Пише ли?

— С два цвята едновременно — обяви гордо. След това се обърна към баща си. — Ще си тръгваме ли вече?

Фил го потупа по рамото.

— След малко. Първо с Брейди ще идем да свършим нещо. Ти постой с Джулиет.

Майкъл седна до нея, а тя извади от чантата си един тефтер.

— Искаш ли да си пробваш подаръка?

— О, да.

На белия лист се появиха очертанията на кола, а върху нея безформен камион.

— Това ли си спомняш? — попита Джулиет.

Майкъл понечи да оправи перчема си, но потръпна от болка. На челото му имаше голяма лилава подутина.

— Общо взето. Камионът се спускаше по хълма и в първия момент мама не го видя. Аз легнах на пода, а после се чу гадното скърцане, после трясък и след това се въртахме, въртахме. — Целият разтреперан, той скри глава в скута ѝ.

Сърцето на Джулиет се обърна. Толкова неща му се струпаха. Майка му да го изкара посред нощ от къщи, катастрофата, а сега и болницата. Тя нежно разроши косата му.

— Най-важното е, че сте добре и че се прибирате.

— Само ние с татко.

— Но след ден-два и Тими ще го изпишат. Ще си бъдете пак заедно.

Последва дълга пауза.

— Няма да сме заедно.

— Искаш да кажеш, че майка ти няма да е с вас? Ами ако и тя си дойде?

Майкъл продължаваше да крие лицето си.

— Няма да дойде — отговори с приглушен глас. — А пък дори и да дойде, ще бъде все едно, защото пак ще си отиде. По-добре да ни остави на мира.

Тялото му се разтресе и Джулиет разбра, че плаче. Прегърна го и дълго го държа до себе си, обзета от мъка и от гняв, че едно дете може да страда така. Няма да позволи това да се случи и с нейното дете. Браковете се провалят, но за хората не е достатъчно да съсипят живота на човека до себе си. Трябва да въвлекат и децата. Майкъл е прав. По-добре да има един, на когото да разчиташ, отколкото двама да не могат да те поделят.

Щом Фил и Брейди се появиха, Майкъл бързо се изправи и скришом избърса лице в ръкава си.

Баща му протегна ръка.

— Готов ли си?

Той стана и безмълвно я стисна. Преди да се отдалечат, Фил се обърна към Джулиет и Брейди.

— Благодаря ви и на двамата. За всичко.

Брейди прегърна Джулиет и я привлече към себе си.

— Ужасен ден, хайде да си вървим.

Тя се стегна. Трябва да поговори с него. Незабавно. Досега се беше оставила на течението. Забрави за задръжките си, за решенията

си. Дори започна да си мисли, че с тях може да е по-различно. Затъва все повече, бавно, стъпка по стъпка, всеки ден по малко. Време е да слезе на земята.

Като седна в колата, Джулиет впери очи в лентите от сливащи се светлинки на къщите, които се изкачваха и слизаха по хълмовете, следвайки пътя. Толкова мечти се сгромолясват...

На няколко пъти Брейди извърна глава към нея, но не проговори. Разстроена е и сигурно ѝ е нужно малко време да остане насаме с мислите си. Като се приберат, ще си легнат веднага и ще се почувстват по-добре. Така ставаше винаги.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още с влизането, Брейди запали лампите и холът се обля в мек коледен блясък. Метна якето на синия стол и клекна пред камината. Джулиет го наблюдаваше напрегнато. Беше уморена, цял ден мечтаеше да се сгуши до него и да съзерцава танца на огъня. Но лицето на Майкъл не ѝ даваше покой — подутото чело, плувналите в сълзи очи, преждевременната мъдрост...

Гледаше как Брейди грижливо подреди колибка от подпалки в камината — отдолу две по-дебели на кръст, върху тях още три в отвора — трески и стърготини.

В началото по нищо не личи, че хората ще се обърнат един срещу друг. Отлично го знае. Браковете започват така както живеят двамата с Брейди — весело, безгрижно, с мечти за бъдещето. Изобщо не трябваше да позволява отношенията им да стигат дотук. А отлагането на този разговор за по-подходящ момент само ще влоши нещата.

Клечката кибрит изпраця и на върха ѝ лумна пламъче. Брейди я пусна сред подпалките и огънят бавно запълзя по тях. Той остана загледан в него, докато се разгори, след това спусна решетката и се изправи. Няма да топли кой знае колко, но и без това не възнамеряваше да стоят дълго в хола.

Мълчаливо се обърна към Джулиет, притисна я до себе си и зарови лице в прекрасната ѝ коса. Миришеше на хубаво — естествено ухание, което му напомняше на пролетна свежест. Устните му се разходиха по шията ѝ.

— Брейди... — Първата тръпка на желанието не закъсна и Джулиет осъзна до каква огромна степен е станала част от този мъж. — Брейди, искам да поговорим.

— Добре — промърмори замечтано той и приглади немирните кичури, за да целуне ухото ѝ. — Ела да седнем до огъня. — Ръката му обгърна кръста ѝ.

Джулиет не помръдна.

— Не, Брейди. Да идем в кухнята.

— Защо пък в кухнята? — Той я изгледа въпросително. Очите ѝ никога не са били такива — тъмни като горски мъх и изпълнени с тревога. Сигурно е от притеснението. Той също е потиснат. — Можем да говорим и тук. Топличко е, ще гледаме елхата. Коледа е в края на краищата... — Отпусна се на стола и протегна ръце към нея.

Джулиет се поколеба. Непоносимо трудно е да каже „не“. Брейди означава толкова много за нея. С него сякаш е съвсем друга. Той ѝ вдъхва своя неизчерпаем ентузиазъм, придава ѝ някаква ново самочувствие. Но и това не може да продължава безкрай.

— Искам да идем в кухнята, Брейди.

Озадачен, той се надигна и я последва.

Джулиет седна на ръба на стола и сплете пръсти върху масата. Брейди отвори хладилника и наля две чаши от яйчения коктейл.

Джулиет пое дълбоко въздух. Трябва да приключи с този разговор колкото може по-бързо. Няма заобиколен начин, но който да му го съобщи, така че започна направо:

— Брейди, нищо няма да излезе.

Той сложи чашата пред нея и се настани отсреща.

— От кое? — Толкова е хубава, косата ѝ се спуска на вълни по зеления пуловер, който навлече набързо сутринта. Той вдигна чашата си и се усмихна. — Преди да отговориш, нека да прием за нас и за бъдещите още по-хубави Коледи. — Тя мълчеше, без да помръдва, стоеше като вкаменена. Брейди отпусна ръка. — Какво има, Джулиет?

Тя сведе очи. Сега е моментът. Трябва да каже всичко ясно, точно и категорично. Недвусмислената раздяла е единственият начин.

— Брейди, това, което се случва между нас, не влизаше в плановете ми. Нямах никакво намерение да се обвързвам така. — Млъкна в очакване той да каже нещо, да се съгласи с казаното или да изрази чувствата си към нея. Той обаче мълчеше. Наблюдаваше я безмълвно и Джулиет упорито не откъсваше очи от масата. — Когато подписахме договора — продължи бавно тя, — се разбрахме, че бракът ще бъде единствено в името на детето. — Преглътна и срещна погледа му. — Това, което се опитвам да кажа, Брейди, е, че не мога да живея повече с теб и смятам, че е време за развода.

Брейди се взираше в нея, за да проникне в мислите ѝ. Не можеше да си обясни какво е предизвикало тази драстична промяна. Вчера

всичко беше наред. Днешният ден обърка нещата. А беше решил да ѝ предложи да забравят за шестмесечния срок — така по-лесно ще свикне с мисълта за брака. Но ето, сега тя предлага да сложат край на всичко. Стомахът му се сви.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита Джулиет.

— Не знам какво бих могъл да кажа. Отношенията ни много се промениха, Джулиет. Или поне аз си въобразявах така. Може и да не сме си го представяли по този начин, но важното е, че е факт.

— Това имам предвид. Не трябва да бъде така.

— Защо, по дяволите, да не трябва? Не е ли хубаво? Не си ли щастлива?

Джулиет се взираше невиждащо в чашата и я въртеше между пръстите си.

— Въпросът не е в това щастлива ли съм или не. Става дума за бъдещето, за нашите желания. Още когато се видяхме за първи път, ти казах, че не желая да се омъжвам. После се съгласих... — Млъкна. Все още не можеше да си обясни как се реши на тази стъпка. Още тогава си даваше сметка, че прави грешка. — Съгласих се, защото бракът няма да е истински и има клауза за разтрогване...

— На която всеки съдия ще се изсмее.

Джулиет се усмихна иронично.

— Учудвам се, че и ти знаеш. — Погледна го отново. Очите ѝ излъчваха дълбока тъга. — Но има ли значение? Ще заведеш ли дело срещу мен, ако искам да се разделим?

Този път Брейди не извърна очи.

— Естествено, че не, Джулиет. Браковете не се решават в съда, а в сърцата на хората. — Той забарабани с пръсти по масата. Нещо не е наред. — Защо, Джулиет? Защо?

Тя поклати глава. Това е най-трудният въпрос.

— Вече ти обясних. От самото начало знаеш какво е мнението ми за брака. Искам да си мисля, че с нас ще е различно, но така навярно си мислят всички. Сигурна съм, че Фил и Ейлийн също са се успокоявали по този начин. Ти сам каза колко щастливи са били...

— Джулиет! Ние не сме Фил и Ейлийн. Според теб, щом те имат проблеми, значи и ние ще имаме, така ли?

— Не са само те, Брейди. Човек никога не може да бъде сигурен.

— Освен това — продължи той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Фил ми каза, че Ейлийн ще се прибере вкъщи, докато оздравее окончателно. Ще направят още един опит.

Тя въздъхна.

— Разбрах. Но техният проблем си остава. И виж как се отразява на момчетата. Днес Майкъл го каза съвсем точно. Все едно му е дали майка му ще се върне при тях, защото пак ще си отиде. Той се разплака, Брейди. Сгуши се в мен и се разплака. Колко ли ноци е заспивал така?

— На децата наистина им е тежко — съгласи се след известно време Брейди, — особено на Майкъл.

Притесненията на Джулиет нямат нищо общо с отношението ѝ към него. Явно не е безразлична, след като се опитва да му обясни. Това го караше да се чувства още по-безсилен.

— Не виждаш ли, Брейди? Няма смисъл!

Брейди се протегна през масата и взе ръката ѝ.

— Оженихме се едва ли не на шега. Но погледни ни сега? Нямаме ли основания да бъдем истинско семейство?

— Аз... Много съжалявам, Брейди? — Не намери сили да му го каже в очите и тишината ставаше все по-тежка и мъчителна.

— Не мога да повярвам, че си готова да зачеркнеш всичко. Това, което ми казваш, е просто абсурдно.

— Съжалявам — рече едва чуто. Страх я беше да продължи.

Брейди не откъсваше очи от нея. Трябва да има някакъв начин да стигне до сърцето ѝ.

— Искам да те помоля за едно нещо, Джулиет. Недей да прибързваш! Обмисли го хубаво. Ще го направиш ли? Заради мен, Джулиет. В момента си още под влияние на днешния ден.

Тя уплашено поклати глава. Точно това не бива да позволява. Раздялата трябва да е категорична и окончателна.

— Брейди, аз не мога да остана повече тук. Нямам представа какво ще правим с къщата. Можем да опитаме да я продадем и така. Все пак не трябва да губим парите.

Той вдигна ръката ѝ и я стисна между дланите си.

— Изобщо не ме е грижа какво ще стане с къщата. Дори не те моля да останеш. Иди у дома на брега, ако искаш. Само не бързай с решението!

— Брейди, нищо няма да се промени!

— Навярно не. Но ако се върнеш към предишния си живот, не съществува никакъв шанс. — Гласът му беше твърд. — Не е честно, Джулиет. Не е честно и към двамата ни. Може и да не ти харесва това, което се случи между нас, но то няма да се изпари, като му обърнеш гръб.

— Знам обаче...

— Иди в къщата на брега, Джулиет. Остани колкото желаш и подреди мислите си.

Джулиет не можеше да прецени дали молбата му е разумна, или е просто хитър ход, за който ще съжالياва. През тези няколко месеца Брейди успя да я накара да върши неща, съвсем нетипични за нея, в разрез с природата ѝ дори.

— Не знам... — отвърна неуверено.

— Обещавам ти изобщо да не те безпокоя. Предложението ѝ се стори примамливо. Наистина има нужда от малко време сама. Раздялата с Брейди неминуемо ще означава преоценка на бъдещето. Ще означава, че скоро няма да има дете. Няма да ги има и всичките неясни мечтания, които неизвестно защо все бяха свързани с Брейди.

— Може би няколко дни край морето няма да навредят.

— Благодаря ти, Джулиет.

— Чакай! Казах само, че ще отида в къщата.

— Аз друго не искам.

— Временно е, Брейди. Няма да променя решението си.

Да, той знаеше, че шансовете са минимални. Но и най-незначителният шанс е по-добър от нищо. Трябва да свали всички карти. Сегашният миг може да се окаже последен.

— Искам да ти кажа нещо, Джулиет. Нещо, което никога не съм ти казвал, защото предполагах, че се досещаш.

Тя го гледаше тревожно, отгатнала намеренията му.

— Аз те обичам, Джулиет. Много повече, отколкото си мислех, че е възможно. Веднъж ме попита защо не съм се оженил. Тогава ти отговорих, че жената и семейството ще са смисълът на живота ми.

— Спри! Така само става още по-мъчително.

— Не, Джулиет, няма да спра, защото искам да ме чуеш. Имаш право да постъпиш, както считаеш за най-разумно. Но няма да ти позволя да си затваряш очите пред истината.

— Аз не си затварям очите! — почти извика тя. — Но нищо не искам да слушам!

— Разбира се, че няма да искаш. Готова си да разрушиш нещо красиво, единствено защото нямаш кристална топка, с която да надникнеш в бъдещето. Кристални топки обаче не съществуват, Джулиет! Не живеем с бъдещето, нито живеем с миналото. Животът е сега, днес, в този миг. Нищо друго не е важно.

Тя притисна длани до лицето си.

— Брейди, недей! Не прави това, моля ти се! Само ме остави на мира.

Той я гледаше, разкъсан от желание да я прегърне, но решен да не я докосва. Не би могъл да направи нищо повече. Единствено тя може да превъзмогне страховете, които я измъчват. Друг няма да го стори вместо нея, а най-малко той.

Ако я загуби... Не, сега не трябва да мисли за това.

Ще чака и ще се надява.

— Ще те оставя на мира, Джулиет. Вече ти обещах. Няма да те безпокоя.

Тя чу тътрузенето на стола по голия под и отдалечаващите се стъпки. Ключът за лампичките на елхата щракна. После входната врата се отвори и тихо се затвори. Къщата потъна в тишина. Беше сама, свършено сама.

Седмицата след Коледа бе невероятно слънчева и топла. Идеално време, когато си край морския бряг. Джулиет ненавиждаше всяка секунда. Решението е вече факт. Защо ли изобщо стои тук?

В началото ставаше рано, правеше дълги разходки, ядеше, когато е гладна, а през безкрайните вечери апатично гледаше стари филми по телевизията. Не мислеше за нищо. Науми си да направи ремонт в апартамента и през пролетта да прекара няколко седмици в планината сред дивите цветя.

Нямаше никакви ангажименти, за никъде не бързаше. Не ѝ се стоеше особено тук, но и не ѝ се прибираще в апартамента. Обади се на Линда да я предупреди, че ще отсъства от работа.

— Всичко е наред, останни колкото е нужно — успокои я тя. — Но не искай съвет от мен. Ще те изслушам на драго сърце, но ти си

тази, която трябва да направиш избора. Отговорите са в самата теб. Помисли добре.

Джулиет очакваше поне някакво мнение, особено като се има предвид какво означава семейството за Линда. А и за какво толкова трябва да мисли? След първите два дни бе също тъй обърквана, както и когато дойде.

На третата сутрин будилникът звънна, но тя се обърна на другата страна и продължи да спи. Събудиха я чак слънчевите лъчи. В просъница се протегна да докосне Брейди. Леглото беше празно. Изведнъж отвори очи и разбра. Той никога вече няма да е до нея. А така ѝ липсва...

Облече дънките и избелялата зелена памучна блуза и отиде да си направи кафе. Всичко тук ѝ напомняше за Брейди. Старите му протрити маратонки го очакваха кротко до задната врата. На дървената закачалка висяха две якета и рибарска шапка. Над мивката стоеше забравена порцелановата чаша с две патета. Любимата му чаша.

Джулиет бавно се върна в хола и седна на пода пред големия прозорец да изпие кафето и да погледа океана. Липсваха ѝ сините фотьойли, бяха в къщата в Пасифик Хайтс. Спомни си първия път, когато ги видя. Сториха ѝ се толкова смешни.

Тогава за първи път се почувстваха близки. Беше още преди сватбата. Но Брейди предпочете да изчака, за да е готова за запознанството със собственото си тяло. И ако не беше той, може би никога нямаше да узнае толкова много неща за себе си.

Въздъхна и отиде пак в кухнята. Уж дойде, за да премисли всичко, но за какво точно да мисли? Или искаш да си женен, или не. Лесно е да се залъгваш, да си втъпяваш, че пътят ще е лек, че ще вървите към залаза, хванати за ръце. С Брейди е толкова лесно да повярваш на тази мисъл. Но толкова много бракове се бяха разпаднали пред очите ѝ.

Джулиет грабна якето и хукна към морето. Гларусите подскачаха по пясъка, вгълбени в собствените си проблеми, също като пешеходците в Сан Франциско. Обходи с очи хоризонта. Наблизо се бяха появявали китове. Нищо чудно, вече им беше време. Спомни си как с Брейди отидоха на скалите. Просто си търсеха оправдание да бъдат сами.

Взе една мидена черупка и с всички сила я хвърли към вълните, после се затича по пясъка, досами водата.

Минаваше между хората, тръгна на разходка в слънчевия ден, заобикаляше децата с кофички и лопатки. По-нататък морето бе изхвърлило скелет на акула, идеално оглозган от чайките. Спря и с искрено любопитство се надвеси над него, сякаш умишлено се стараеше да запълни съзнанието си с всевъзможни сцени, картини, звуци и миризми от плажа, за да не остане място за нищо друго.

Очите ѝ сами се плъзнаха към къщите, сгушени по дюните. В една от тях живееха Фил и момчетата. Дали и Ейлийн е там? Погледна нататък. На терасата успя да различи две фигури, облежнати на парапета. Взря се по-внимателно. Лявата помръдна и Джулиет на секундата разбра, че това е Брейди. Очертанията на раменете, начина, по който наклони глава, познатите движения и жестове. Сигурна беше, че е той.

Искаше ѝ се да му махне и да се втурне към него. След това ще си идат у дома. Може би той ще опече пържоли, а тя ще приготви салатата, както правеха понякога. Вечерта ще почетат, ще излязат да се поразходят или той ще и покаже модела на някоя нова играчка. Често споделяше новите си идеи и се вслушваше в съветите ѝ.

Джулиет се завъртя и бавно тръгна по стъпките си, покрай акулата, хората, излезли на чист въздух и децата с кофичките и лопатките. Зад гърба ѝ изкрещя чайка, но тя не се обърна.

Брейди следеше през бинокъла всяка нейна крачка. Забеляза колебанието ѝ. Навярно тя също го беше видяла. Но не помръдна. Всъщност, и не очакваше да го направи. Наблюдаваше я как бавно се връща обратно — грациозно, но унило, като човек, понесъл непоносима тежест. Брейди я изпроводи с поглед, докато се стопи в далечината.

— Е, как е? Има ли китове? — обади се зад гърба му Фил.

Брейди изсумтя нещо и продължи да се взира в посоката, където изчезна Джулиет.

— Ха, ами как ще има! Китовете не ходят по плажа. Някое маце ли видя?

— Нещо такова — измърмори Брейди и му подаде бинокъла.

От онзи последен разговор с Джулиет дните се нижеха мъчително бавно. Вечерта отиде на хотел и прекара нощта в размисъл.

На сутринта се върна вкъщи, като все още тайно се надяваше да я завари. Нямах я. Всичко си стоеше непокътнато, с изключение на четката за зъби и бледорозовия халат. Знаеше, че е дошла край морето, но сега, като я видя с очите си, се почувства по-добре.

— Май нищо няма. — В ръцете на Фил бинокълът отново обходи хоризонта и се закова на една групичка на плажа. Майкъл, Тими и Ейлийн строяха пясъчен замък. Навремето страшно се забавлявах.

— Тя не трябва ли още да лежи?

— Според доктора, да, но изглежда се чувства добре. Предполагам, че нищо няма да ѝ стане, ако седи на брега.

— Пие ли?

— Засега не. Изхвърлих всичкия алкохол, а тя никъде не излиза. — Той остави бинокъла на масата. — Вчера се обади в Дружеството за помагане на алкохолици. Казаха, че ще я включат в група, но борбата ще бъде тежка.

— Това вече е нещо.

Брейди се облакът на парапета и впери поглед в плискащите се вълни. Джулиет беше сигурна, че Фил и Ейлийн нямат никакъв шанс. Дано да греши.

— Джулиет обаждала ли се е?

Брейди се поколеба. Трудно му беше да говори за нея.

— Не съм и очаквал. Има нужда от време.

— И живее тук, на брега? Защо не се отбиеш да я видиш?

Брейди поклати глава.

— Обещах ѝ.

— Но е адски трудно, нали?

— Адски. — Той закрачи напред-назад, като вдишваше с пълни гърди мириса на океана. — Може би загубих всичко, Фил. Джулиет, компанията, всичко...

Пъхна ръце в джобовете и продължи да върви. Ужасно трудно е да признаеш, че това, на което си държал най-много, се е изплъзнало от ръцете ти. Дните минаваха, а тя дори не звънна по телефона. Мислеше си, че ако промени решението си, ще го направи през първите двадесет и четири часа. После шансовете само ще намаляват.

— Хрумнало ми е нещо — подхвърли Фил, — не за Джулиет, за компанията.

Брейди не отвърна. Нямахше желание да обсъжда компанията. В този момент му беше абсолютно все едно. Фил обаче не се предаваше.

— Нали всичките патенти за играчките и за новите мебели са на твое име?

— Мисля, че да — рече безучастно Брейди. — Смятах да ги прехвърлям, но...

— Внимавай. Не бързай. Ако патентите са на твое име, тогава какво всъщност е Талкот Ентърпрайзис? Просто една шапка. След като патентите са твои, ти командваш и никой нищо не може да ти каже.

— Вероятно си прав. Не съм се замислял.

— Не ми изглеждаш много ентусиазиран — отбеляза разочарован Фил. Току-що намери изход от проблема и заслужава поне едно „благодаря“.

— Извинявай, Фил. Оценявам усилията ти. Просто... Нещо съм разсеян.

— Разсеян, я! Преди няколко месеца беше готов да дадеш мило и драго, за да си осигуриш Талкот Ентърпрайзис. А сега: „оценявам усилията ти“. Какво ти става по дяволите?

Брейди отново се надвеси над парапета и проследи с поглед чайките, които се разхождаха по пясъка. Прекара пръсти през косата си.

— Не знам. Всичко се промени, Фил. Вече ми е все едно. Единствено... — Думите му увиснаха във въздуха. Може би ще е по-добре да го сподели с някого. — Ти ме предупреди, още тогава, в началото, а аз се изсмях.

Фил сложи ръка на рамото му и поклати глава.

— Не те разбирам.

— Влюбен съм в нея, Фил. Истински. Нищо друго не ме интересува. Искам само да се върне.

Фил въздъхна. Едва ли друг би го разбрал по-добре. Болката и безсилието са негово ежедневие. И въпреки всичко човек не престава да храни надежда, че някой ден...

Ако смъртта я отнеме от теб, ще знаеш — връщане назад няма. Ако ти си отидеш, нещата са в твои ръце. Но когато жената, която обичаш, пожелае раздялата, нищо не можеш да направиш.

— Ти каза ли й какво изпитваш към нея?

— Да. Може би не достатъчно рано, но все пак й го казах.

— И?

— И тя заяви, че не желае да бъде омъжена. — Брейди взе бинокъла и огледа плажа с надеждата да зърне развятата от вятъра кестенява коса.

— Изтъкна ли някаква конкретна причина? — попита Фил. Доводът не му се струваше основателен за развод. Трябва да има нещо друго. Не би могъл да повярва, че Джулиет е безразлична към Брейди. Винаги можеш да прецениш отношенията между мъж и жена по държанието им един към друг. А те двамата бяха съвсем прозрачни.

— Много причини има — отговори Брейди, като продължаваше да оглежда плажа. — Или поне тя си мисли, че има. Всеки ден обсъжда чуждите бракове. А щом са стигнали до нея, със сигурност не са за завиждане. Но не знам дали това е всичко. Родителите й са разведени. Един ден баща й просто си е отишъл. Понякога се шегува как всеки психолог би казал, че мрази мъжете.

— А мрази ли ги?

— Не! Поне ако питаш мен...

— И аз така предположих — усмихна се Фил.

— Има нужда от гаранция, че нищо няма да се изпречи на пътя ни. А гаранции няма.

— Да... Гаранции няма.

Двамата гледаха как Ейлийн, Майкъл и Тими бавно се изкачваха по хълма, хванати за ръце. Бяха целите в пясък и се заливаха от смях. Като видяха Фил и Брейди, момчетата им махнаха, но продължиха да вървят с майка си.

— Здравей, Брейди — каза отдалеч Ейлийн и приседна на стъпалото към терасата. — Ох, останах без дъх. Май докторът е бил прав.

— Защо не си полегнеш? — предложи Фил. — Има време до вечерята.

— Май така ще направя.

Тя се хвана за парапета, за да се изправи, но Майкъл се втурна към нея.

— Чакай, ще ти помогна.

— И аз! И аз... — не остана по-назад Тими.

Двамата важно я съпроводи до къщата.

— Момчетата ѝ се радват — отбеляза Брейди, когато се скриха вътре. — Но още ги е страх, че пак ще си отиде.

— А ти искаш ли да остане?

— Не съм наясно. Много говорихме, повече отколкото когато и да било. От време на време в нея сякаш се прокрадва жената, с която се запознах, в която се влюбих... Но не знам. Едно е ясно, в никакъв случай не трябва да избързваме. Тя все още спи в стаята за гости... Човек може да си помисли, че сме се срещнали вчера. Но дори и да откаже пиенето, никак няма да е лесно.

Може би Джулиет е права, помисли с горчивина Брейди. Може би бракът сам по себе си е обречен. Но ако това е така, тогава защо се чувства толкова зле? Трябва да има начин двама души да съхранят щастието.

На другия ден Брейди не отиде на работа. Каза си, че тъй или иначе по празниците не е толкова натоварено и не е наложително да стои в офиса. Всъщност, много добре знаеше, че просто не му се излиза никъде.

Шляеше се из къщата и си набеязваше какво още трябва да се свърши. В стаята до спалнята, която от самото начало определиха като детска, тапетите бяха проснати на земята. Бяха розово-сини. Ако евентуалните купувачи не са с малки деца, помещението ще бъде превърнато в кабинет, килер или място за шиене. Тогава обаче възприе избора на цвета като негласно споразумение, че може би... Може би какво? Ако го бяха обсъдили като хората, нещата можеха да бъдат различни.

Брейди се разходи из останалите стаи и се върна в хола. Бяха свършили учудващо много работа, може би защото им доставяше удоволствие. С Джулиет всичко бе забавно. Мисълта, че има да върши много неща около къщата, още повече влоши настроението му. По принцип мразеше да боядисва.

Отиде в кухнята и изрови от чекмеджетата списъка с номерата на фирмите. Зачуди се е коя да започне. В този момент звънна телефонът.

Брейди се втренчи в него. Може да е Джулиет. Единствено на нея секретарката му ще каже къде е. Той стисна слушалката и я доближи до ухото си.

— Брейди, защо си вкъщи? — изчурулика весело Кас. — Не си болен, надявам се.

— О, не, не.

— Много се радвам. Предполагам Джулиет също е там, тъй като и нея я няма на работа. Само искам да ѝ предам, че се върнахме от Йосмайт цели-целенички. Беше чудесно. Само един счупен крак. За щастие не мой.

— Всъщност, Кас, тя не е тук. В къщата край морето е.

Тишината продължи тъй дълго, че Брейди не бе сигурен дали го е чула.

— Какво прави там? — подозрително попита Кас.

— Ами... Тя... Времето беше чудесно и тя реши...

— Откога е там?

— О, от няколко дни.

— Брейди! — Той стисна зъби. Кас рядко пуска в употреба този глас. — Не ми казвай, че Джулиет е на морето, а ти си в града, при това не в офиса, и всичко е наред. Какво се е случило? Скарахте ли се?

— Не... — Всъщност, това си е вярно. Скандал нямаше.

— Слушай — продължи Кас, — не сте женени достатъчно дълго, за да имате сериозни проблеми. Дай на Джулиет няколко дни и всичко ще се оправи.

— Да, да, разбира се — подхвърли най-небрежно Брейди. Сбогуваха се и той се върна към списъка с фирмите. Кас е хитра. Не е лесно да я заблудиш.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта на другия ден Джулиет седна на кухненската маса и се загледа в кафето пред себе си. Събуди се преди изгрева и не можа да заспи. Реши, че ще е по-добре да стане и да свърши нещо. Но с какво да се захване? Нямаше никаква идея. Няма какво да прави, а и нищо не ѝ се прави. Затова седна с чашата кафе и се заслуша в кръсъците на чайките, които делеяха сутрешната плячка.

Постепенно до съзнанието ѝ достигна някакъв шум, различен от обичайните звуци от плажа. Наостри слух. По крайбрежния път приближаваше кола. Толкова рано коли тук нямаше. Може би е Брейди? Сърцето ѝ спря. Но той обеща да не я безпокои и тя бе сигурна, че ще удържи на думата си.

Заслуша се отново. Колата спря пред къщата. Трябва да е Брейди. Никой друг не би могъл да дойде по това време.

Джулиет стана и отиде до вратата в очакване на познатите стъпки по верандата.

Кафето се разплиска в ръката ѝ и тя го остави на масата. Не се чуха никакви стъпки. Ако е Брейди, явно няма намерение да влиза в къщата.

Джулиет изтича в дневната и внимателно застана до стъклената стена, така че да наблюдава брега и в същото време да остава незабелязана. Виждаха се само чайки, разлепени вълни и един самотен бегач, напредващ към другия край на плажа.

Усети, че пулсът ѝ се ускорява. Точно в този момент пред очите ѝ изникна тънка и енергична фигура с огнена коса и развяна от вятъра блуза от тензук. Кас естествено...

Джулиет видя как майка ѝ се настани на завет пред дюната и извади голяма дъска за рисуване. Но Кас разбира се няма да дойде чак дотук, за да рисува изгрева.

С ръце на кръста Джулиет се отдръпна от прозореца. Само Брейди може да ѝ каже, че е тук. Дано не ѝ е казал повече. Но тя

положително е подпитвала, а много я бива в изкопчването на информация.

Изпълнена с раздразнение, Джулиет облече якето. Не ѝ се говори с Кас. И без това се чувстваше неловко, задето я заблуди относно Брейди, сватбата и изобщо за всичко. Така още по-трудно ще ѝ съобщи за развода. Но няма какво да отлага. Трябва да приключи с тази история колкото може по-бързо.

Тихо затвори вратата след себе си. Просто ще обясни как с Брейди нещата не вървят и са решили... Не, сама е решила... Решението е да се разведат сега, вместо да продължават по този начин.

Видя как Кас вдига глава и ѝ махва с ръка. Джулиет отвърна на поздрава с бодрост, която всъщност бе в пълна противоположност на настроението ѝ.

— Не очаквах да си будна толкова рано — обади се Кас, когато Джулиет я наближи.

— Искях да поработя малко на утринна светлина.

Джулиет пхна ръце в джобовете си. Значи Кас избра стандартния подход, но тя не е в настроение за игри.

— Не си била толкоз път само за това!

Кас остави дъската и въглена на пясъка и отговори тихо:

— Разбира се, че не. Защо не седнеш до мен?

Джулиет не искаше да сяда. Искаше майка ѝ да си върви вкъщи и да я остави на мира, докато се оправи. Но Кас не предложи това и Джулиет не можеше просто да си стои права. Бавно седна на пясъка и обхвана с ръце коленете си. Гледаше право напред, без да казва нищо. Чакаше встъплението на Кас.

— Ако още малко нацупиш устни, ще си досуц каквато беше на шест години. — Майка ѝ се засмя добродушно.

Джулиет не отговори. Не харесваше, когато гледат през нея. Освен това, в тази поза не ѝ беше чак толкова студено. Продължи да се визира в океана с широко отворени очи. Вълните се надигаха, подвиваха разпенения си гребен и се плъзваха по гладкия мокър пясък.

Кас първа наруши тишината.

— Искаш ли да поговорим?

Джулиет сви рамене, без да откъсва поглед от водата.

— Не бих казала. Няма какво толкова за говорене.

— Ясно. Аз ще порисувам.

Кас нагласи дъската в скута си и Джулиет чу как въгленът засвистя по белия картон. Този звук извикваше спомените от детството. Само да затвори очи и си представяше ателието с острия мирис на терпентин, виждаше купчината тубички боя на масата до статива, чуваше тихата музика, която се сливаше с плискането на вълните.

— Къде отиде оня грозен стол, на който стоях свита на кълбо в ателието?

Ръката на Кас остана във въздуха.

— Още щом се дипломира, го дадох на Армията на спасението.

— М-м-м?

От години не се бе сещала за този стол. Дори нямаше представа, че го харесва.

— Джулиет? — Кас докосна рамото ѝ. — Искам да видиш какво нахвърлих.

Обърна се любопитно. Майка ѝ много рядко показваше недовършена рисунка.

— Скицирала си мен!

— Да.

Джулиет погледна изсечената с няколко щрихи прегърбена фигура с хлътнали очи, устремени към океана. Върна дъската на майка си.

— Не ми харесва.

— Изкуството невинаги е красиво, миличка, животът — също.

— Нямам нужда от лекции колко е мръсен животът. В кантората се сблъсквам с това всеки Божи ден.

— Може би повече, отколкото трябва.

— Значи намекваш, че сама съм пожелала да се проваля — подхвърли мрачно. — Виж, Кас, всички, които идват при мен, започват с това колко са били щастливи в началото, как са били изпълнени с мечти за бъдещето...

— А ти не беше ли?

— Не. Аз не го позволих. Аз се омъжих с широко отворени очи. Знаех какво искам и направих всичко, за да го получа.

— И какво беше то?

— Дете. Исках дете.

Кас изви вежди.

— Не знаех, че и в днешно време, за да имаш дете, трябва да си женен.

Джулиет се обърна и погледна изпитателно Кас.

— Какво точно ти е казал Брейди?

— Че си дошла тук, за да останеш сама няколко дни.

— Сигурна ли си, че е само това?

— Да. Джулиет. А явно има още много.

Джулиет извърна глава от пронизващите очи на майка си и се втренчи във фигурите, които замислено изписваше с пръст по пясъка.

— Наистина всичко обърках — рече тихо.

Кас се протегна и потупа ръката ѝ.

— Не си само ти, миличка. Всички го правим. Постоянно.

— Мислех, че планът ми с безупречен. Само ако Брейди не беше настоявал за сватбата...

— Май най-добре ще е да почнеш от самото начало. Очевидно има доста за разправяне.

Бавно, без каквото и да било чувство, Джулиет разказа цялата история. Въгленът на майка и отново зашари по листа. Знаеше, че по този начин Кас превъзмогва напрежението, яда, разочарованието, всичко, което я тревожи, а лицето ѝ остава спокойно и безизразно.

Джулиет говореше, а въгленът в ръката на майка ѝ постепенно набираще скорост и щрихите ставаха все по-уверени и отривисти.

— Така че нищо не излезе. И двамата загубихме — с горчивина приключи накрая Джулиет.

Няколко минути Кас продължи да рисува мълчаливо. После остави въглена, обърна се към дъщеря си и рече кротко:

— Не съм сигурна, че си наясно със същината на проблема. За това, че не си бременна ли ти е мъчно?

— Не — отвърна, без да се замисля, Джулиет. — По едно време, може би. Но сега дори не знам дали изобщо искам да имам дете. Всъщност, вече нищо не знам.

Майка ѝ се усмихна.

— Знаеш, дори много добре, но не си искрена със себе си.

— Не те разбирам — отсече с раздражение Джулиет. Не беше в настроение да слуша анализите на Кас.

Тя обаче не ѝ обърна внимание и попита невъзмутимо:

— Брейди как прие новината, че си отиваш?

Джулиет се поколеба и въздъхна. Тъй или иначе стигнаха дотук. Най-добре ще е да каже всичко.

— Не искаше да си тръгвам. Убеди ме да постоя известно време тук, да размисля евентуално... Аз му казах, че това нищо няма да промени.

— Какво точно искаш, Джулиет?

— Ще ти кажа какво не искам. Не искам да бъда женена. Ожениш ли се, означава да страдаш.

— И следователно, като не се ожениш, няма и да страдаш, така ли?

— Точно така — призна Джулиет, изненадана колко бързо я разбра майка ѝ.

— Миличка, нали си учила логика?

— Естествено.

— Ами трябвало е да учиш по-сериозно. Не си задаваш въпросите, които трябва, затова получаваш грешни отговори.

— Глупости...

Кас стисна ръката ѝ и Джулиет едва се сдържа да не я дръпне.

— Брейди обича ли те? — попита майка ѝ.

Именно това я измъчваше през всичките тези дни. Още тогава, на масата в кухнята, я обзе чувство на вина и гняв, че всичко е толкова несправедливо.

— Е, обича ли те? — не се предаваше Кас.

— Да.

Пригответи се за следващия въпрос и той не закъсня.

— А ти обичаш ли го?

Искаше да отговори отрицателно. Всичко щеше да е по-лесно. Но това би било лъжа.

— Да. Обичам го... — тихо промълви Джулиет. — Но в началото всички се обичат, а после не само се изпълват с омраза, но и провалят живота на децата си. Как мога да съм сигурна, че с нас ще е различно?

— Не можеш. Но не е там проблемът, Джулиет. Това, което отказваш да разбереш, е, че боли не заради пропадналия брак. Болката иде от любовта. Можеш да избираш между живота с Брейди и самотата. Можеш да предпочетеш развода или семейството. Но каквото и да направиш, ако истински обичаш, все някога ще те боли.

Джулиет гледаше танца на вълните. Главата ѝ бучеше в такт с прибоя.

— Кас, мисля за това, докато вече всичко ми стане все едно. Ако знам кое е правилното...

Кас сложи длан на рамото ѝ.

— Отговорът не е там, където трябва го търсиш. Това решение няма да се роди в главата ти. Не можеш да си напишеш списък със „за“ и „против“, все едно се подготвяш за някое дело.

— И какво според теб трябва да направя?

— В този случай трябва да следваш сърцето си. Само то ще ти даде верния отговор.

— Но аз никога не се водя от емоциите!

— Защото никога не ти се е налагало да взимаш такова решение.

— Кас я погледна усмихната, изправи се и хвана дъската под мишница.

— Ела да ме изпратиш до колата.

— Тръгваш си? Няма ли да влезеш за един чай? Мога да ти направя и закуска...

Странно, вече не ѝ се щеше майка и да си отива.

— Друг път. — Кас я прегърна и я потупа по гърба. — Брейди е прав. Имаш нужда от малко време сама. Той добре те познава.

Двете се изкачиха по дюната и заобиколиха къщата. Кас се качи в колата и потегли. Джулиет дълго гледа след нея, докато тя се превърна в малка червена точица и изчезна. Уморена тръгна обратно. Чувстваше се изоставена от целия свят.

Повъртя се из кухнята. След това отиде в хола. Накрая седна по турски пред прозореца и за кой ли път се взря в океана. Опита се да мисли, опита се да вникне в това, което се случи, но то все ѝ се изплъзваше. Знаеше само, че я боли. Знаеше само, че дните минават, а болката в душата ѝ не утихва.

Майкъл беше ужасно отегчен. Лежеше по гръб на дивана и вяло махаше с крака из въздуха. Цяла сутрин кара новото колело, но вече му омръзна. Няма с кого да играе. Дори и глуповатият Тими е по-добре от нищо... Но не. Брат му и майка му спяха. Баща му цял следобед стоеше затворен в кабинета. Адска скука!

Погледът му спря върху прозореца. Грее слънце. Може пък да се поразходи по пясъка и да подхвърля камъчета. Ама сам не е интересно... Втренчи се в тавана. Прави му се нещо забавно с някой забавен човек. Брейди е забавен, но го няма вкъщи. Вече изобщо не се появява насам. Джулиет обаче е там! Точно така, видя я на плажа.

Майкъл седна. Най-послед да му хрумне нещо свястно. Джулиет все ще измисли някой интересен номер. Навлече якето, промъкна се незабелязано през задната врата и хукна по плажа.

Още щом чу стъпките, Джулиет разбра, че Майкъл пристига на гости. Само той стъпва тежко като маратонец на последните метри. Тя се усмихна и отиде да отвори. Най-послед нещо приятно този ден.

— Здравсти, Джулиет — рече запъхтян, — знаех си, че си тук.

— Влизай.

Майкъл енергично поклати глава.

— Ти излез.

Джулиет се засмя, грабна старата зелена блуза и тръгна след него обратно по пясъка.

— Искаш ли да мятате камъни? Водата е идеална — възкликна ентузиазирано той, изрови с носа на обувката си един гладък плосък камък и великодушно го връчи на Джулиет. — Ето този е хубав.

Джулиет го погледна изумена. Нима това е същото дете, което само преди няколко дни горчиво плака в скута ѝ? Момчето с тъжните очи, изоставено от майка си... Как е възможно така да се е променил?

— Гледай сега! — извика той, нагласи камъка между пръстите си, бавно изтегли лакът назад, леко се наклони и го запокити по сапфирената повърхност. Той подскочи три пъти и Майкъл се изсмя тържествуващо. — Не беше ли страхотно?

Не въпрос, просто факт. Днес Майкъл преливаше от енергия и самочувствие.

— Дай сега аз! — Джулиет зае позиция и съсредоточено повтори движенията на Майкъл. Само дето вместо да подскочи във вълните, камъкът цопна сред купчината водорасли на плиткото и потъна. — Ха, май не ме бива много.

Майкъл хвърли още един камък.

— Трябва да хванеш Брейди да ти покаже. Той е най-добрият. От него съм се научил.

Брейди! Откак беше с Майкъл нито за миг не се бе сещала за Брейди. Това си е вече рекорд.

— Как така ти си сама без него? — попита хлапето.

— Има работа.

— Не е хубаво толкоз време да го няма.

Джулиет не отговори. И тя бе на същото мнение, но нямаше представа какво би могла да направи. Замислено хвърли още един камък.

— Сега беше по-добре — насърчи я Майкъл. — На момичетата сигурно им е трудно да мятат камъни. И мама не може.

Джулиет се улови за новата тема.

— Как е тя?

Майкъл видимо се оживи.

— Предполагам, добре. Все още доста се уморява. — Той търкулна в шепата си една мидена черупка и я разгледа внимателно преди да я изпрати към вълните. — Сутринта ни опече вафли. Ама истински, в онази специалната машина. Татко все купуваше от замразените, дето се затоплят в тостера. — Клекна и зачопли пясъка. — Надявам се, всеки ден да ги прави, както по-рано.

Джулиет го погледна с тъга. Колко лесно се поддават децата! Колко малко им трябва, за да повярват... А в състоянието, в което е Ейлийн, човек за нищо не би могъл да бъде сигурен. Но ето. Майкъл си мисли, че след като известно време всичко е било наред, винаги ще е така.

— Ти се радваш, че майка ти е вкъщи, нали?

— Аха. И този път ще остане.

Джулиет се почувства длъжна да го предпази от болката и попита предпазливо:

— Откъде си толкова сигурен?

Майкъл остави поредния камък върху купчината и я погледна.

— Не съм сигурен. Само се надявам.

— А ако нищо не се получи?

Той сви рамене.

— В такъв случай поне ще си имаме „днес“.

Поне ще си имаме „днес“! Поне ще см имаме „днес“... Думите ечаха в ушите ѝ с яростта на прибой. Толкова е просто. Но, все пак, Майкъл е дете. Децата не гледат напред във времето, не мислят за

бъдещето. Майкъл е неспособен да прецени колко е уязвим, като приема в сърцето си човек, който всеки момент може да го напусне.

От океана духна вятър и чайките закряха. Момчето вече беше свършило камъните и кротко стоеше до нея, вперило поглед в хоризонта.

— Май е време да си вървя — обади се по едно време. — Става късно и мама може да се тревожи.

— Правилно. Тръгвай.

Той се затича по мокрия пясък, прескачайки вълните.

— Доскоро! — викна през рамо.

— Доскоро — рече на себе си Джулиет и пое бавно към къщи. Продължаваше да си повтаря това, което каза Майкъл. Поне ще си имаме „днес“!

Това е прекалено опростен подход, детински начин да се справи с неизвестността. Но възможно е да е и нещо повече от това.

Тя цял живот за всичко правеше планове. Как ще порасне, как ще я приемат в университета, как ще си взема изпитите, как ще създаде кантората. Само бъдеще. Само утре, утре. Дори и сватбата ѝ бе част от плана ѝ за утре, за детето, което ще порасне, за да има свое „утре“.

„Днес“ все оставаше на заден план. В настоящето бяха само интимните мигове с Брейди. Единствено тогава бъдещето не съществуваше. Не се бе замисляла дали някога отново ще се любят, дали ще бъде по-хубаво или по-различно. Преживяното бе останало в мига и той бе истински, пълноценен и красив.

Джулиет влезе вкъщи и затвори вратата след себе си. Винаги е знаела какво иска от живота, винаги е била решена да го получи на каквато и да е цена. Но така бе преди.

Отпусна се на стола в кухнята и подпря глава. Така бе преди да се влюби в Брейди.

Сега целият ѝ живот се бе променил. Беше празен и безсмислен, защото Брейди е далеч от нея. Опита се да затвори очите пред истината, да я отрече, но каква полза? Няма желание да се връща в апартамента, няма желание да ходи на работа. За цяла седмица свърши само едно нещо с ентузиазъм — разходи се по плажа и то, защото се надяваше да зърне Брейди.

Внезапно стана, отиде в спалнята и натъпка вещите си в сака. Нямаше представа какво ще прави като стигне там, но си отива у дома.

Сви по стръмната улица към къщата. Дланите ѝ бяха потни. Още като наближи, първата ѝ работа бе да се огледа за колата на Брейди. Няма я. Но още е рано. Възможно е да не се е прибрал. Но пък и нито веднъж не се обади, не направи опит да се свърже с нея. Наистина, беше обещал, но тя тайно се надяваше, че ще намери начин да провери как е.

Може би той също е премислил всичко...

Топката в стомаха ѝ отново напомни за себе си. За известно време като че ли я бе забравила.

Паркира колата и тръгна по плочника. Новата светлосива фасада с бели первази придаваше съвсем друг вид на къщата. Личеше, че е пипала човешка ръка. Всичко бе солидно и здраво, сякаш се готви за още сто години живот.

Джулиет изкачи стъпалата, но зърна нещо зад верандата и се върна да види какво може да е. Здравчаваше се, но беше сигурна, че когато си тръгна, там нямаше нищо. Като заобиколи, едва не извика.

Елхата, тяхната елха, без лампичките и играчките, лежеше захвърлена на една страна, изоставена и ненужна. Обзе я огромна тъга. Брейди я е оставил да изсъхне, а беше с корени. Мислеха да я посадят на двора...

Дълго стоя пред нея. Нямаше право да го обвинява. Това бе първата им елха, но Коледа си бе отишла, а с нея може би и всичко останало. С плувнали в сълзи очи тя разрови клоните и измъкна забравеното станиолено птиченце. Нежно приглади смачканите крилца и го прибра в чантата си.

Вгледа се отново в елхата. Не може да позволи да умре. Допреди малко изобщо не си представяше колко важно е това. Обиколи я от всички страни. Пръстта се ронеше от корените, но само няколко бодли бяха изпадали. Може би още не е късно.

До задния вход откри празна кутия от боя и я напълни с вода. След десетина курса корените бяха добре напоени. Стисна ствола и се опита да го повдигне, за да не се препънат клоните, но нямаше сили. Ще се наложи Брейди да го направи, а дори може би двамата заедно.

Изтупа ръце и се върна на верандата. Поне елхата им ще просъществува още няколко дни.

Още щом пристъпи прага, усети празнотата. Извика името му. Отвърна ѝ ехото на собствения ѝ глас.

Тръгна из стаите. Тишината сякаш я причакваше зад вратите и я блъскаше в гърдите. Отиде в спалнята и пусна сака върху разхвърляното легло. Закачи халата си на мястото му в гардероба и погледна купчината обувки на пода. В началото подредиха неговите отляво, нейните отдясно, но с течение на времето се бяха объркали безнадеждно. Мислеха да направят рафтчета, но така си и остана. Не го бяха сметнали за особено важно.

Джулиет влезе в съседната стая, която бяха обявили за детска. Клекна пред развитата ролка тапет и докосна релефните шарки в синьо и розово. Когато ги избираха, Брейди заяви, че трябва да са в двата цвята, защото не се знае дали другите собственици ще имат момче или момиче. Тогава тя си помисли, че вероятно съвсем скоро ще се разбере какво ще е тяхното дете, но това беше друга мечта. Може би не им е писано да имат дете. Вече няма как да го научи.

Докато се разхождаше из стаята, ѝ хрумна, че от нея става чудесен кабинет. Как можаха да купят точно тези тапети? Ами ако хората изобщо нямат деца... Но тогава всичко им изглеждаше различно.

Тя слезе в кухнята и се замисли дали да не приготви вечеря. Не знаеше обаче дали Брейди изобщо ще се прибере, така че си направи сандвич с фъстъчено масло и понеже нямаше мляко, изпи една кола. Искаше ѝ се Брейди да си дойде, но в същото време изпитваше някакъв страх от срещата с него.

Кухнята е почти готова, отбеляза радостно. Трябва да се боядисат само вратите и касите. И после остават единствено пердетата и може би комплект лъскави тигани на стената. Джулиет се овладя. Сега не е време за последните щрихи, които да създадат домашния уют.

Но все пак нищо не ѝ пречи да намаже вратите.

Отвори кутията с боя и внимателно я разклати, докато сините спирали се разтвориха и сместа стана гладка и хомогенна. Разбираше удоволствието, което изпитва Кас. Естествено тя твори, но приятно е дори и само да усещаш четката в ръцете си, да гледаш как боята попива в дървото. Вече напредваше по втората врата, когато чу ключа на Брейди. Но гърба ѝ запълзяха тръпки. Продължи да боядисва. Какво ще му каже? Не знаеше дори какво да каже на себе си.

Докато се бореше с бравата, Брейди усещаше сърцето си в гърлото. Вътре свети. Джулиет се е прибрала. Може би, за да си опакова багажа и да си отиде завинаги. Но поне е вкъщи. Нервно размърда ключа. Пръстите не го слушаха.

Най-после отвори и буквално влетя в хола.

— Джулиет! Къде си, Джулиет?

— В кухнята.

Ръката ѝ трепереше и боята покапа по пода. Тя остави четката и избърса петната с мокър парнал.

Брейди замръзна на прага и смаян промълви:

— Боядисваш?

Джулиет не знаеше какво да отговори. Няма съмнение, че точно това прави, а се захвана, защото ѝ беше приятно.

Все така на колене, тя отново взе четката и я потопи в кутията.

— Реших, че това трябва да се свърши. Пък и обичам да боядисвам. — Лесно е да се каже. Употребил цялата си воля, за да се овладее и се съсредоточи върху движенията на ръката си. Боядисваше мълчаливо, без да вдига глава, без да среща погледа му.

Брейди не можеше да си обясни какво става. Очакваше да завари всичко друго, само не и това. Опасяваше се, че може би си събира вещите. Или че седи до масата, или че разтревожена снове напред-назад. Но като я погледнеш, за миг дори няма да ти хрумне, че изобщо е излизала оттук. От друга страна, може пък да е дошла само защото се чувства длъжна да изпълни своята част от работата. Да, това е съвсем в неин стил. Какъвто и да е отговорът, явно тя не бърза да му го съобщи.

— Кога дойде? — попита Брейди.

— Следобед. Щях да приготвя нещо за вечеря, но не знаех дали днес ще прибиращ вкъщи.

Вкъщи... Още докато изричаше думата, съзнанието ѝ я повтори многократно. Това е техният дом. Превърнаха запустялата постройка в свой дом, като заживяха заедно, започнаха да се грижат за нея и да я обичат. Но общият дом означава още толкова много неща...

— Винаги се прибирам — отвърна тихо Брейди — и винаги се надявам да те заваря тук. — Неспособен да издържа повече, той я хвана за раменете. — Джулиет, кажи нещо! Какво става? Защо се върна?

Четката ѝ изписа зигзагообразна линия. Джулиет я дръпна и я сложи върху кутията с боя.

— Много мислих, Брейди — прошепна тя. — Прииска ми се да си дойда.

Той се отпусна на колене до нея и я прегърна.

— Господи, Джулиет, много ми липсваше!

Тя се притисна до него и сложи глава на рамото му. За първи път от цяла седмица се чувстваше спокойна. Защо всичко трябва да е тъй сложно? Защо не може да живее ден за ден?

— Ужасно съм объркана, Брейди. И ме е страх...

Той зарови ръце в косата ѝ.

— От какво те е страх, мила моя? От мен?

— Май преди всичко от самата мен. — Тя преглътна и скри лице в рамото му. — Всичко се промени. Това, което винаги съм искала или поне съм мислела, че искам, е нещо съвсем друго и дори не знам дали изобщо може да съществува.

Брейди неохотно я отдели от себе си и се вгледа в лицето ѝ. Болката от изминалите дни все още не е изчезнала. Поне е погледнала истината в очите. Това е първата стъпка. Той погали челото ѝ.

— От какво се страхуваш, Джулиет?

Тя се замисли.

— От брака. А също и от чувствата си към теб... Страх ме е, защото те обичам, Брейди. — Дори пред себе си не го бе изричала така направо. — Винаги сама съм взимала решенията, набелязвала съм си целите, преследвала съм това, което искам. Но сега е друго. Не съм си представяла, че ще бъда с теб. Стана от само себе си. И не знам какво да правя. Не мога да бъда сигурна дали от нашата връзка ще излезе нещо.

— Но ако не опитаме, никога няма да разберем! — Млъкна, защото обичта му бе тъй силна, че се опасяваше да не обещае нещо неизпълнимо. — Трябва да проумееш, Джулиет, че за това гаранции не съществуват. Можем само да се доверим един на друг.

Тя отпусна ръце и ги обви около коленете си. Брейди усети, че е докоснал чувствителното място.

— Аз на никого не съм се доверявала изцяло — промълви замислено Джулиет, — освен може би на себе си. — Въздъхна и зарови пръсти в косата си. — О. Брейди, защо всичко трябва да е толкова

сложно! Защо не мога да се омъжа, да имам деца и да бъда щастлива като другите?

— Защото не си като другите. — Той взе ръцете ѝ и ги затопли в шепите си. — Знаеш ли, Джулиет, може би проблемът не е в брака. Може би още не си готова да имаш дете.

Тя премигна учудено насреща му.

— Но нали оттам започна всичко!

— Не бих казал, че е особено основателна причина.

— Но аз винаги съм искала да родя, като навърша тридесет години.

— А ако не стане, какво?

Джулиет се замисли. Открай време бебето бе една от целите в живота ѝ, наред с университета и кантората. На лицето ѝ заигра дяволита усмивка.

— Ако не стане на тридесет, може пък да стане на тридесет и пет.

Брейди се засмя и я прегърна.

— Точно така, мила моя. За никъде не бързаме. Бъдещето е пред нас. Ще имаме колкото деца пожелаем.

— Не знам... От толкова време го бях запланивала...

Брейди повдигна рамене.

— Плановете се променят. — Изглежда я продължително и накрая попита тихо: — Обичаш ли ме, Джулиет?

— Разбира се, че те обичам. Вече ти го казах. Затова се и страхувам...

Той повдигна брадичката ѝ и се взря в зелените очи.

— Не, Джулиет, искам да ми кажеш дали наистина ме обичаш, дали любовта, която изпитваш, е от онази — вечната.

Джулиет се поколеба. Знаеше какво има предвид. Именно този въпрос я измъчваше, докато седеше на пода и съзерцаваше океана. Но едва сега погледът на Брейди ѝ подсказа отговора.

— Да. Обичам те. Затова дойдох при теб.

Той я сграбчи отново и с всички сили я притисна до себе си.

— Значи ще се справим, мила моя. Щом и двамата го искаме, ще бъдем щастливи. — Той се дръпна назад и погали лицето ѝ. — Ние сме заедно съвсем отскоро. Другите хора започват с вечери и разходки в парка. И така месеци наред, години. А ние започнахме със сватба!

Джулиет се засмя и кимна.

— Знаеш ли, по-добре е, че още не съм бременна. Щеше да бъде грешка.

— Имаме нужда да сме само двамата. А после, когато бебето се появи, ще се познаваме вече добре...

— И ще бъдем трима и пак ще се обичаме — довърши вместо него тя. Чувстваше се лека като перце. — Но ще запазим тапетите, за всеки случай.

— Точно така, а междувременно ще купим мебели и аз ще ползвам стаята за кабинет.

Джулиет смръщи вежди.

— Чакай, чакай! Кой щял да я ползва?

Очите на Брейди искряха весело. Прегърна я отново.

— После ще спорим. Ако такива са ни проблемите, значи ще сме най-безгрижните хора.

Джулиет се сгуши в него и затвори очи.

— Брейди... Има още нещо.

— Какво е то?

— Елхата. Ще изсъхне!

Той стана, като вдигна и нея.

— Отиваме да я намокрим.

— Вече го направих. Трябва обаче да я посадим.

Брейди погледна през прозореца.

— Почти е тъмно. Не може ли да изчака до утре?

— Не, искам да я посадим сега, да я полеем и да ѝ се порадваме.

— За да ни прави компания всяка Коледа...

— Знаех, че ще ме разбереш.

Брейди ѝ се усмихна и я поведе навън. Бръкна в джоба на якето си за ключа от помещението за инструменти, но напипа нещо друго.

— Виж какво намерих! Мястото му не е тук.

В отворената му длан лежеше златната халка. Джулиет кимна. Той я сложи на пръста ѝ и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Така вече е друго — рече доволен.

— Хубаво е, че я пазиш. По-рано се чувствах неудобно да я нося, но сега ми се струва съвсем естествено...

— Да, Джулиет, естествено е. Както е естествено двамата да бъдем заедно.

— Брейди, обичам те!

Той я погледна замислен.

— Миналия път, като ти дадох пръстена, имаше сватба, цветя, меден месец... Искаш ли да повторим всичко отначало?

— Веднъж в живота стига.

— Добре. Значи ще го отпразнуваме, както ние си знаем.

Джулиет повдигна въпросително вежди. Ухилен до уши, Брейди я повлече навън.

— Кой според теб е най-романтичният начин да отбележим началото на съвместния ни живот?

Джулиет изведнъж се сети какво има предвид и двамата се разсмяха.

— Давай лопатата, Брейди! Ще садим елха.

Издание:

Автор: Сали Бранфорд

Заглавие: Споразумението

Преводач: Вихра Ганчева

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Арлекин България ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Излязла от печат: януари 1995 г.

Редактор: Ани Друмева

ISBN: 954-11-0290-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8094>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.